

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๒ ฉบับที่ ๓๑๑ มิถุนายน ๒๕๕๙

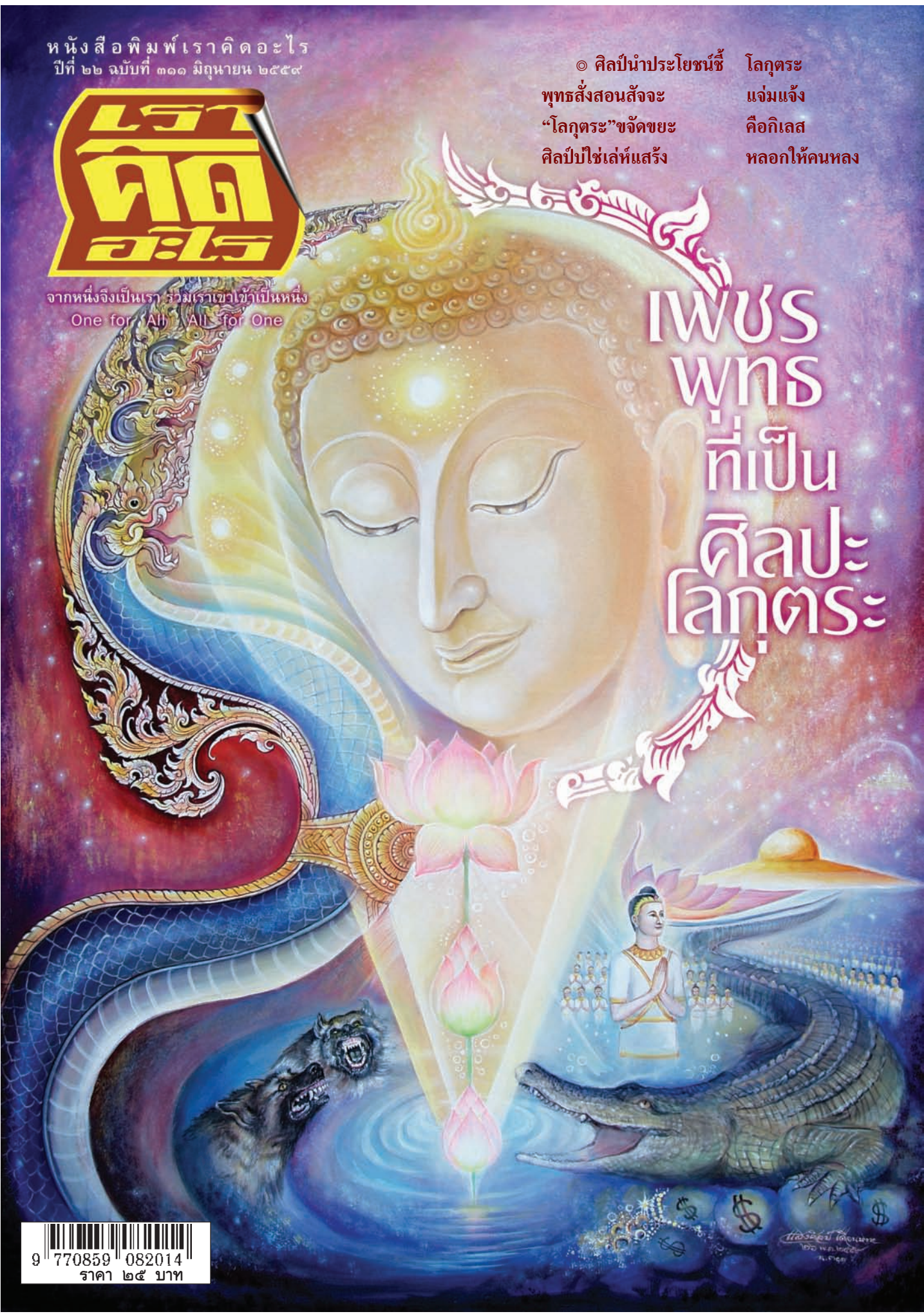
**เรา
คิด
อะไร**

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าไว้เป็นหนึ่งใน
One for All / All for One

© ศิลปินประโยชน์
พุทธสังสอนสังจะ
“โลกุตระ”จัดขยะ
ศิลปินไชเล่ห์สร้าง

โลกุตระ
แจ่มแจ้ง
คือกิเลส
หลอกให้คนหลง

IPUS
พุทธ
ที่เป็น
ศิลปะ
โลกุตระ



9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท



ทำ โฉน โทล โรด

รักษาโรคตามพระไตรปิฎก

หนังสือเล่มนี้ เจตนาจะกล่าวถึง วิธีการดูแลสุขภาพทั้งร่างกายและจิตใจให้ดี
ก็ด้วยการรักษาโรคตามแนวทางพุทธศาสนา ดั่งที่พระพุทธรองค์ทรงแนะนำไว้
ตามหลักฐานที่มีมาในพระไตรปิฎก โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากผลกระทบภายนอก
ที่แม้แต่ยาวิเศษ หมอวิเศษก็รักษาไม่หาย นอกจากบุญ(การชำระกิเลส)ของผู้นั้นเองเท่านั้น

ราคา ๓๕ บาท ขนาด ๑๔.๕ x ๒๐.๘ เซ็นติเมตร กระดาษถนอมสายตา ๖๔ หน้า ปกสี
หาซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖, ๐๘-๙๙๖๗-๗๙๐๒

นัยปก



เพชรพทวิ ที่เป็นศิลปะโลกุตระ

(๑) “ศิลปะ” คำนี้เพื่อ
มันอะไรใครรู้จัก

ใช้กันสุดคึกคัก
เพื่อรสเพื่อประโยชน์อ้าง

(๒) “วิมาน” ผันเท็จแท้
อากาศธาตุแต่ใจ
หลง“บุญ”นั้นอะไร
“บุญ-วิมาน” ลมแล้ง

(๓) “คน” ไทยใช้พจน์นี้
หลงผิด“บุญ-วิมาน”
เชื่อเป็นสิ่งสำราญ
แท้แค่คำเพื่อเจ้อ

(๔) ก็“วิมาน” นั้นแล้
หลงว่า“มี” แล้วจม
หลงเป็น“สุข” ว่างม
เพชรพทวิจุดกลับย้อน

(๕) เป็นววรรณกรรมจุดให้
นี้แหละ“ศิลป์” วิศิษฐ์
พทวิคือเพชรส่องผิด
“ทำจิตในจิต”(มนสิกรโตรี) แก่

(๖) ศิลป์รู้สัมผัสประสิทธิ์นั้น
“ศิลปะ” ใช้ศาสตร์เผด็จ
ศิลป์ขจัดทจริตเบ็ด-
นี้แหละ“ศิลป์” ที่ให้

(๗) ศิลป์นำประโยชน์ชี้
พทวิสั่งสอนลัจจะ
“โลกุตระ” ขจัดขยะ
ศิลป์บใช้เล่ห์แสร้ง

พรำนัก
ซัดบ้าง
เต็มโลก
ต่างซ้องโลกันต์
คือใด

ไปแจ้ง
กันแน่
ต่างย่ำเวียนวน
มานาน

คลังเพื่อ
สุขสนุก อารมณ์แฮ
ลิ่งนั้นอุปาทาน
ลอยลม

เสพซ้อน
ความเปล่า นั้นแล
ส่องให้เห็นธรรม
ได้คิด

วิเศษแท้
ให้ถูก สว่างเลย
กลับให้ตรงธรรม
ทุกเม็ด

ศึกได้
เสร็จสุด ลิ่นเฮย
ประโยชน์แท้เป็นธรรม
โลกุตระ

แจ่มแจ้ง
คือกิเลส
หลอกให้คนหลง

“สไมย์ จำปาแพง”

๙ พฤษภาคม ๒๕๕๙

อาการอาพาธ "ธัมมชโย" เหตุผล ไม่พบ DSI

- เวียนศีรษะ
- ปั่นหนามรุนแรงเฉียบพลัน
- มีปัญหาในการทรงตัว
- ปวดหลัง
- ปวดขาซ้าย
- จากกล้ามเนื้ออกเสบบรุนแรง
- เจ็บป่วยเรื้อรัง-รุนแรง
- จากโรคเบาหวาน
- ภูมิแพ้
- เส้นเลือดอุดตันโคนขาซ้าย
- แผลติดเชื้อที่เท้าเรื้อรัง

NationTV22



เพชรพุทธที่เป็นศิลปะโลกุตระ

การเกิดคตินธรรมกาย ต้องถือว่าเป็นการปฏิรูปศาสนาไปในตัว ทำให้ชาวพุทธได้เกิดความเข้าใจในศาสนามากขึ้น และแยกแยะได้ว่าพระเจ้าจริงพระเจ้าเท็จ ไม่ใช่แค่ดูภายนอกหรือฟังแค่คำพูดคำจาอ่อนหวาน จะจำอย่างเอาอกเอาใจ และยังสามารพิสูจนได้ด้ด้วยว่าอย่างไรจึงได้ชื่อว่าเป็น “นักรบ” หรือ “นักหลบ” แห่งกองทัพธรรม

องค์ลีมาลเป็นนักรบแห่งกองทัพธรรมผู้หนึ่งที่ถูกอาจารย์หลอกให้ฆ่าคนเพื่อจะได้สำเร็จวิชาวิชฌมณต์ แต่เมื่อได้พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแม่จะพยายามวิ่งตามอย่างไร ๆ ก็ไม่สามารถวิ่งไล่ทันพระพุทธองค์ได้ จึงตะโกนออกไปให้ “สมณะหยุดก่อน ๆ” พระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสด้วยประโยคทองให้คิดว่า “เราหยุดแล้วแต่เธอลียังไม่หยุด!”

ความจริงองค์ลีมาลได้บำเพ็ญบุญบารมีจนใกล้จะเป็นพระอรหันต์แล้ว เป็นแต่เพียงถูกอาจารย์หลอกให้ทำบาป เมื่อได้ฟังคำตรัสเช่นนี้ ก็เข้าใจได้ทันทีว่า แม่ตนจะหยุดวิ่งแล้วแต่ยังไม่ได้หยุดทำบาป หยุดเบียดเบียนและไม่ได้หยุดดำเนินไปบนเส้นทางทุจริต จึงได้ขออุปสมบทเป็นภิกษุในพระพุทธศาสนา ไม่ช้าไม่นานก็ได้เป็นพระอรหันต์

ข้อคิดจากชีวิตพลิกผันขององค์ลีมาล

๑. การรู้จักคบคน โดยไม่คบคนพาล คบแต่บัณฑิตตามหลักมงคล ๓๘ ซึ่งเป็นศิลปะโลกุตระ ที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต องค์ลีมาลมีอาจารย์ที่ผิด ๆ ชีวิตจริงจึงหลงไปเป็นโจรฆ่าคนไว้มากมาย แต่เมื่อได้พบพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็สามารถพลิกผันมาเป็นพระอรหันต์ได้โดยพลัน

๒. องค์ลีมาลเมื่อได้เป็นพระอรหันต์ ท่านก็เป็นผู้หมดบาปหมดบุญ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าบุญคือเครื่องมือ

หรืออาวุธกำจัดกิเลส หรือกำจัดบาป เมื่อบาปหมดบุญก็สูญหมดไปด้วย บุญจึงไม่ใช่ส่วนที่ต้องมีต้องได้ แต่คือสิ่งทั้งหมดไปเมื่อได้กำจัดกิเลสแล้ว องค์ลีมาลเมื่อหมดบุญแล้วชีวิตที่เหลืออยู่ก็มีแต่จะสร้าง “กุศล” ให้แก่ผู้อื่นและสังคมไปจนกว่าชีวิตจะหาไม่

แต่น่าเสียดายที่ “บุญ” ซึ่งเป็นเพชรเม็ดเอกในการประหารกิเลส แต่ทุกวันนี้ได้มีการเอาบุญมาเป็นเครื่องมือหาเงิน บุญก็เลยกลายเป็นเครื่องมือเพิ่มกิเลส บุญจะทำให้รวย ให้สวย ให้สุขสบาย ทั้งในชาตินี้ชาติหน้าและอีกนานนับกับกลับไป แล้วบุญจะนำพาไปหาสวรรค์วิมานลม ๆ แล้ง ๆ สูดุลิตบุรี ทั้งที่สวรรค์ของพุทธนั้น เกิดจากการชำระกิเลสในจิตให้ลดลงได้ และสวรรค์ก็อยู่ที่จิตวิญญาณ เมื่อองค์ลีมาลชำระกิเลสได้หมดสูญ ก็เป็นได้เทวดาชั้นสูงสุด คือ วิสุทธิเทพ ไม่ต้องไปอยู่ที่วิมานไหนอีกต่อไป

น่าสงสารธัมมชโย เจ้าของสวรรค์วิมานชั้นฟ้า เพราะรู้ไปหมดว่า ใครตายแล้ววิญญาณจะไปอยู่ชั้นไหนบ้าง? แผ่นดินสวรรค์นั้นทำรู้ดีแต่เจ้าตัวกลับหาแผ่นดินในโลกนี้เหยียบไม่ได้ เพราะปล่อยให้เขาเนาอย่างรุนแรง ทั้งที่พยากรณ์ใครต่อใครไปทั่วว่า เพราะไปทำวิบากกรรมอย่างนั้นอย่างนี้มา จึงพาให้ป่วยให้ตายด้วยกรรมนั้น ๆ แต่น่าเสียดายพอถึงคราวตัวเองป่วยปางตาย กลับไม่รู้ตัวว่าเป็นโรคกลัวดีเอสไออย่างเฉียบพลัน..... แต่สุดท้ายแล้ว จะชั่วจะดีจะวิเศษอย่างไรหรือไม่ก็ตาม ต่างก็ต้องอยู่ภายใต้กฎแห่งกรรมและต้องรับผลของกรรมอย่างเท่าเทียมกัน จะหมดบาปหมดบุญ หมดนรกหมดสวรรค์ ก็อยู่ที่การชำระกิเลส ด้วยเพชรพุทธที่ถ่ายทอดด้วยศิลปะโลกุตระจากผู้บรรลุนิพพานแล้วนั่นเอง. ☸ ● จริงจัง ตามพ่อ



• คำสอน •

คนบ้านนอก บอกกล่าว

ผมและญาติธรรมชาวอโศก
ทุกคนได้ดิบได้ดี
เพราะปฏิบัติธรรม
กับชาวอโศกซึ่งนำโดย
พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์



เมื่อวัน “อโศกรำลึก” เวียนมาถึง พวก
เราญาติธรรมชาวอโศกตั้งใจ ร่วมกันจัดงานที่
พุทธสถานสันตติอโศก เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ
ระหว่างวันที่ ๕ ถึงวันที่ ๙ มิถุนายน

ผมและญาติธรรมชาวอโศกทุกคนได้ดิบได้ดี
เพราะปฏิบัติธรรมกับชาวอโศกซึ่งนำโดยพ่อท่าน
สมณะโพธิรักษ์ ผมกับแม่บ้านคือคุณศิริลักษณ์
ไปสันตติอโศกเมื่อ ๓๙ ปีก่อน คือปี พ.ศ. ๒๕๒๐

แต่ก่อนนี้ทั้งประเทศมีสถานอิโทรทัศน์เพียง
ช่องเดียวคือ ช่อง ๔ บางขุนพรหม ผมและคุณ
ศิริลักษณ์ทราบว่าพิธีกรชื่อดัง “รัก รักพงษ์” บวช
เป็นพระโพธิรักษ์ บวชแบบไม่มีวันสึก บวชเพื่อ
ตัดกิเลส สั่งสอนให้ใคร ๆ ตัดกิเลส เราก็รีบไป
กราบท่านที่พุทธสถานสันตติอโศก เลื่อมใสท่าน
อย่างยิ่ง การเป็นพิธีกรตอนนั้นรายได้มากกว่าเงิน
เดือนนายกรัฐมนตรียี่สิบอีกยกกล้าสละ

เวลาจะผ่านไปนานเท่าใด พ่อท่านสมณะ

โพธิรักษ์ยังดำรงคงมั่นเหมือนเดิม เน้นโลกุตระ
การตัดการขจัดกิเลสดังปรากฏในตอนท้ายของนัย
ปก “เราคิดอะไร” ฉบับนี้

“พุทธสั่งสอนสั่งจะ แจ่มแจ้ง
“โลกุตระ” ขจัดขยะ คือกิเลส”

พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ นำปฏิบัติธรรมตรง
ตามคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
กล้ายืนหยัดยืนยัน อะไรจะเกิดขึ้นก็ไม่กลัว ถึง
ขนาดถูกจับไปขังคุก ต้องเปลี่ยนผ้าครองจากสี
กรักในขณะนั้นเป็นสีขาว ท่านก็ยอม

แต่ก่อนนี้ผมเจอพระที่ไหน ผมยกมือไหว้ทันที
ต่อมาระยะหลัง ๆ ผมจะไม่ไหว้จนกว่าจะรู้ว่าเป็น
พระดี

ผมเช่นเดียวกับญาติธรรมชาวอโศกทุกคน
กราบไหว้สมณะและสิกขมาตุ (นักบวชหญิง) ชาว
อโศกได้อย่างสนิทใจ ขอให้ท่านเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร
ทางธรรมของพวกเราตลอดไป ☸

◆ คิดคนละขั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

คติสันตติอโศก... เป็นคติเกี่ยวกับธรรมวินัยล้วน ๆ
จนแทบจะต้องเปิดพระไตรปิฎกมาโต้แย้งกัน
คตินิยมกาย... เป็นคติละเมียดกฎหมายอาญา เป็นอาญาของแผ่นดิน

◆ เชื้ออย่างพุทธ

ฉวมพุทธ


ภัยที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าจะเกิดในอนาคต... อนาคตที่ว่านั้น คือ ปัจจุบันนั่นเอง
เพราะ... “การลบล้างวินัยย่อมมี เพราะการลบล้างธรรม
การลบล้างธรรมย่อมมี เพราะการลบล้างวินัย”

สารบัญ

- 1 นัยปก : เพชรพุทธที่เป็นศิลปะโลกุตระ *สไมย์ จำปาแพง*
- 3 คนบ้านนอกบอกกล่าว *จริงจั้ง ตามพ่อ*
- 5 คูนิดคิดหน้อย *จำลอง ศรีเมือง*
- 6 จากผู้อ่าน *บรรณาธิการ*
- 8 บ้านป่านาดอย *บรรณาธิการ*
- 10 เปิดยุคบุญนิยม *จำลอง*
- 15 เวทีความคิด *เก่าสมัย ใหม่เสมอ*
- 16 สีสันชีวิต (อ.จำรัส ช่วงชิง) *นายหนูนต์*
- 25 หยั่งฟ้าทะลุดิน *ทิม สมอ.*
- 30 คิดคนละชั่ว *ดังนั้น วิมุตตินิยม*
- 36 การ์ตูน *แรงรวม ชาวหินฟ้า*
- 38 เชื้ออย่างพุทธ *วิสูตร*
- 40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด *ฉวมพุทธ*
- 42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร? *สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์*
- 52 ซาดกทันยุค *สมณะโพธิรักษ์*
- 54 บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน) *ฉวมพุทธ*
- 58 ลูกโสกชะโงกดูโลกกว้าง *พิมลวัฑฒ์ ชูโต*
- 60 เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่ *ฟ้าสาง*
- 64 แค่คิดก็หนาว...ว์ *เปลว สีเงิน (ไทยโพสต์)*
- 66 เรื่องสั้น (กายา) *นายชิง วินเทอร์*
- 69 ชีวิตไร้สารพิษ *เฉลิมศักดิ์ แห่งมงาม*
- 72 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา *ล้อเกวียน*
- 76 ฝุ่นฟ้าฝากฝัน *สุนัย เศรษฐบุญสร้าง*
- 78 กติกาเมือง *พอด เทพสุรินทร์*
- 80 ปิดท้าย *ประคอง เตกฉัตร*

๑๖

สีสันชีวิต
“นวัตกรรมบ่มรัก ปักศรัทธา บนหลักปรัชญาพุทธวิถี”
 เป็นลูกศิษย์พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
 ต้องปิดท้ายด้วยพุทธศาสนา
 มั่นใจว่าจะบ่มรัก ปักศรัทธา
 ให้เกิดจงได้ด้วยหลักปรัชญาของพุทธะ





บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
 พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
 e-mail : roj1941@gmail.com
 : farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
 สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
 สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
 สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แฉมดิน เลิศบุศย์
 อำนวย อินทสร
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
 รินธรรม อโศกตระกูล
 น้อมนบ ปัฐยาวัต

กองรับใช้ศิลปกรรม
 ตำนานไท ธานี
 แสงศิลป์ เดือนหงาย
 วิสูตร นวพันธุ์
 ดินหิน รักพงษ์อโศก
 พุทธพันธุ์ชาติ เทพไพฑูรย์
 เพชรพันธุ์ศิลป์ มณีเวช

กองรับใช้ธุรการ
 ศีลสนิท น้อยอินตะ
 สุเสรี สีประเสริฐ
 ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
 ศีลสนิท น้อยอินตะ
 โทร. ๐-๒๓๓๓๓-๖๒๔๕,
 ๐๔-๑๒๕๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กัลลังก์ ๖๔๔ ขอยนาวันจันทร์ ๔๔
 ถ.นาวันจันทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
 โทร. ๐-๒๓๓๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟ้ากภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๓๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
 ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
 ส่งรษณีย์ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
 สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ
 ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กัลลังก์

๖๔๔ ข.นาวันจันทร์ ๔๔ ถ.นาวันจันทร์
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
 หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนาวันจันทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๓๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514



วัดเขาใหญ่.....“ไม่อนุญาตให้มีการเล่นการพนันในวัด เช่น ปาเป้า ปาลูกโป่ง” ป้ายประกาศปิดที่ประตูทางเข้า เติร์ทเล่นปาเป้า ปาลูกโป่งจึงออกไปตั้งนอกวัด... วัดอื่น ๆ น่าจะฉุกคิดสะกิดใจ



งานวัดตั้งกรุแก่พนันแม่ มอมเมา"เหล่าเปียร์"สอใจ



ไทยได้ชื่อว่าเป็นแดนพุทธแท้ในสายตาของชาวโลก เพราะในสังคมหมู่บ้านมากมีไปด้วยวัดวาอาราม พระสงฆ์สามเณรผู้ประพฤติศิลปปฏิบัติธรรม มีงานบุญงานกุศลในวัดให้สดชื่นรื่นเริงตามฤดูกาลตลอดปี

“คุณแรงเกื้อ ชาวหินฟ้า” สหายเก่าแก่แหวะเวียนมาเยี่ยมเยือน และเล่าเรื่องไปเที่ยวงานวัดให้ฟัง ตอนแรกไม่อยากจะเชื่อว่าปูนี่แล้วยังกระเลือกกระสนไปเที่ยวงานวัดอยู่อีกหรือ? แต่ก็ต้องเชื่อเพราะวัดนี้มาแปลกแหวกแนว ไม่น่าเชื่อว่า “บังอาจ” อาจหาญฝ่าวงล้อมกำแพงประเพณีผลประโยชน์ออกมาได้

วัดนี้...วัดเขาใหญ่ ต.โคกตะบอง อ.ท่ามะกา จ.กาญจนบุรี เสียขโมษะกัวัดประกาศเชิญชวนคนทำบุญทำทานเป็นระยะ ๆ กลางสนามฟุตบอลในวัดมีจอหนังตั้งตระหง่านเตรียมฉาย คนเดินไปมาชวักไชวักที่สนุกสนานร่าเริงด้วยความสุข

“ไม่อนุญาตให้มีการเล่นการพนันในวัด เช่น ปาเป้า ปาลูกโป่ง” ป้ายประกาศปิดที่ประตูทางเข้า

“เออ เข้าทีแะะ” ผมคิดในใจ “มีมาแล้วเติร์ทเล่นปาเป้า ปาลูกโป่งจึงออกไปตั้งนอกวัด ...แล้วคนก็ตามไปเล่นกันแน่น”

“ในวัดนี้ห้ามขายเหล้า ใครขาย ใครเมาเหล้าเข้าวัด ถูกตี”

“ใครตี” ผมถามป่าที่บอก ป้าพุดที่เล่นที่จริงว่า “พระตี”

นี่แหละคือ “ความกล้าหาญทางจริยธรรม” ที่วัดอื่น ๆ น่าจะฉุกคิดสะกิดใจทุกครายามให้ศีลให้พรญาติโยมเมื่อรับกิจนิมนต์งานบุญต่างๆ หากวัดยังไม่ปลดอดบាយมุข ยังไม่ปลดอดไสยศาสตร์เนื่องด้วยผู้สืบทอดศาสนา ผู้ประกาศธรรมก็ยัง “ไม่ถึงธรรม”

ดังนั้น แม้ไทยจะได้ชื่อว่าเป็นแดนพุทธที่มากด้วยจำนวนวัด โบสถ์ พระสงฆ์สามเณร แต่ขาดคุณภาพ เพราะมีเพียงรูปสมมติ ด้อยคุณสมบัติจึงทำหน้าที่เพียงประกอบพิธีกรรมเป็นวัตรปฏิบัติเท่านั้นเอง **ชาวพุทธจึงไม่ได้อะไรจากศาสนา นอกจาก “พิธีกรรม” ตามประเพณี** ๓

จดหมายที่ไม่ต้องติดแสตมป์

๑. “บ้านป่า นาดอย” เดียวนี้..ลุงจำลองหันมาเขียนเล่าเรื่องตำนานที่น่าประทับใจนะครับ

๒. คุณคือสันทิตร์ครับ ดิชมไม่ว่ากันนะครับ ในหนังสือพิมพ์เราคิดอะไรฉบับที่ ๓๑๐ เดือนพฤษภาคม ๒๕๕๙ บทความคุณ ส.ศิริรักษ์ มีข้อผิดพลาด ในหน้าที่ ๑๙ ย่อหน้าแรก บรรทัดที่ ๕ ครับ (E โผล่เข้ามาต้นบรรทัด)

๓. ในย่อหน้าสุดท้ายของ เราคิดอะไร หน้า ๑๘ ฉบับที่ ๓๑๐ “ความกลัวเป็นทุกอย่าง แต่ถ้าเราฝึกฝนทำมันบ่อยๆ ก็จะไม่กลัว” ขอคารวะ เป็นอย่างยิ่ง ด้วยการคำนับ ๓ ครั้งครับ

๔. ผมโอนเงินไป ๓,๐๐๐ บาทครับ เพื่อร่วมพิมพ์หนังสือ “ศิลปะโลกุตรระในเพชรพุทธ” ที่จะแจกในงานอโศกรำลึก

๕. เกรงใจจริง ๆ ครับ อันที่จริงเขียนมาชวนคุยว่า ยังอ่านเราคิดอะไรอยู่เสมอครับ “จากผู้อ่าน” หน้า ๗ ชาวปรับลดพนักงานจากผู้อ่านชายแดน เป็นคำถามที่ดีมาก !!

● อ่านวย เอกทักษิณ นนทบุรี

☞ - “ลุงจำลอง” มากมีประสบการณ์หลากหลาย เข้มขันดุคั่นดุเดือดในทางโลกและต่างมุมในทางธรรม จึงมีตำนาน มีเกร็ด มีมุขแทรกเป็นรายละเอียดเพิ่มเติม และยังได้มาปฏิบัติธรรม มีโอกาสได้สัมผัสสัมพันธ์กับมวลชนในหลากหลายสถานการณ์หลายภูมิภาค ก็ยังมีการสั่งสมข้อมูลไว้ตลอดมา นั่นคือทรัพย์สินที่มีอาจซื้อหาได้

-E ที่บังอาจถือวิสาสะเข้ามายึดถือครอบครองป่าสงวนแห่งชาติโดยมิชอบ คสช.จำเป็นต้องใช้ “อำนาจ” ผู้ปกครองแผ่นดินแจ้งให้ออกไปจากเขตหวงห้ามภายในเวลากำหนด มิฉะนั้นจะดำเนินการตามกฎหมาย ขอขอบคุณครับที่ทำหน้าที่พลเมืองดี ช่วยสอดส่องปกป้องดูแล

- ฟังกลัวในสิ่งในเรื่องที่ควรเกรงควรกลัว และกลัวกลัว อาจหาญในเรื่องในสิ่งที่ควรยืนหยัด อาจหาญกลัวกลัว นั่นคือผู้มีสติปัญญาแท้ ใช้ว่ามีแต่พลังกายและจุมูกที่เจาะรูให้ร้อยเชือกจูงไปตามยถากรรม

- ซึ่ให้เห็นว่าทุกหน่วยงานต้องยังซีพริักษาหน่วยงานไว้เป็นหลักก่อน จำต้องสละกำลังพลส่วนน้อย แต่ส่วนที่เหลืออยู่ก็คงไม่ได้ลดละความสมบูรณ์พูนสุขส่วนตน ในขณะที่ “เราคิดอะไร” ยังยืนหยัดฝ่ามรสุมมาได้ตลอดกาล ด้วยการลดละที่ตนเองเพื่อผู้อื่น ท่ามกลางสารพัดปัญหาสถานการณ์ผันแปรทั้งด้าน เศรษฐกิจ การเมือง สังคมและศาสนา อีกไม่นานคนไทยอาจตื่นตื่นเพราะแ้ว ๆ ชาวว่าปัญหาศาสนาพุทธในเมืองไทยจะโลดไปถึงทำเนียบขาวแล้วซิณะ

๔ ปี-ไร้สิทธิ์ลาออก

การอ่านนั้น มีความขยันอ่านอย่างคงเส้นคงวา แต่ขณะเดียวกัน การเขียนก็มีความขี้เกียจอย่างคงเส้นคงวา สื่อต่าง ๆ ทางธรรมะนั้น หนังสือเป็นสื่อที่ผมชอบที่สุด และสามารถเก็บรักษาไว้ในห้องสมุดประจำบ้านตัวเอง เพื่อศึกษาทบทวนได้โดยไม่จำกัดกาล และยังเป็นประโยชน์ต่อผู้สนใจใคร่ยืมไปอ่านได้อีกด้วย

ขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของพุทธสถานที่ได้เมตตาอนุเคราะห์ ส่งหนังสือให้กระผมเป็นประจำ และมองเห็นความเสียหายจะจัดทำ “หลวงพ่อบัณฑิตดัง” เผยแพร่โดยมุ่งประโยชน์แก่ผู้อ่านเป็นประการสำคัญ กระผมขอน้อมรับความเมตตาอนุเคราะห์หนังสือของพุทธสถานต่อไปเช่นเดิมครับ ยังได้ประโยชน์จากหนังสือต่าง ๆ อย่างดีครับ

ขอฝากเอกสาร “สิ่งละอันพันละน้อย” มา ๑

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

เล่ม หวังว่าคงได้ประโยชน์บ้างไม่มากก็น้อยครับ
ฝากเงินมาต่ออายุสมาชิกเราคิดอะไร ๔ ปี

● เกษม สันทอง สำโรงทาบ สุรินทร์

☞ ขอขอบคุณครับที่ขยันอ่าน และมอบ “สิ่ง
ละอับพันละน้อย” มาด้วยไมตรีจิต แถมต่ออายุ
สมาชิก ๔ ปี (หมดสิทธิ์สิ้นลมหายใจก่อน สิ้นอายุ
สมาชิก นะจะบอกให้ คร้านจะติดตามไปส่งถึงต่าง
โลกนะ!)

ทำดีก็ควรม

ตอนนี้ใครๆ ก็ชื่นชม พ.ต.ท.สมผล พุ่มพวง
ผู้บังคับกองร้อย ตชด.ที่ ๒๓๑ กองกำกับการ
ตำรวจตระเวนชายแดนที่ ๒๓ ค่ายศรีสุทลุง
จ.สุทลุง ว่ากันว่าแม้จะมียศเป็นถึง พ.ต.ท.ก็ตาม
แต่ไม่ดูตายงานส่วนรวมเลย ตั้งแต่เริ่มรับราชการ
มา เห็นว่าตรงไหนสกปรก ตรงไหนมีขยะมูลฝอย
ตรงไหนไม่สะอาด ก็เก็บกวาดจนเป็นนิสัย ไม่ว่าจะ
เป็น การปลูกหญ้าแฝก ปลูกต้นไม้ในหน่วย
ตายหญ้า ตัดกิ่ง เก็บขยะ ตัดแยกขยะลงถัง
กวาดใบไม้ ใบหญ้าเอาไปทำปุ๋ย ขุดลอกร่องน้ำ
ขั้บรอน้ำรดต้นไม้ ฯลฯ

ที่ทำไปไม่ได้หวังสิ่งตอบแทนใด ๆ ถือว่าได้
เสียสละก็มีความสุข เกิดความภาคภูมิใจ ที่ได้
เกิดมาเป็นคนไทย ภายใต้พระบรมโพธิสมภารของ
องค์พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หลายครั้งที่
ควักเงินส่วนตัวออกมาซ่อมแซมรถในหน่วย
หลายครั้งที่ซื้อยางมาเปลี่ยนให้ และจนกระทั่งซื้อ
รถยกของ มาดัดแปลงเป็นรถบรรทุกขยะโดยใช้
เงินส่วนตัว (รถสีเหลือง) บรรทุกขยะไปตามถนน
ในค่าย บางครั้งหลายคนก็หาว่าตนเป็นคนบ้า
แต่ตนก็ไม่สนใจเพราะเราทำแล้วสบายใจ ไม่อาย
และหลังจากเกษียณอายุราชการแล้ว จะไปอยู่ที่
จ.ชัยภูมิ จะไปพัฒนาที่นั่น และจะไปช่วยคนพิการ

และผู้สูงอายุที่นั่น..

● จาก คนไทยไม่ลืมถิ่น

☞ คนที่หาว่าบ้านั้นแหละบ้า

ประเมินค่าคุณคนลับสนลั่น

ตำรวจที่ทำดีเพื่อแผ่นดิน

โยเมินหมิ่นไร้ค่าว่าบ้าบอ

เสียสละดำรงตนเป็นเยี่ยงอย่าง

ตามแนวทางในหลวงทรงกอปรก่อ

สมศักดิ์ศรีตำรวจ ตชด.

ใช้ตำรวจสอพลอ...เปลืองเงินเดือน!

นายทุนจ้างตัดไม้

ข่าวการจับกุมคนลักลอบตัดไม้ ทำลายป่า มี
อยู่บ่อยครั้ง จับได้แต่ของกลางบ้าง จับได้ทั้งคน
และของกลางก็มี แล้วก็รายงานว่ามีนายทุน
อยู่เบื้องหลังบ่อย ๆ

ทำไมไม่เห็นมีข่าวว่าจับนายทุนจ้างลักลอบ
ตัดไม้เลย เจ้าหน้าที่ไม่สืบสวนต่อเพื่อจับหรือ
อย่างไรข่าวที่ออกก็จบแค่นั้น ก็รัฐบาลก็ณรงค์
ให้ปลูกต้นไม้ รักษาป่ากันจังเลย ทำไมไม่จัดการ
ที่ต้นเหตุหรือมีสาเหตุอื่นที่คนรู้น้อยอย่างผมไม่
ทราบครับ กว่าจะเป็นตัวไม้ที่ใหญ่ให้หลังชีวิตต์
อสรรพลัต์ต่าง ๆ ได้ ต้องใช้เวลา และเวลาเป็นสิ่ง
เดียวเงินซื้อไม่ได้ คิดแล้วน่าใจหายจริง

● เสียตาย ใจหาย

☞ การปฏิบัติการของข้าราชการในพื้นที่
ก็ตกอยู่ในภาวะจำยอมด้วยเหตุหลายประการ
หากไม่อาจหาญจริง ก็ยากจะยืนหยัดอยู่ได้
ดังนั้นการปฏิบัติการบางครั้งก็ตกอยู่ในภาวะ
จำยอมและมีอาจสาวลึกไปกว่านั้นได้ เพราะขาด
คนเสี่ยงภัยเสนอหน้าเป็นพยานและขาดนายใหญ่
ผู้นำบุกทะลวงปรากฏการณ์!

๓ USSณาธิการ



ปีนี้อากาศร้อนจัดมาก ร้อนที่สุดในรอบหลายสิบปี
นอกจากแล้งแล้วยังเกิดไฟป่าหลายแห่งบริเวณภาคเหนือ
ภัยแล้งที่เกิดขึ้นจะโทษธรรมชาติไม่ได้
ต้องโทษที่คน เพราะคนบุกรุกป่า
ภูเขาหลายลูกก็กลายเป็น “ภูเขาหัวโล้น”



ปีนี้อากาศร้อนจัดมาก ร้อนที่สุดในรอบหลายสิบปี แห้งแล้งเท่าเทียมกันทุกจังหวัด นอกจากแล้งแล้วยังเกิดไฟป่าหลายแห่งบริเวณภาคเหนือ

ภัยแล้งที่เกิดขึ้นจะโทษธรรมชาติไม่ได้ ต้องโทษที่คน เพราะคนบุกรุกป่า ภูเขาหลายลูกก็กลายเป็น “ภูเขาหัวโล้น” ฝนไม่ตกตามฤดูกาล ถ้าฝนตกหนักในระยะหลัง ๆ ก็จะไม่มีป่าไม้เพียงพอเพื่อเก็บซับน้ำ จะเกิดน้ำท่วมหลายแห่งขึ้นมาอีก

หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต้องแก้ปัญหาอย่างจริงจัง ป้องกันการตัดไม้ทำลายป่าให้ได้ เป็นเรื่องสำคัญที่ต้องปฏิรูปให้สำเร็จ

โรงเรียนผู้นำที่ “บ้านป่า นาคอย” กาญจนบุรี ลงทุนขุดบ่อน้ำเป็นการใหญ่ ปีต่อ ๆ ไปคงไม่แล้ง ส่วนศูนย์บริการโลหิตยืมที่ถนนรามคำแหง ๓๙ กรุงเทพฯ ก็ได้รับผลกระทบจากภัยแล้งเช่นกัน ต้องเสียเงินสร้างถังเก็บน้ำสำรองใต้ดิน จุน้ำ ๒ แสนลิตร ใช้เงิน ๓ ล้านบาทเศษ ศูนย์ฟอกไตที่ศูนย์กัญชามีเครื่องฟอกไตมากที่สุด ฟอกไตราคาถูกที่สุด ถ้าขาดน้ำเสียอย่างฟอกไตไม่ได้

แน่นอน

เรื่องเหมืองแร่ทองคำที่เป็นเรื่องเป็นราวกันมานานได้ข้อยุติแล้ว คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ ๑๐ พฤษภาคมที่ผ่านมา ให้อัยการอนุญาตอาชญาบัตรพิเศษสำรวจแร่ทองคำ และประทานบัตรทำเหมืองแร่ทองคำ เป็นชาวต่างชาติใหญ่ที่ลงหน้า ๑ ของหนังสือพิมพ์รายวันซึ่งบางฉบับสรุปแข่งขันโดยเปรียบเทียบกับรัฐบาลก่อน ๆ ว่า “รัฐบาลเผด็จการตบหน้ารัฐบาลมาจากการเลือกตั้ง”

วันที่ ๑๗ พฤษภาคมที่ผ่านมา มีการจัดงานรำลึกเหตุการณ์พฤษภาประชาธรรมที่สวนสันติพร ซึ่งเป็นอนุสรณ์สถานเห็นเด่นชัดมาก อยู่ริมถนนราชดำเนินระหว่างกองสลากกับสนามหลวง

เหตุการณ์นั้นเรียกกันติดปากว่า “พฤษภาปี ๓๕” หรือ “พฤษภาทมิฬ” เป็นการชุมนุมใหญ่เพื่อหยุดยั้งการสืบทอดอำนาจเผด็จการซึ่งถ้าปล่อยให้บ้านเมืองจะเสียหายร้ายแรง ประชาชนเรือนแสนชุมนุมเรียกร้องให้นายกรัฐมนตรีลาออก

ผมเขียนหนังสือไว้เล่มหนึ่งชื่อ “ร่วมกันสู้”



ตีพิมพ์เมื่อเดือนมิถุนายนปี ๓๕ ยืนยันไว้แน่ชัดว่ามวลหมู่ประชาชนได้พร้อมใจกันจัดการชุมนุมตั้งแต่วันที่ ๖ เมษายน ส่วนผมไปร่วมชุมนุมหลังจากนั้นเดือนเศษ ผมไม่ได้พาประชาชนไปชุมนุมเหมือนที่ใคร ๆ กล่าวหา ผมไปที่หลังต่างหากและเห็นแล้วว่ารัฐบาลตอนนั้นเข้มแข็งมาก ต้องต่อสู้อย่างเข้มข้นจริง ๆ จึงจะมีโอกาสสำเร็จ

ผมต้องอดอาหาร อดจริง ๆ ต็มแต่น้ำเปล่าเท่านั้น ทำตามหลักการที่จะสงวนพลังไว้เพื่อให้อยู่ได้นาน ไม่ตายไว คือนอนเฉย ๆ ไม่เคลื่อนไหว แม้พูดก็ไม่พูด

เราชุมนุมอย่างสันติ ไม่พกอาวุธ ชุมนุมอย่างอหิงสา ในตอนท้ายของหนังสือ “ร่วมกันสู้” ผมเขียนบทความชื่อ “ร่วมกันสู้อย่างอหิงสา” ไว้ดังนี้

“พลังประชาชนที่ร่วมชุมนุมต่อต้านการลิดทอนอำนาจเผด็จการ สะท้อนให้เห็นถึงลักษณะที่เป็นตัวแทนของประชาชนส่วนใหญ่เป็นพลังทางการเมืองที่มีคุณภาพอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่ารัฐบาลจะใช้กำลังทหารตำรวจที่มีอาวุธ

ครบมือปราบปราม เช่นฆ่า ผู้ร่วมชุมนุมต่อต้านเหล่านั้นก็ไม่กลัวความตาย พร้อมทั้งจะสละชีวิตเพื่อเรียกร้องประชาธิปไตย


ตรงจุดนี้ได้สร้างสำนึกประชาธิปไตยครั้งยิ่งใหญ่ที่สุด ทำให้ประชาชนกลุ่มอื่น ๆ ที่เคยเป็นพลังเจียมมานานแสนนาน ออกมาห้อมล้อมและแสดงการสนับสนุน จนในที่สุดก่อตัวเป็นคลื่นแห่งการเรียกร้องประชาธิปไตยอย่างสันติ หรืออหิงสาที่ใคร ๆ ก็สกัดขัดขวางไม่ได้



อหิงสาไม่ใช่วิธีต่อสู้ของคนขี้ลาด หากแต่เป็นวิธีต่อสู้ของคนกล้าหาญที่พร้อมตายได้ทุกเมื่อ คนที่ถือมีดหรือกอดปืนตายจะได้ชื่อว่าเป็นคนกล้าได้อย่างไร คนที่มีมือเปล่าเสี่ยงกับความตายโดยไม่สะทกสะท้านเลยต่างหากที่เป็นคนกล้า”

การชุมนุมเป็นผลให้นายกรัฐมนตรีต้องออกจากตำแหน่ง เราหยุดยั้งการลิดทอนอำนาจเผด็จการสำเร็จ ๒

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)



สภากษัตริย์บุญนิยม

<ul style="list-style-type: none"> ๑. ศาสนาบุญนิยม ๒. ชุมชนบุญนิยม ๓. การศึกษาบุญนิยม ๔. บริโภคบุญนิยม ๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม ๖. กติกรรมบุญนิยม 	<ul style="list-style-type: none"> ๗. อุตสาหกรรมบุญนิยม ๘. การเมืองบุญนิยม ๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม ๑๐. สื่อสารบุญนิยม ๑๑. สุขภาพบุญนิยม ๑๒. สถาบันขยายชีวิตด้วยหัวใจ
---	---

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังดื้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดขึ้นเป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้นก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ผู้เขียนได้พูดถึงประเด็นสำคัญในฉบับที่แล้วที่ชาวพุทธในปัจจุบันนี้ แม้แต่คนผู้เรียกตนว่า นักปฏิบัติธรรม หรือพระที่หลงยึดตัวตนว่าเป็น“พระกรรมฐาน-พระปฏิบัติธรรม”แต่ละล้าวนไม่ได้เห็นความสำคัญของ“ปัจจุสมุปบาท” เอาแต่หลับตาทำสมาธิ

จึงมิจกาทิฎฐิ เพราะยังไม่มี“นามรูป”ที่ประกอบไปด้วย“ชาติ ๕-ภพ ๓-อุปาทาน ๔-ตัณหา ๖-เวทนา ๖-ผัสสะ ๖-อายตนะ ๖-นาม ๕-รูป ๒๘-วิญญูณ ๖-สังขาร ๓”มาแล้วเรียนกันตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๖ ข้อ ๔-๑๘ ซึ่งล้วนระบุว่าปฏิบัติในความเป็น“ปัจจุบัน”

มีแต่ล้าวนเป็น“ภพ-ชาติ”หรือ“วิมาน”หรือ“มโนมยอัตตา”ที่ให้“ยึด”เป็นกสิณ เพื่อสะกดจิตตนเองให้รวมกันเข้าเป็นหนึ่ง สมาธิสากล meditation แบบสมณะ เป็นวิธี hypnotize ซึ่งไม่ใช่วิธีของพระพุทธเจ้า เพราะเป็น“การสะกดจิต”แท้ๆ ที่ชาวพุทธในปัจจุบันนี้ได้หลงปฏิบัติกันอย่างผิดทิศผิดทางออกไป แสวงบุญนอกขอบเขตพุทธกันเกือบหมดสิ้นแล้ว อย่างน่าสงสารจริง ๆ

ชาวพุทธในทุกวันนี้จึงผิดตั้งแต่ไม่มี“สัมผัส ๖”ในปัจจุบันเลย ไปหลงปฏิบัติ“หลับตา”ซึ่งแน่ชัดว่าปิดสัมผัสภายนอกไปหมดในปัจจุบันที่ปฏิบัตินั้น

เมื่อไม่มี“ปัจจุบัน” และไม่มีภายนอก-ภายในสัมผัสกันอยู่ เป็น“สัมผัส ๓” หรือไม่มี“ธรรมะ ๒” เพราะหลงผิดปฏิบัติโดย

“ทำจิตไว้ผิดทาง”(อัปณหิตตังจิตตัง) เป็น“การทำใจในใจไม่ถูกต้อง”(อโยนิโสมนสิการ) นั้นแหละคือคนผู้ปฏิบัติที่หลงผิด ไม่มี“ผัสสะ ๖ เป็นปัจจัย” ก็ไม่มี“เวทนา”หรือไม่มี“ความรับรู้สีก” เมื่อ“เว้นผัสสะ”แล้วจะรู้สึกได้นั้นไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”

เพราะไม่มี“ฐาน”ที่จะ“กระทำการ”ใด ๆ คือ ไม่มี“กรรมฐาน” หรือไม่มี“ฐานที่จะกระทำอะไรได้”ได้เลย นั่นเอง

ชาวพุทธทุกวันนี้ไปหลงยึดเอาอะไรต่ออะไรขึ้นมาเป็น“กรรมฐาน”(ฐานที่ใช้ปฏิบัติธรรมหรือปฏิบัติชีวิต)ที่ผิดไปจากพระอนุสสาสนี

พระวณะของพระพุทธเจ้าที่ทรงสอนไว้นั้นคือ ให้เอา“เวทนา”เป็น“กรรมฐาน”หรือให้เอา“เวทนา”เป็น“ฐานปฏิบัติ”ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๗๗ ไปนั้นก็ทรงยืนยันชัดยิ่งว่า “เว้นผัสสะแล้ว(อัญญตระ ผัสสา)จะ“รู้สึกได้”(ปฏิสเวทิสฺสนฺตติ) นั้นไม่เป็น“ฐานะ”ที่จะมีได้ (เนตฺ ฐานํ วิชฺชติ)

และในเล่ม ๙ นี้แล ตั้งแต่ข้อ ๖๔ ไปจนถึงข้อ ๗๖ ท่านก็ตรัสชัดว่าผู้“ปรารภขันธ”ทั้งส่วนอดีตทั้งส่วนอนาคต จะกล่าวคำแสดงทิฎฐิทั้งหลายชนิด ด้วยเหตุ ๖๒ ประการ แม้ข้อใด ๆ นั้น ๆ ก็เพราะผัสสะเป็นปัจจัย” ทั้งนี้ ..เห็นมั๊ย?

และใครจะบัญญัติอดีตและโลกว่าเที่ยงหรือไม่เที่ยง หรือจะอย่างไรก็ตาม มีทั้งหมด ๖๒ ประการนี้เท่านั้น ก็ล้วนเพราะ“ผัสสะเป็นปัจจัย” ทั้งสิ้น

ก็แค่“โลก”กับ“อิตตา”มี ๒ สภาวะนี้เท่านั้น ที่จะศึกษาและทำตนให้พ้น“โลก” พ้น“อิตตา” คือมีอำนาจเหนือโลก-เหนืออิตตา กระทั่งเป็น“ธรรมาธิปไตย”(มีอำนาจอยู่ในตนอยู่กับภาวะที่ทรงอยู่นั้น)ได้ดี อยู่ตลอดกาล จึงจะต้องมี“ผัสสะเป็นปัจจัย”

ตั้งแต่ข้อ ๗๗ เป็นต้นไปถึงข้อ ๘๙ ผู้จะกล่าวคำแสดงทิวฐิหลายชนิด ด้วยเหตุ ๖๒ ประการ ใครก็ตามเขาเหล่านั้น“เว้นผัสสะแล้วจะรู้สึกได้” นั่นไม่ใช่นิวฐานะที่จะมีได้”

“ไม่เป็นฐานะที่จะมีได้”นี้หมายความว่า “ที่ตั้ง(ฐาน) แห่งอะไรต่ออะไร”ก็ไม่มีทั้งนั้น (อัญญตร ผัสสา ปฏิสเวทิสสนตติ เนต ฐานํ วิชชติ) ที่จะเอาไปเป็น“ที่ตั้งในการปฏิบัติ” (กรรมฐาน)

จึงไม่มีอะไร ไม่มีใด ๆ ที่จะใช้ปฏิบัติ พระพุทธเจ้าจึงทรงระบุให้ไว้ชัด ๆ แล้วว่าให้เอา“เวทนา”นี้แล เป็น“ฐาน”ปฏิบัติ

ปฏิบัติกันได้ละเอียดถึง ๑๐๘ เวทนา ซึ่งเราก็ได้นำมาสาธยายขยายความกันแล้ว

แต่แล้วก็พากันหลงผิด ไปยึดเอา“ลมหายใจ”บ้าง เอา“ดิน-น้ำ-ไฟ-ลม”บ้าง หลงผิดเอาอะไรต่ออะไรสารพัด นับกันแล้วได้ถึง ๔๐ อย่างบ้าง ที่ยังไม่ได้นับเข้าไปด้วยบ้าง เช่น ยึดเอาตรง“เหนือสะดือ ๒ นิ้ว”อะไรี

ซึ่งหากไม่ใช่“เวทนา” ก็“ผิด”ไปหมดทั้งนั้นแหละ อย่าดี้ออกนอกพระวณะหน่อยเลย แต่ถ้าคุณไม่ยอมรับพระวณะก็แล้วไปสิ ก็จบ ต่างคนต่างก็นับถือกันไป

เพราะชาวพุทธทุกวันนี้ได้พากัน“หลง

เชื่อ”เป็น“ทิฏฐุปาทาน”แน่นแฟ้นจริงจังสนิทแล้ว ได้“หลงยึดติดวิธีปฏิบัติที่ผิด”จนเป็น“ศีลพัทูปาทาน”แน่นแฟ้นจริงจังสนิทแล้ว

หรือไม่ก็หลงเพื่อไปยึดได้อยู่แต่แค่“อิตตวาทูปาทาน”แน่นแฟ้นจริงจังสนิทแล้ว จึงไม่ได้เรียนรู้ฝึกฝนใน“กาม” ก็เลย“เติมไม่”ด้วย“กามุปาทาน”แน่นแฟ้นจริงจังสนิทกัน

อย่างปรากฏจริง ที่เห็นและเป็นอยู่ดาษดื่น จึงจริงที่สุดตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้เยี่ยมยอดแล้วสูงสุด ว่า เขาไม่รู้(อชานโต) เขาไม่เห็น(อปัสนโต) แต่เป็นความแสหา เป็นความดิ้นรน ของคนมีตัณหา ด้วยประการฉะนี้เอง (พระไตรปิฎกเล่ม ๙ ตั้งแต่ข้อ ๕๑ ถึง ๖๓)

“โลกุตรจิต”ก็เป็นหมัน พุดกันไม่รู้เรื่องในสังคมพุทธ ไปไหนมาสามวาสองศอกแน่

ชาวพุทธทุกวันนี้แม้จะเรียนจบ“วิชา”ความรู้พุทธศาสตร์ เป็นบัณฑิตได้ปริญญาเอก ๑๐ ใบ ก็เถอะ ก็ยังจะเป็นผู้“ติดยึดและเสพลกียรสของปฤชชน”ตั้งแต่หลงลาม-หลงยศ-หลงสรรเสริญ-หลงสุขทางกามคุณ ๕ และหลงอิตตาเสพลุชอยู่ ไม่ต่างไปจากคนผู้ไม่ได้เรียนหนังสือเลยอยู่นั่นเอง

ดีไม่ดีจะหนักหนาเกินหน้าไปยิ่งกว่าก็เป็นได้ เพราะมี“ความรู้” มีบัญญัติที่จะยกมาข่มคนที่เขาไม่มี ได้เลย

ผู้ไม่มีก็ต้อง“อมไป”(สั่งไปเท่านั้น) คนก็ใช้“การเอาเปรียบ”กันอยู่แบบนี้ ผู้ประสงค์“ชนะ”ผู้อื่น จึงยังไม่หยุดหาหลักฐาน-หาบัญญัติ-หาสิ่งอ้างอิงไว้ข่มผู้อื่น

“จิต”ของผู้นั้นก็จะเป็นผู้ยังหลงติดยึด และเสพสุขอยู่แม้แต่“รสสุขของอบายภพ” จึงหลงจมอยู่กับความเป็น“รสอบาย”นี้แม้ จะตำหนายขนาดไหน เมื่อได้มาโดยง่าย โดย ไม่ลำบากก็ยิ่งหลงว่า ตนมี“ทิพย์” คือมีของ ทิพย์ มีความบริบูรณ์ตามใจอยาก มีความ สะดวกตามใจอยาก มีโลกิยรสตามใจอยาก หรือมีรูป-เสียง-กลิ่น-รส-สัมผัสภายนอก สัมผัสภายในตามที่ตนหลงว่า“จริง”ว่า“ต้อง ได้ ต้องมี ต้องเป็นอยู่” ก็เพราะ“อวิชชา”แท้ๆ

ผู้มีอวิชชาจึงไม่รู้จักอาการของ“สังขาร” “สังขาร”มันวนกันอยู่ตลอดเวลา เป็น“ปฏิ สัมพัทธ์” คือ เป็นสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน (ปฏินิสสัคคะ,คัมภีรารวภาโต) ซึ่งหมุนวนไปมา จะ วนสูงขึ้น ๗ไปหรือต่ำลงเป็นชั้น ๗ ผู้อวิชชา ย่อมไม่รู้ไม่เห็น“อาการ”นั้นๆจึงวนกันวนหมด ขึ้นก็ไม่รู้-ลงก็ไม่รู้ เป็นวงวนจากปากหอย ลงกันหอย หรือจากกันหอยขึ้นไปปากหอย ก็ไม่รู้ จะมีภาวะเล็กลงๆ-ใหญ่ขึ้นๆก็ไม่รู้จะ มีอยู่-จะหายไปไม่เหลือแล้ว ก็ไม่รู้

ถ้ารู้ถูกแท้ ขึ้นสูงถึงปลายสุด ก็รู้จบ สุด ไม่ใช่วนไปมาอยู่ในมิติเดิม หรือวนหมุน ลงต่ำไม่มีที่สุด และแถมกิเลสใหญ่ขึ้นหนาขึ้น อีกด้วยซ้ำ ถ้าเป็นอย่างนั้นก็ไม่มีวันจบสุด

ซึ่งโลกียะนั้นมีแตกต่างกันอยู่ แต่ไม่รู้ ความจริง จึงไม่เป็นปรมาตย์ชั้นโลกุตระธรรม การทำสมาธิหลับตาไม่มี“ธรรมะ ๒” เพราะการทำ“สมาธิ”แบบหลับตาหลง ว่าการทำ“อานาปานสติ”นั้นต้องปฏิบัติใน

ขณะหลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์ หรือการทำ สมาธิคือปฏิบัติอย่างนี้เท่านั้น จะปฏิบัติ “อานาปานสติ”แบบลืมตาทำงาน ทำไม่ได้

จึงเรียนรู้การปฏิบัติธรรมแบบลืมตา แล้วศึกษาเรียนรู้ด้วยการสัมผัสจริง ไป กับอายตนะ ๑๒ ปฏิบัติธรรมโดยมีหลัก “มรรค๗องค์” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓ นี้ไม่ได้...!!!

เห็นไหมว่า สัจจะของคุณไม่ครบ มัน แค่วงแคบเท่าที่คุณปิดทวารรับ

ฉะนั้นแล ผู้หลงผิด ผู้ยัง“ไม่มีปรโตโมหะ” ผู้ปิดประตูทวารของตน ไม่แง้รับทั้งแสง- เสียง-รส-กลิ่น-สัมผัสผิวนอก ยึดอยู่แต่ที่ตนรู้ ของเดิมเท่าเดิมอยู่อย่างเดิมสุดคือตั้ง

ย่อมนิยามว่า ยังไม่มีสัมมาทิฏฐิ ก็ยัง ไม่สามารถปฏิบัติให้เป็น“โยนิโส มนสิการ”ได้ มากไปกว่าที่ตนทำได้เท่าเดิมอยู่นั้นแล

พระไตรปิฎกเล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๓ ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้วันนี้เนื้อความว่าดังนี้

ดูกรภิกษุทั้งหลาย เราจักแสดงสัมมา ทิฏฐิของพระอาริยะอันมีเหตุ(อุปนิสา)มีองค์ ประกอบ(ปริกขาร)แก่เธอทั้งหลาย พวกเธอ จงฟังสัมมาทิฏฐินั้น จงใส่ใจให้ดี เราจัก กล่าวต่อไป

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ก็“สัมมาสมาธิ”ของ พระอาริยะอันมีเหตุ(อุปนิสา) มีองค์ประกอบ (ปริกขาร)คือสัมมาทิฏฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมา วาจา-สัมมากรรมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมา วายามะ-สัมมาสติ เป็นไฉน?

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ความที่จิตมีอารมณ์ เป็นหนึ่ง(เอกัคคตา) ประกอบแล้วด้วยองค์ ๗ เหล่านี้แลเรียกว่า “สัมมาสมาธิ”ของพระ อาริยะอันมีเหตุบ้าง มีองค์ประกอบบ้างฯ

ไม่ใช่ว่า มือของค์หนึ่ง คือ สะกดจิต เข้าไปกับสิ่งหนึ่ง ภาวะหนึ่งเท่านั้นให้แนบ แน่นแน่น “หนึ่ง-หนึ่ง-หนึ่ง ๆ ๆ ๆ” ไม่ ให้แยกเป็น ๒ กันอย่างเหนียวหนึบยิ่ง ๆ ๆ ๆ

หากมันจะมีอะไรเป็น ๒ หรือมาก ขึ้นมาเทียบ เป็น“ธรรมะ ๒”เสมออีก ซึ่งมี มากมายเท่าใด ๆ ก็ยังไม่ให้มีไม่ให้เป็นเลย

ก็นั้นแหละคือ ลัทธิ“หนึ่งเสมอ” หนึ่ง ให้หนัก หนึ่งให้แน่น หนึ่งให้ ไม่มีโอกาสจะ ออกมาเป็น ๒ กันเลยเด็ดขาด แบบสะกดไว้

ฉะนั้นแหละคือ ลัทธิสะกดจิต(hypnotize) เป็นหนึ่ง เอาแต่หนึ่ง ไม่ใช่แบบวิจัยวิจารณ์ (analyze) หรือเห็น“วิตก”(ที่ดำริเริ่มขึ้นมา) วิเคราะห์รู้แจ้งรู้จริงใน“วิจารณ์”(รู้ชัดในทุกขณะ)

“สมาธิสะกดจิต”จึงเป็นแบบหนึ่ง

แตกต่างจาก“สมาธิที่มีวิจัยวิจารณ์”ไป กับกรรมกิริยาในทุกงานทุกการ ทั้งขณะทำ อาชีพ-ขณะทำอะไรต่าง ๆ-ขณะพูด-ขณะคิด นึก” ด้วยการให้“ธรรมะ ๒”ศึกษาไปเสมอ

ชัดเจนนะว่า สมาธิที่เป็น“สัมมาสมาธิ” ของพระอริยะนั้น ต้องเกิดจากการปฏิบัติ “มรรค๗องค์” นั้นแหละชื่อว่า ครบทั้ง“สัมมา อาชีวะ-สัมมากัมมันตะ-สัมมาวาจา-สัมมา สังกัปปะ” ด้วย“สัมมาทิฏฐิ”เป็นประธาน และมี“สัมมาวายามะกับสัมมาสติ”ช่วย

ประธานไปเสมอ นั่นคือ มี“มรรค๗องค์”เป็น “เหตุ”(อุปนิสา) เป็น“เครื่องมือ”(ปริกขาร) ไม่ใช่ เกิดจากปฏิบัติ“หลับตาเข้าไปอยู่ในภวังค์” เป็นเหตุ(อุปนิสา) เป็นเครื่องมือ(ปริกขาร)

เห็นมั๊ย? ตรวจสอบได้ละเอียดขึ้นมั๊ย?

ถ้าชัดเจนยิ่งว่า“วิถีทาง”หรือ“มรรควิธี”

(เหตุ=อุปนิสา)เป็น“เครื่องอุปกรณ์” หรือ“ของ ที่จำเป็นหนึ่งชุด”(องค์ประกอบ=ปริกขาร)ใน การใช้ปฏิบัติเพื่อให้เกิดผลเป็น“สมาธิ”ของ ศาสนาพุทธ นั่นคือ การมีวิจัยวิจารณ์(ana- lyze) ไม่ใช่“สะกดจิต”เข้าไป ๆ ๆ (hypnotize) ว่าแตกต่างกันจริง ๆ และยอมรับว่า ของ พุทธคือ ใช้แบบ“มรรค ๗ องค์”กันจริง ๆ ก็ เป็นอันรู้แจ้งรู้จบกันได้เสียที

จึงจะเรียกว่า “มรรควิธี”ในการปฏิบัติ เพื่อให้เกิด“สมาธิ”ของพระอริยะเป็นสำคัญ เป็นวิถีทางทำสมาธิแท้ของพุทธ ที่เรียกได้ ว่า “สัมมาสมาธิ”ถูกต้องที่สุด

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันชัดยิ่ง ว่าใน ศาสนาอื่น“ไม่มีมรรคองค์ ๘” ดังนั้น ศาสนา อื่นในโลก จึงไม่มี“สัมมาสมาธิ”ที่เป็นอาริยะ

มรรค ๘ จึงเป็น“วิถีปฏิบัติ”ของศาสนา พุทธที่เป็นแบบฉบับเฉพาะในศาสนาพุทธ เท่านั้น พระสมณโคดมเป็นผู้ตรัสรู้เอง(สัมมา สัมพุทธโธ) ท่านเป็นเจ้าของธรรมนี้(ธรรมสามี)

ทรงย้ำอีกว่า “ทางนี้ทางเดียวเท่านั้น ไม่มีทางอื่น” แปรจากบาลีที่ว่า “เอเสวระ มัคโค นัตถัญญเญ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๐)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า



● นายหนูนต์

รัฐบาลเผด็จการตบหน้ารัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง
มีมติเฉียบขาดยุติการสำรวจ และการทำเหมืองแร่ทองคำทั่วประเทศ

ใครว่ารัฐบาลชุดนี้ไม่มีผลงาน?

ครั้งนี้ก็ขอนำเรื่องดี ๆ ที่เป็นผลงานของรัฐบาลยุค คสช. ซึ่งรัฐบาลยุคเลือกตั้งเข้ามาไม่เคยทำได้ จาก การพาดหัวข่าวใหญ่ของ น.ส.พ.ไทยโพสต์ ฉบับวันพุธ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๕๙ พาดหัวด้วยยักษ์หน้า ๑ ว่า :



รายละเอียดของหัวข่าวนี้นี้มีว่า : รัฐบาลเผด็จการตบหน้ารัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้ง มีมติเฉียบขาด ยุติการสำรวจ และการทำเหมืองแร่ทองคำทั้งหมดทั่วประเทศ หลังพบปัญหาด้านสิ่งแวดล้อม กระทบ สุขภาพประชาชนเกิดความขัดแย้งในพื้นที่ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๕๙ เป็นต้นไป

“ประยุทธ์” สั่งเร่งคืนสภาพพื้นที่ซัดเซยเยียวยาคนงานและชาวบ้านที่ได้รับผลกระทบ ขณะที่ยังไม่ยอมทำเหมืองแร่ทอง “พ่่าน!” เตรียมหาช่องทางฟ้องร้อง

ท่าน พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ได้กล่าวในเรื่องนี้ว่า :

“ที่ผ่านมามขอเพียงหรือยังกับผลเสียที่เกิดขึ้นมา ทั้งเรื่องน้ำ เรื่องดิน เรื่องสารหนัก บางค่าก็สูง บางค่าก็ต่ำ เพราะฉะนั้นอยู่ที่ว่า เราจะทำอะไรกับมัน”

นี่แหละคือผลงานที่จับต้องได้อีกผลงานหนึ่งของรัฐบาลชุดนี้ของ คสช.ยุค พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา ยังไม่ต้องพูดถึงการตอบโต้พวกมหาอำนาจอย่างอเมริกา และยุโรปอย่างมีกึ๋น ดูประเทศไทย จี๊วแต่แจ๊ว มีพลังพิเศษที่มีให้ใครชมชื่แบบหมาป่ากับลูกแกะ ๗

สี่
สี่ชีวิต

ทีม สมอ.

วิสัยทัศน์ในการปฏิรูปด้านการศึกษา

“พัฒนาสังคมแห่งการเรียนรู้คุณภาพที่ยั่งยืน คืบการศึกษาให้ชุมชน
ชูคุณธรรมนำความรู้คู่ทักษะชีวิต เรียนรู้บูรณาการภูมิปัญญา
ศึกษาเรียนรู้คู่ปราชญ์ชาวบ้าน ผ่านการฝึกปฏิบัติจริง
อิงวิถีความเป็นไทย ก้าวไกลสู่อาเซียน
บนพื้นฐานการมีส่วนร่วมและเศรษฐกิจพอเพียง”

อาจารย์จำรัส

• ครูแท้-ครูไท ในวิถีพุทธ • ช่วงชิง



พื้นฐานชีวิตที่ดีงาม สร้างเด็กชายคนหนึ่ง ให้เติบโต เป็นพระเอกนิยายน้ำดีของสังคม

คุณพ่อ-คุณแม่ รัชมารชการครูในชนบทที่โรงเรียนบ้านเกษมสุข ทั้งโรงเรียนมีครูเพียง ๒ คน พ่อเป็นครูใหญ่ แม่เป็นครูน้อย ผมเป็นลูกคนที่ ๓ ทุกๆ วันที่พ่อแม่ไปทำงาน ผมก็จะวิ่งตามไปด้วย ทั้งๆ ที่อายุยังไม่ถึงเกณฑ์เข้าเรียนชั้นประถมปีที่ ๑ ไปถึงโรงเรียนก็เข้าเรียนกับรุ่นพี่ อยากรเรียนห้องไหนก็ได้ เรียนไปเล่นไปตามประสาเด็ก สิ่งแวดล้อมของครอบครัวช่วยให้ผมรักการเรียนรู้อย่างยิ่ง ตั้งแต่เด็กๆ ผมจึงมีโอกาสได้ศึกษาเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา

นอกเวลาราชการ พ่อแม่มักรับอาชีพเสริมหลายอย่าง เช่น ทำนา ทำสวน ใช้ชีวิตพึ่งพาตนเอง ถ้าเป็นปัจจุบันก็คงเรียกได้ว่า “เป็นครอบครัวเศรษฐกิจพอเพียง” พ่อแม่เลี้ยงดูด้วยการทำงานเป็นตัวอย่างมากกว่าบอกล่าด้วยวาจา การทำงานช่วยครอบครัว ทุกวันหลังเลิกเรียน และก่อนเข้าเรียนตอนเช้า ผมจะมีโอกาสช่วยพ่อแม่ทำนา ทำสวน ได้เรียนรู้ผ่านการปฏิบัติจริงซึ่งซึมซับมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน ทำให้ผมรักการทำงาน มีความขยัน อดทน ต่อสู้ หนักเอา เบาเล้ง

พ่อแม่ไม่ตีแม่เหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่เล่นการพนัน สิ่งแวดล้อมที่ปราศจากอบายมุขทำให้ผมไม่ติดสิ่งเสพติดทุกชนิด มาถึงทุกวันนี้ ชีวิตช่วงรัชมารชการใหม่ๆ เข้าสังคมกับเพื่อนๆ มีกิน สูบ ดื่ม เสพบ้างไม่นานก็เลิกเพราะไปหลงกับค่านิยมผิดๆ ของ



● คู่ครู-คู่ชีวิต

สังคมราชการทั่วไป ด้วยความเข้าใจผิดคิดว่า เหล้า บุหรี่ นารี การพนัน เป็นสิ่งที่ไ้ครู แท้จริงเราถูกมอมเมาให้หลงผิดต่างหาก แต่เพราะมีสิ่งแวดล้อมในครอบครัวที่ดี จึงมีภูมิคุ้มกันที่เข้มแข็งมั่นคง แม้หลงผิดไปชั่วขณะหนึ่งก็สามารถสลัดทิ้งออกไปได้

ผมมีชีวิตอยู่ใกล้ชิดกับวิถีชุมชน ซึ่งเป็นวิถีแห่งความรัก ความเอื้ออาทร ความมีน้ำใจ วิถีแห่งการแบ่งปัน ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน สังคมชนบทไม่มีตลาดขายสินค้า อาหาร ผัก ปลา ทุกครอบครัวทำนา ทำสวน ไม่มีการซื้อขาย ทุกสิ่งทุกอย่างอุดมสมบูรณ์ ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว ต่างจากปัจจุบันมาก ปัจจุบันในน้ำไม่มีปลา ในนามีแต่สารเคมี ครอบครัวมีหนี้สิน ชีวิตผู้คนมีแต่ความเห็นแก่ตัว ในอดีตการทำนา ทำสวน ทำไร่ของคนในชนบทใช้ปุ๋ยคอก แทนปุ๋ยเคมี ใช้ควายไถนา แทนควายเหล็ก ใช้

<p>นายจรัส ช่วงชิง ๑.ประวัติ/ครอบครัว อายุ ๖๑ ปี สมรสกับนางจรรยา ช่วงชิง อดีตครู ค.ศ.๓ ระดับ ๘ มีบุตร ๒ คน เกิด ๑๔ พฤศจิกายน ๒๔๙๗ ที่บ้านเกษมสุข ต.ลือ อ.พนา จ.อุบลราชธานี (ปัจจุบันขึ้นกับ จ.อำนาจเจริญ) - อดีต รัชมารชการ ตำแหน่งผู้อำนวยการสถานศึกษา ระดับ ๘ โรงเรียนบ้านกุดเสถียร อ.เลิงนกทา จ.ยโสธร - สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย - ปัจจุบัน ข้าราชการบำนาญ เกษียณอายุราชการ</p>	<p>เมื่อ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๘ - คุณวุฒิศึกษา(สูงสุด) การศึกษามหาบัณฑิต (กศ.ม.) สาขา การบริหารการศึกษา จากมหาวิทยาลัยมหาสารคาม - เครื่องราชอิสริยาภรณ์สูงสุด ชั้นสายสะพายประถมาภรณ์มงกุฎไทย (ป.ม.)</p> <p>๒.เกียรติประวัติและผลงานดีเด่น - ปี พ.ศ.๒๕๕๓ มีมติร่วมกับชุมชนถ่ายโอนภารกิจการศึกษา ไปสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรมส่งเสริมการ</p>
--	---



วัวเทียมเกวียนบรรทุกสิ่งของ พืช ผัก ผลไม้ก็ ปลอดภัย หาที่ไหนก็ได้ ตามริมรั้ว สวนครัว ผัก ปานานาชนิดมีให้กินตลอดปี สุขภาพของผู้คน แข็งแรง คนวัย ๓๐-๘๐ ปี ยังแข็งแรง ทำงานได้ ไม่เป็นภาระลูกหลาน ปัจจุบันสังคมสิ่งแวดล้อม เป็นพิษ ผู้คนร่างกายอ่อนแอ เป็นสารพัดโรค ไม่ว่าจะ เบาหวาน ความดัน ไตวาย (ตายไว) โรคหัวใจ สาเหตุสำคัญก็มาจากพฤติกรรมการใช้ชีวิตและความเห็นแก่ตัว ความเห็นแก่ได้ของพ่อค้าผัก ผลไม้ อาหารต่างๆ ต้องแช่ด้วยฟอร์มาลีน และ ดินประสิว

หลังจบการศึกษาชั้นประถมศึกษาปีที่ ๗ คุณ ปู่พามไปฝากไว้กับหลวงปู่ที่วัดพระเหลาเทพนิมิต จังหวัดอุบลราชธานี

ชีวิตช่วงนั้น ได้มีโอกาสศึกษาเรียนรู้พระพุทธ- ศาสนา ซึ่งถือเป็นความโชคดีของผมที่ได้สัมผัส พระธรรม แม้เป็นเพียงเปลือกนอกของศาสนา (ยัง ไม่รู้แก่นแท้ของศาสนา) ก็ยังดี อย่างน้อยก็เป็น พื้นฐานการศึกษาเรื่องศาสนาจนถึงปัจจุบัน

เด็กชนบทในอดีตจะไม่มีสิ่งยั่วย้อมมอมเมา เหมือนในปัจจุบัน แม้จี๋ข้าวจี๋จิ้มปลาร้า (ข้าวจี๋ จ้าปลาแตก) ก็แสนจะอร่อย ไม่มีพิษช้ำ บะหมี่ ลำไยรูป ไม่มีร้านเกม ร้านเหล้า ก็พากันแทรกอยู่ในวิชาเกษตร จับจอบจับเสียม ขุดดิน พรวนดิน ปลุกผัก รดน้ำต้นไม้ นี่คือนิสัยของพ่อแม่ก่อน ได้ทิ้ง เหนือ ได้ทิ้งพืชผักไว้กิน และได้สุขภาพที่แข็งแรง

ผมได้ซึมซับเรียนรู้เรื่องการปกครอง การอยู่ ร่วมกันฉันพี่น้อง มีเรื่องราวอะไรเกิดขึ้นในหมู่บ้าน ไม่ต้องวิ่งไปพึ่งพาทนายหรือศาล ผู้ใหญ่บ้าน ครูใหญ่ หลวงพ่อที่วัดจะเป็นที่พึ่งของคนใน ชุมชน ทุกครั้งที่ปัญหาเกิดขึ้นในหมู่บ้าน ผม จะตามคุณพ่อไปทุกครั้ง และจะได้รับรู้การ แก้ปัญหา การให้อภัย โดยมีผู้หลักผู้ใหญ่เป็น ลักขีพยาน หลวงปู่ ผู้ใหญ่บ้านและครูใหญ่ เปรียบเหมือนผู้พิพากษาประจำหมู่บ้าน จบ ลงด้วยความเข้าใจกัน นับเป็นชีวิตที่ เรียบง่าย งดงามจริงๆ

<p>ปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย จนถึงปัจจุบัน (๒๕๕๓)</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปี พ.ศ.๒๕๕๓ ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการ เครือข่ายการศึกษาทางเลือก โรงเรียนขนาดเล็กและ โรงเรียนของชุมชน ตามคำสั่งกระทรวงศึกษาธิการ ที่ สพฐ. ๓๖๑/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๓ ลงนามโดยนาย จาตุรงค์ ฉายแสง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ - ปี พ.ศ.๒๕๕๐-๒๕๕๓ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงด้าน การนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาบูรณาการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนในโรงเรียนขนาดเล็ก โดยเน้นกระบวนการ ฝึกปฏิบัติจริง - ปี พ.ศ.๒๕๕๓ ได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการศูนย์ ประสานงานเครือข่ายการศึกษาทางเลือก โรงเรียนขนาด 	<p>เล็กและโรงเรียนของชุมชน ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตามคำสั่งสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ที่ ๕๘๘/๒๕๕๓ ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๓ ลงนาม โดย นายอภิชาติ จิระวุฒิ เลขาธิการคณะกรรมการการ ศึกษาขั้นพื้นฐาน</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปี พ.ศ. ๒๕๕๐-๒๕๕๓ เป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงด้าน การนำภูมิปัญญาท้องถิ่น มาบูรณาการจัดกิจกรรมการ เรียนการสอนในโรงเรียนขนาดเล็ก โดยเน้นกระบวนการ ฝึกปฏิบัติจริง อิงวิถีชุมชนบนพื้นฐานการมีส่วนร่วมระหว่าง โรงเรียนกับชุมชน <p>๓.ความรู้ ความสามารถอันเป็นที่ประจักษ์</p> <ul style="list-style-type: none"> - ปี พ.ศ. ๒๕๕๐ ได้รับคัดเลือกจาก สพฐ. ไปแสดงผลงานใน
---	--

ณ วันที่ชีวิตเกิดจุดหักเห

ผมเข้ารับราชการปี ๒๕๑๗ เป็นครูรุ่นแรกของโรงเรียนม่วงสามสิบอรัญวิทยา ซึ่งช่วงนั้นผมพยายามที่จะใช้ความรู้ทางด้านวิชาครูมาพัฒนาการศึกษา ในปี ๒๕๒๐ ผมย้ายจากโรงเรียนม่วงสามสิบมาอยู่ที่โรงเรียนเลิงนกทา จ.ยโสธร เป็นโรงเรียนแนวใหม่ขนาดใหญ่ประจำอำเภอ เป็นโรงเรียนในฝัน อยู่มาร่วม ๓๐ ปี ช่วงปี ๒๕๒๖ พ่อท่านสมณะโพธิ์รักษ์และท่านพลตรีจำลอง ศรีเมือง คณะสมณะ นำกองทัพธรรมอบรมธรรมแก่ครูทั่วประเทศ โรงเรียนเลิงนกทาก็เป็นหนึ่งในนั้นที่กราบนิมนต์ท่านมาอบรมธรรมที่โรงเรียน

ก่อนหน้านั้นผมก็เหมือนครูทั่วไป กิน สูบ ต้ม เสพ ครบทุกอย่าง ต้มเหล้า สูบบุหรี่ มีหนี้สินเหมือนคนอื่น ภายหลังก็ได้ธรรมะช่วย แต่ก็ยังอยู่กับสังคมนี่เขาเห็นว่าธรรมะไม่มีประโยชน์ต่อชีวิต เกิดมาชาติหนึ่งถ้าไม่กินสูบต้ม เสพมันเป็นเรื่องทรมานชีวิต เกิดมาทั้งที่ต้องทำตามที่เราอยาก อยากกินอะไร กิน อยากเที่ยวเที่ยว ถือเป็นกำไรชีวิต แต่พอได้รับธรรมะดี ๆ แล้ว เราเห็นเลยว่านั่นขาดทุนแล้ว ทำไมต้องทำลายคุณค่าของมนุษย์ด้วยอบายมุขอย่างนั้น ครูต้องเป็นแม่พิมพ์ที่ดี แต่ครูส่วนใหญ่บอกให้เด็กทำตามที่ครูพูดสอน อย่าทำอย่างที่คุณทำ ซึ่งมันไม่ใช่ เช่น เด็กถามว่าเหล้าบุหรี่ไม่ดี ทำไมครูยังดื่มเหล้า สูบบุหรี่ ครูก็มักจะตอบว่า มันคนละวัย



ได้รับธรรมะจากชาวโศก
ทำให้ไม่วิ่งตามค่านิยม กิน สู บ ต้ม เสพ

เธอยังเลิกอยู่ ยังไม่มีรายได้ พอโตหน่อยค่อยทำตามสิ ไม่ได้สอนเด็กเลยว่า ยังไง ๆ มันก็ไม่ได้นะ เพราะตัวเองทำอยู่ คงไม่อยากทำตัวเอง

ผมได้รับธรรมะจากชาวโศก ทำให้ผมรู้สึกว่าคุณค่าชีวิตคนไม่ได้อยู่ที่การวิ่งตามค่านิยมกิน สูบ ต้ม เสพ แต่มันน่าจะเป็นวิถีอย่างนี้ นี่คือของแท้ของจริง ผมจึงมั่นใจ นำเอาหลักการแนวคิดของชาวโศกมาใช้พัฒนาตนเองและครอบครัว

งาน “มหัศจรรย์เด็กไทย” ณ อิมแพค เมืองทองธานี จังหวัดนนทบุรี ระหว่างวันที่ ๑ - ๓ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๐ - เป็นผู้นำจัดทำโครงการส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่น “ผ้าทอพื้นเมือง ย้อมสีธรรมชาติ”

ได้รับคัดเลือกจากคุณหญิงกษมา วรวรรณ ณ อยุธยา เลขาธิการ กพฐ. ให้เป็นโรงเรียนดีเด่นด้านการนำภูมิปัญญาท้องถิ่นมาบูรณาการเข้ากับการเรียนการสอนได้อย่างมีคุณภาพ และได้มอบหมายให้บริษัท จินตนาการ จำกัด มาถ่ายทำสารคดีภูมิปัญญาผ้าทอพื้นเมือง ย้อมสีธรรมชาติ เพื่อนำไปประชาสัมพันธ์ เผยแพร่ให้เป็นตัวอย่างแก่โรงเรียนอื่น ๆ ถ่ายทอดออกอากาศทางสถานีวิทยุโทรทัศน์แห่งประเทศไทย ช่อง ๑๑ เมื่อวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๕๐

๔.งานปัจจุบัน

มีงานเล็ก ๆ น้อย ๆ ทั้งที่เป็นงานในครอบครัวและงานช่วยเหลือสังคม

- ๑) งานเกษตรอินทรีย์ ปลูกพืช ผัก ผลไม้ ทำนาข้าว ทำปุ๋ยหมัก ฮอโรโมนพืชใช้ในครัวเรือนและแบ่งปันเพื่อนบ้าน
- ๒) งานการศึกษา ช่วยอบรมสัมมนาครูชาวโศก ด้านการจัดกิจกรรมเรียนรู้บูรณาการผ่านการปฏิบัติจริง
- ๓) งานมูลนิธิ เป็นที่ปรึกษามูลนิธิเด็กของ นพ.ประเวศ วะสี/อ.พิภพ ธงไชย/อ.รัชณี ธงชัย
- ๔) งานวิทยากร ช่วยงานอบรมผู้นำชุมชนตามแนวตะเข็บชายแดนของกองกำลังสุรนารี



ผมเป็นคนแรกที่ได้สิทธิเลือก
ผมเลือกโรงเรียนที่แย่ที่สุด
เพราะผมรู้มาก่อนว่า โรงเรียนนี้ถูกยุบแล้ว
แต่ชาวบ้านไปประท้วงและขอคืนมาได้

ปี ๒๕๕๐ โรงเรียนกุดเสถียรถูกยุบ

ผมเกิดความคิดว่า ทำไมไม่ใช้ความสามารถ
ที่เราไปพัฒนาหรือแก้ปัญหาของโรงเรียนที่
ขาดแคลน เพราะโรงเรียนเล็กลงทุกทุกอย่าง
ทั้งบุคลากร งบประมาณ สถานที่ เป็นโรงเรียน
ขนาดใหญ่ เรียกร้องอะไรก็ได้ ผมเองทำงานกับ
ชุมชนมาตลอด แต่สังคมเมืองไม่เอื้อต่อการทำงาน
เป็นบรรยากาศของครูที่เข้ามาเย็นกลับ ความ
ผูกพันระหว่างโรงเรียนกับชุมชนไม่มีเลย ครูทำ
หน้าที่เหมือนคนรับจ้างสอน จิตวิญญาณครูไม่มี
ผมอดีตมาหลายปีทำงานลักษณะที่ไม่มีส่วน
ร่วม คือ คณะกรรมการการศึกษา ๑๔-๑๕ คน มี
แต่ตำแหน่ง เช่น ผู้กำกับ คหบดี พ่อค้า ประชาชน
โดดเด่นทั้งนั้น แต่เวลาประชุมแทบจะไม่มีใคร
มา เหมือนเขาอยากมีชื่อแต่ไม่อยากทำหน้าที่
จึงไม่เกิดประโยชน์อะไร ตอนเย็นจะประชุมแล้ว
องค์ประชุมก็ยังไม่พร้อม ภารโรงต้องวิ่งโร่ไปตาม
บ้านทำงานให้เซ็นชื่อเพื่อให้ครบองค์ประชุม

ผมคิดว่าเราน่าจะเอาวิธีที่เราปฏิบัติได้ไป
พัฒนาโรงเรียนขนาดเล็ก เพราะความจริงแล้ว
ไม่มีใครสนใจโรงเรียนขนาดเล็ก เหมือนเป็นแค่ทาง
ผ่านของผู้บริหาร ก่อนจะสอบผู้บริหารรุ่นใหม่ เขา
จะโยกผู้บริหารโรงเรียนขนาดเล็กไปอยู่ในโรงเรียน

ขนาดใหญ่ขึ้น ทั้งตำแหน่งของโรงเรียนขนาดเล็ก
ให้ว่างไว้เป็นสินค้าเหลือเลือก ไม่มีคนลงแล้ว วัრო
ผู้บรรจุใหม่ ส่วนผู้บรรจุเข้าไปใหม่ก็บริหารแบบรว
วันได้ย้ายไม่ใช่ไปพัฒนา แต่ผมกลับคิดว่า ถ้าเรา
จะวัดศักยภาพผู้บริหารที่แท้จริง ไม่ควรวัดจาก
การบริหารโรงเรียนที่มีพร้อมหมดแล้ว เพราะ
โรงเรียนแบบนั้นใคร ๆ ก็บริหารได้ ถ้าจะวัดจริง
ๆ ต้องบริหารโรงเรียนที่ขาดแคลน ที่ไม่มีใคร
สนใจมากกว่า

จากนั้นผมก็สมัครสอบ สอบได้แล้วก็เลือก
รายชื่อโรงเรียนตามที่เขาขึ้นไว้ คนสอบได้ที่ดี ๆ
มีสิทธิเลือกก่อน ผมเป็นคนแรกที่ได้สิทธิเลือก
ผมเลือกโรงเรียนที่แย่ที่สุด เพราะรู้มาก่อนว่า
โรงเรียนนี้ถูกยุบแล้ว แต่ชาวบ้านไปประท้วงและ
ขอคืนมาได้

ตั้งใจเอาหลักการของพ่อท่านไปแก้ปัญหา

ผมตัดสินใจเลือกโรงเรียนเล็ก เพราะผมรู้
ประวัติโรงเรียนนี้ ถ้าเปรียบเหมือนคนไข้ โรงเรียน
นี้ก็อยู่อย่างสิ้นหวัง หมอไม่รับรักษา สิ่งที่ผมทราบ
เกี่ยวกับโรงเรียนนี้คือ ๑. ถูกยุบ ๒. ไม่มีผู้บริหาร
๓. มีครูในโรงเรียน ๑ คน ๔. แม้แต่ชื่อโรงเรียน
บางคนเรียกว่า โรงเรียนชายขอบบ้าง โรงเรียน
เล็กชายป่าบ้าง โรงเรียนไอชียูบ้าง เมื่อมาทำงาน
อุปสรรคแรกคือ ปัญหาการบริหารจัดการเพราะ
ต้องมาต่อลู่กับความรู้สึกของชาวชุมชนที่มีต่อผม
พวกเขาเชื่อว่าผมก็คงเหมือนผู้บริหารอื่น ๆ ที่ผ่าน
มา ไม่มีใครจะจริงใจมาพัฒนาโรงเรียน อยู่ไม่กี่วัน
ก็ไปแล้ว ผมเข้าใจพวกเขา ตั้งใจว่าต้องทำให้ได้
เพียงขอให้อยู่บนพื้นฐานความจริงใจต่อกันเท่านั้น

ผมวางแผนว่าจะพัฒนาโรงเรียนนี้อย่างไร ผม
เริ่มจาก ๑. หาจุดแข็งของโรงเรียนว่ามีอะไรบ้าง
เนื่องจากที่นี่มีครูหนึ่งคน ผมก็มองหาครูภูมิปัญญา
เข้ามาสอนแทนซึ่งโรงเรียนอื่นไม่ทำหรรอก เขา
รอครูที่จะบรรจุตามตำแหน่งราชการอย่างเดียว
จุดแข็งที่พบคือที่นี่เป็นศูนย์ทอผ้าไหมในโครงการ
พระราชดำริของสมเด็จพระราชินี แต่คุณยาย

ที่ทอดผ้าให้โครงการก็ทำไปโดยไม่เคยมาเชื่อมโยงกับโรงเรียน ครูที่โรงเรียนก็เข้ามาสอน-เย็นกลับบ้านเสาร์-อาทิตย์หยุด ชุมชนก็ทอดผ้าไปตามล้ง เสร็จแล้วก็ส่งเข้าสำนักพระราชวัง ต่างฝ่ายต่างอยู่ ผมเห็นแล้วว่าคุณยายนักทอดผ้านี้แหละคือครูภูมิปัญญาที่จะมาถ่ายทอดประสบการณ์เนื่องจากผมตั้งใจไว้ว่าจะบริหารโดยให้ชุมชนทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม เพราะทุกคนมีความสำคัญ แต่ละคนมีความเก่ง มีความฉลาดของเขาเองอยู่ที่เราจะนำมาใช้อย่างไร ให้พวกเขาฝึกกำลังความเก่งความฉลาดนั้นมาพัฒนาโรงเรียนและชุมชน เพราะผมมั่นใจว่าไม่มีชุมชนไหนไม่รักโรงเรียนของตน แต่เพราะขาดการประสานสัมพันธ์ระหว่างผู้บริหารโรงเรียนกับชุมชน ถ้าโรงเรียนไม่เปิดประตู ชุมชนก็เข้าไม่ได้ เพราะครูก็คิดว่า หน้าที่ต่อโรงเรียนคือครูและผู้บริหาร เขาจ้างพวกฉันมาสอน ชุมชนก็คิดว่าครูมีหน้าที่สอน ชุมชนก็มีหน้าที่ส่งลูกไปโรงเรียน แล้วฉันก็ทำงานของฉัน เป็นลักษณะหน้าที่ใครหน้าที่มันซึ่งไม่ถูกต้อง

ผ่านอุปสรรคด้วยปัญญา บวกความจริงใจเต็มร้อย

ผมรู้อยู่พวกเขาไม่ให้ความร่วมมือ เพราะคิดว่าผมคงไม่ต่างจากผู้บริหารคนก่อน ๆ ชั้นแรกผมจึงไปเชิญครูภูมิปัญญามาช่วยสอน ซึ่งแสดงว่าผมกับครูภูมิปัญญาเป็นพวกเดียวกัน ต่อมาผมติดต่อผู้นำชุมชน พวก อบต. อบจ. กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ประธานกลุ่มสตรีและผู้นำชุมชนด้านอื่น ๆ เข้ามาทำงานร่วมกัน ผมบอกพวกเขาว่า ผมขอมาร่วมทำงานกับเขา ใหม่ๆ เขาก็ยังไม่มา ผมจึงพยายามปรับพฤติกรรมของผมเองและใช้ความจริงใจ ผมเปลี่ยนวิธีที่ผู้บริหารเดิมๆ ทำ พอโรงเรียนเลิกปุ๊บแทนที่จะกลับบ้าน ผมแวะเวียนไปตามบ้านต่างๆคุยกับคนนี่คนนั้นบ้าง และถ้ามีประชุมบูรณาการประจำเดือนของชุมชน ผมบอกผู้ใหญ่บ้านไว้ว่าอย่าลืมหาเชิญผมด้วย เขาถามว่า



บริหารโดยให้ชุมชนทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม
ให้พวกเขาฝึกกำลังความเก่งความฉลาดนั้น
มาพัฒนาโรงเรียนและชุมชน

ผมจะทำอะไร ผมว่าจะขอรายงานความก้าวหน้าและอุปสรรคปัญหาในการบริหารจัดการ โรงเรียนซึ่งทำมา ๒-๓ เดือนแล้วเพื่อชาวบ้านจะได้รู้ปัญหาและช่วยกันแก้ไข

ตอนที่ผมไป มีบางคนแซวผม คือเวลาที่ชาวบ้านประชุม เขาจะไปศาลากลางบ้านเต็มไปหมด เวลาผมขึ้นไปพูด เขาถามว่า แล้วจะอยู่ได้กี่วัน ผมว่าจะอยู่จนกว่าชาวบ้านจะไล่ผม ต่อมาในที่ประชุมอีกครั้ง มีคนถามว่าจะอยู่จริงหรือขอ ๑ วาระเท่ากับนักการเมือง อยู่ให้ได้ ๔ ปี ผมบอกว่า ผมไม่คิดจำนวนปี ถ้าชุมชนไม่รับ ไม่ต้องการผมเป็นเพื่อนร่วมพัฒนาแล้ว ผมจะเดินออกจากหมู่บ้านนี้ทันที เสร็จแล้วผมก็ไม่ได้สนใจอีกว่าใครจะว่ายังไง แต่มีคนหนึ่งที่ประธานด้านการศึกษามาแล้วให้ฟังทีหลัง เวลาผมขับรถ ผมจะไม่เปิดแอร์ ผมเปิดหน้าต่าง ขับรถไปช้าๆ ทัศนัยผู้คนตลอดเส้นทาง ถ้าเขาหันหลังอยู่ผมก็บีบแตรทักว่าไปไหนครับอย่างยิ้มแยมแจ่มใส เขาก็เริ่มเลื่อมใสและพูดกันว่าผมเป็นคนไม่ถือตัว แต่เขาไม่ได้บอกผมในตอนนั้น ผมทำอย่างนี้อยู่ ๔-๕ เดือน ก็เห็นว่าชาวบ้านเริ่มเดินเข้ามาที่โรงเรียน แสดงว่าวิธีนี้ใช้ได้



เป็นลูกศิษย์พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ต้องปิดท้ายด้วย
พุทธศาสนา ผมมั่นใจว่าจะบ่มรัก ปักศรัทธา
ให้เกิดจงได้ด้วยหลักปรัชญาของพุทธะ

นวัตกรรมบ่มรัก ปักศรัทธา บนหลักปรัชญาพุทธวิถี

ในช่วงนั้นกระทรวงศึกษาธิการ โดยคุณหญิง
วรรวรรณ กษมา ณ อยุธยา มีการประกวดการสร้าง
นวัตกรรมการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียน
กับชุมชน ทางสำนักงานเขตการศึกษาที่ผมสังกัด
ก็ค้นหา กว่า ๒๐๐ โรงเรียนในเขตเพื่อส่ง
ประกวด สุดท้ายก็เลือกโรงเรียนกุดเสถียร

ผมตั้งชื่อนวัตกรรมว่า “**นวัตกรรมบ่มรัก ปัก
ศรัทธา บนหลักปรัชญาพุทธวิถี**” ผมคิดว่าตนเอง
เป็นลูกศิษย์พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ต้องปิดท้าย
ด้วยพุทธศาสนา ผมมั่นใจว่าจะบ่มรัก ปักศรัทธา
ให้เกิดจงได้ด้วยหลักปรัชญาของพุทธะ การทำ
นวัตกรรมจะเริ่มจากความเป็นมา ปัญหา รูปแบบ
ของนวัตกรรม สำหรับผม มีหัวใจหลักใน
การดำเนินการอยู่ ๔ ข้อ คือ **เข้าร่วม เข้าหา
ปรึกษา และให้เกียรติ**

การเข้าร่วม มีทั้ง ๒ ทาง คือ ๑.ชุมชนมีการ
ประชุม ผมจะเข้าร่วมทุกครั้ง ร่วมคิดร่วมวางแผน
ร่วมทำ ร่วมจัดสถานที่ ร่วมเป็นเจ้าของ ไม่ใช่ไป
ร่วมแค่วันมีงานเท่านั้น ๒.เชิญชาวบ้านมาร่วม
ช่วยงานโรงเรียนเสมอ ไม่ใช่มาเฉพาะวันมีพิธี
เปิด แต่มาช่วยตั้งแต่ชั้นวางแผนจนถึงขั้นร่วมเป็น

เจ้าภาพเช่นกัน

การเข้าหา คือ ผมแวะเวียนไปคุยกับเขาที่
บ้านหลังโน้นหลังนี้ให้เกิดความผูกพัน

ปรึกษา นี่เป็นเทคนิคจิตวิทยาพื้นฐาน ถ้าเรา
ให้เกียรติคนอื่นและยอมไปขอคำปรึกษาจากเขา
เขาจะรู้สึกที่เราเห็นเขาลำคัญ ผมขอคำปรึกษา
จากพ่อใหญ่แม่ใหญ่ในชุมชนเสมอ ซึ่งเขาก็พูดกัน
ว่าผมให้เกียรติชุมชนมาก นี่เป็นรางวัลที่มีค่ายิ่ง
ทำให้ผมรู้ว่าได้เข้าไปนั่งในใจชาวบ้านแล้ว

เสร็จแล้วผมก็นำกระบวนการของผมเข้า
ประกวดในกลุ่ม ๔ จังหวัด คือ ศรีสะเกษ อุบลฯ
ยโสธร อำนาจเจริญ ปรากฏว่าไม่มีการแยกระดับ
ชั้นของโรงเรียน ผมเป็นโรงเรียนเล็กรุ่งนิจไปแข่ง
กับโรงเรียนใหญ่ เช่น โรงเรียนเบ็ญจะมะมหาราช
โรงเรียนสตรีสิริเกศ ฯลฯ ผลคือโรงเรียนกุดเสถียร
ชนะการประกวด ได้รับอันดับ ๑

จากการมีครูภูมิปัญญาทอผ้าแล้ว ผมคุย
กับชาวบ้านว่าเรายังมีครูภูมิปัญญาอะไรอีก
บ้าง ผมก็ได้ครูภูมิปัญญาสมุนไพร ครูภูมิปัญญา
เกษตรอินทรีย์ ครูภูมิปัญญาวิถีชีวิตชุมชน และ
ครูภูมิปัญญาประเพณีและวัฒนธรรม ผมเปิด
วิชาเหล่านี้เป็นฐานการเรียนรู้ แล้วเชื่อมโยงไปสู่
วิชาการโดยทำเป็นโครงการ ผมบูรณาการตั้งแต่
ปี ๒๕๕๐ แล้ว มาถึงตอนนี้ก็เกือบ ๑๐ ปี

ช่วงนั้นผมบริหารและบูรณาการไปพร้อมกัน
พูดง่าย ๆ ว่าทั้งจะสร้างบ้าน ปัดกวาด ทาสีบ้าน ทำ
รั้ว กั้นห้อง ซ่อมห้องน้ำห้องส้วม คือเป็นงานพัฒนา
ทั้งคนและสถานที่ ต้องทำทุกอย่างพร้อมกันซึ่ง
ถ้าวางแผนดี มันก็ไม่มีปัญหา บางทีคุณภาพงาน
ไม่ได้ขึ้นอยู่กับคนเท่านั้น มันขึ้นอยู่กับการบริหาร
จัดการอย่างมีประสิทธิภาพด้วย

มาถึงยุค คสช.ปี ๒๕๕๗

ในเดือนสิงหาคม ผมทำกิจกรรมโครงการ
พิเศษ คือ การดำเนินาเฉลิมพระเกียรติ มีการลงแขก
ดำเนินาของโรงเรียน ช่วงนั้นทหารค่ายบดินทรเดชา
ยโสธรลงพื้นที่ ผู้การท่านนำทหาร ๓๐ นายมา

ช่วยดำเนินด้วย เรามีนาข้าง ๆ โรงเรียนและที่นา
ในหมู่บ้านที่ชาวบ้านให้นักเรียนทำ ผลิตผลยกให้
โรงเรียนทั้งหมดซึ่งเราก็ใช้เป็นอาหารกลางวัน
และรับแขก เราไม่ได้ทำขายเพราะตั้งใจให้เป็น
ฐานงานที่เด็กได้เรียนรู้ ได้ฝึกวินัย ฝึกอดทน ต้อง
ไม่ลืมน่าเดี๋ยวนี้ผู้ปกครองก็ยังมีค่านิยมที่จะให้ลูก
เป็นเจ้าของนาย ไม่อยากให้ลูกเป็นชาวนา เราจึง
ใช้ฐานงานเป็นกุศโลบายฝึกเด็กให้เรียนรู้ไว้

คสช.ส่งทหารดูแลพื้นที่ต่าง ๆ มีอะไรเชื่อมโยง
กัน ทหารก็พยายามใกล้ชิดชุมชน ตอนนั้นมี
เวทีความคิดปฏิรูปประเทศไทย ซึ่งเป็นโครงการ
ของท่านนายกฯ ประยุทธ์ จันทร์โอชา ที่ต้องการ
สรรหาบุคลากรภาคสนามด้านต่าง ๆ ทั้งการศึกษา
การเมือง การปกครอง ผมได้รับเลือกเป็นวิทยากร
บนเวทีความคิดปฏิรูปประเทศไทย ไปที่กองกำลัง
สุรนารี เพื่อช่วยด้านปฏิรูปการศึกษาในภาคอีสาน

บนเวทีความคิดปฏิรูปการศึกษาภาคอีสาน

ผมเสนอว่าเราต้องปรับเปลี่ยนแนวทางการเรียน
การสอน จากการเน้นสอนวิชาการมาเป็นการ
นำความรู้สู่การปฏิบัติ บูรณาการการปฏิบัติผ่าน
ไปสู่วิชาการ เน้นให้ใช้กระบวนการมีส่วนร่วม
และอย่าเอาวิชาการเป็นตัวตั้งในการเรียนการสอน
ต้องเอาวิถีชุมชนและประยุกต์รูปแบบปฏิบัติ
การเรียนการสอนผ่านการปฏิบัติ โดยเชื่อมโยง
กับโครงการ หรือฐานงานแล้วแต่จะออกแบบ
จริง ๆ แล้วการจัดการเรียนรู้ ครูและผู้บริหาร
ต้องแม่นยำในตัวชี้วัดและชัดในเป้าหมาย ตัวชี้วัด
ของสาระสำคัญของทุกวิชา ทั้งผู้อำนวยการและ
ครูต้องแม่นยำและชัดเจนในเป้าหมายการศึกษาที่
กระทรวงกำหนดไว้ นี่คือเป้าหมาย ส่วนวิธีการ
ที่จะนำไปสู่เป้าหมายกับตัวชี้วัดนั้นเป็นเสรีภาพ
ของเรา จะเดินอย่างไรก็ได้ให้มีความสุขทั้งครูและ
นักเรียน อย่างที่โรงเรียนผมเปิดสอนทอผ้า เกษตร
อินทรีย์ สมุนไพร และประเพณีวัฒนธรรม ผมก็
ใช้หลักการนี้ โดยเน้นให้เด็กเรียนรู้ด้วยความพอใจ
เรียนในบรรยากาศที่หลากหลาย เช่น ใช้ห้องเรียน



เน้นให้เด็กเรียนรู้ด้วยความพอใจ
เรียนในบรรยากาศที่หลากหลาย เช่น
ใช้ห้องเรียนธรรมชาติในสวนป่า
ท่ามกลางลมพร้าว วิวสวย เย็นสบาย

ธรรมชาติในสวนป่าท่ามกลางลมพร้าว วิวสวย เย็น
สบายไม่ต้องใช้แอร์คอนดิชัน เด็กมีความสุขได้
เห็นไม้ป่าไม้ผลเกิดตามฤดูกาล หมากยาง หมาก
เฒ่า ก็ปีนกิน เด็กจะตกต้นไม้ ก็ถือเป็นการเรียนรู้
ให้ระมัดระวัง

เมื่อกระทรวงศึกษาประกาศนโยบาย ลดเวลาเรียน เพิ่มเวลารู้

ผมขออธิบายชื่อนโยบายนี้ ที่ว่าลดเวลา
เรียน คือลดการเรียนวิชาการ **เพิ่มเวลารู้คือ
เพิ่มการปฏิบัติ รู้คือการเรียนผ่านภาคปฏิบัติ**
พอใช้คำสั้น ๆ บางคนเลยงง ปฏิบัติไม่ถูก พุด
ง่าย ๆ คือ ลดวิชาการสู่ฐานงานปฏิบัติ มันจะชัด
ขึ้น แต่พูดอย่างกระทรวง หลายคนตีความต่าง ๆ
นานา เช่น ลดเวลาเรียนในห้องเรียน แล้วปล่อยให้
เด็กไปเรียนพิเศษหรือเผล่า แล้วจำเป็นยังไงที่ต้อง
ลดเวลาเรียน ผมเชื่อว่าท่านรัฐมนตรีคงมีข้อมูล
จากงานวิจัยจึงได้ออกนโยบายนี้มาบังคับใช้ มี
หลายอย่างแสดงว่าการศึกษาของไทยก้าวผิดทาง
ที่โตไปทางวิชาการด้านเดียว โดยเอาผลสัมฤทธิ์
เป็นตัวตั้ง จะเห็นว่าไม่ว่าจะปั่นเด็กยังไง พวกเขา
ก็ยังตกอยู่ในลึงคมกัมหน้าอยู่ดี คือผู้ใหญ่อยากให้
เด็กเก่งแต่เด็กไม่ทำตาม เพราะการศึกษาเราเริ่ม

จากเอาอายุเป็นตัวตั้ง ที่จริงอายุร่างกายกับความพร้อมทางสมองของแต่ละคนต่างกันมากเมื่อเอามาเรียนด้วยกัน เด็กบางคนเรียนไม่รู้เรื่อง ขณะที่เด็กอื่นๆ ้วยเตียวกันเข้าใจดี เด็ก ๗ ขวบบางคนความพร้อมทางสมองสู้เด็ก ๒ ขวบไม่ได้ ถ้าจะให้ดีต้องจัดการศึกษาตามวุฒิภาวะของเด็ก ครูบางคนยึดเรื่องอายุมากไป ไม่ยอมให้ ป.๑ เรียนกับ ป. ๒ เด็ดขาดทั้ง ๆ ที่วุฒิภาวะเขาพร้อม

ผมเห็นด้วยอย่างยิ่งกับนโยบายของกระทรวง เพราะจากการปฏิบัติภาคสนามมา ๑๐ ปี ผมเห็นชัดว่า ในปี ๒๕๕๒-๒๕๕๓ ผมของบจากสำนักงานสนับสนุนการวิจัยฝ่ายท้องถิ่น ได้งบประมาณสองแสนห้าทำโครงการเรื่อง “การศึกษาารูปแบบการนำภูมิภูมิปัญญาพัฒนาเด็กและเยาวชนโดยการมีส่วนร่วมระหว่างโรงเรียนกับชุมชน” ประเด็นหลักคือว่าการใช้ภูมิปัญญาพัฒนาเด็กได้อย่างไร และในปี ๒๕๕๖ เขานำโครงการนี้เข้าประกวดงานวิจัยระดับชาติ งานชิ้นนี้ติด ๑ ใน ๑๐ ของงานวิจัยดีเด่น

ในการวิจัยนี้ ผมเก็บข้อมูลทุกขั้นตอน โดยเอาฐานงานทั้ง ๔ คือ เกษตรอินทรีย์ ทอผ้า สมุนไพร และวัฒนธรรมประเพณีท้องถิ่น มาเป็นโครงการที่เรียนผ่านเพื่อเก็บงานวิจัย ทุกครั้งที่ทำกิจกรรมผมเอาชาวบ้าน ๒๑ คน ซึ่งเป็นทีมวิจัยที่ใหญ่มากมาช่วยเก็บข้อมูล สกว.ยังทักว่าคนเยอะไป ที่จริงผมเป็นหัวหน้าโครงการ แต่ผมโยนให้ชาวบ้านเป็น ผมต้องการให้เกียรติเขา ส่วนผมเป็นผู้ร่วมวิจัย เราแบ่งงานกันทำ เช่น ลับดาห์นี้จะดูเรื่องการปักดำ หว่านกล้า เสร็จแล้วจะสัมภาษณ์เด็กที่ทำงานซึ่งเด็กทุกคนบอกเหมือน ๆ กันว่าเรียนผ่านการปฏิบัติทำให้มีความสุข มันเหมือนไม่ได้เรียนหลังการดำนา ถอนกล้า เด็กๆ ถอดเสื้อ กางเกง อาบน้ำวิ่งไล่ตามตึกแดนอย่างสนุกสนาน แม้อร้อนแม่เหน้อยก็สุข

เมื่อเขามีความพอใจแล้ว เราจะสอนอะไรเขาก็รับได้หมด ครูเองก็สุขที่ไม่ต้องเครียดเรื่องต้องทำเอกสารส่งผู้อำนวยการอย่างที่ทำหลายแห่งต้องทำ ซึ่งครูต้องลอกจากตำราของสำนักพิมพ์ต่าง ๆ ที่

เขาแจกเป็นแผ่นซีดี เสียทั้งเวลา กระดาษ แรงงาน ทุนรอน และไม่เกิดประโยชน์ เขาเรียกว่าแผ่นทำส่ง แต่ที่โรงเรียนกุดเสถียรเน้นแผ่นสอน ไม่ใช่แผ่นส่ง ทำง่าย ๆ เพียงรู้ว่าสอนอะไร ใช้วิธีสอนยังไง เสร็จแล้ววัดผลอย่างไรจึงจะรู้ว่าเด็กถึงปลายทางก็จบ

การที่ผมใช้กระบวนการเรียนรู้ผ่านฐานการปฏิบัติ นั้น ๆ จริง ๆ แล้วฐานการเรียนรู้ผมได้จากชาวอโศก แต่ในการเรียนผมไม่แยกส่วน ในการจัดการศึกษา ผมเอาเนื้อหรือก่อนวิชาการมาบูรณาการเป็นเนื้อเดียวกัน จะแยกเฉพาะเวลาเก็บผลการประเมิน เช่น ครูคนนี้รับผิดชอบคณิต-วิทยาศาสตร์ บูรณาการในส่วนนี้ ครูคนนี้เก็บส่วนที่ประเมินผลในงานหรือกิจกรรมนั้น เป็นต้น

สรุปการศึกษาแนวใหม่ในศตวรรษที่ ๒๑

ประเด็นแรกคือผู้บริหารต้องเปลี่ยนแปลงตัวเอง ต้องเป็นผู้นำแห่งการเปลี่ยนแปลง กล้าตัดสินใจ กล้าเปลี่ยน ถ้าระดับผู้บริหารไม่กล้าเปลี่ยนแปลง ลูกน้องจะมั่นใจได้อย่างไร และต้องทำตนเป็นผู้ประสานกับทุกคนที่เราเห็นว่ามาช่วยงานการศึกษาได้ ส่วนครูต้องเป็นนักออกแบบการเรียนรู้ บูรณาการผ่านการปฏิบัติอย่างสร้างสรรค์และแปลกใหม่ ครูอย่าอยู่กับความจำเจชีวิตครูเป็นชีวิตของการเปลี่ยนแปลงสิ่งใหม่ ๆ เพื่อเด็กและต้องสอนผ่านการปฏิบัติ โดยตั้งคำถามที่สะท้อนความคิด และเรียนให้รู้จริง คือ รู้ให้ชัดลงมือปฏิบัติได้จริง

การศึกษาในศตวรรษที่ ๒๑ ต้องดูผู้บริหาร ต้องดูครู ต้องดูรูปแบบของการจัดการเรียนการสอน การปฏิรูปการศึกษาจะไม่เป็นเพียงวาทกรรมหรือแค่คำพูดทูลๆอีกต่อไป แต่มันจะเป็นรูปธรรมของการศึกษาที่นำพาเด็กพัฒนาและพึ่งตนเองให้ได้ ขอให้พวกเราเดินหน้าจับมือกันพัฒนาการศึกษาด้วยกระบวนการปฏิรูปจากฐานงานสู่วิชาการด้วยความมุ่งมั่น ไม่หวั่นไหว



● ดังนั้น วิมุตตินิยม

คติธรรมกาย ก็อิทธิพรอบเดียวกัน

เถรสมาคม จะงมโง่ถึงไหน...

คือยังงโง่ต้องอุ้มชูธรรมกาย

ตายเป็นตาย เหมือนผีเฝ้ากับโลงสุริเยลา



การ์ตูนผู้จัดการ 23-02-58

ทำวิปริตจากธรรมวินัย ทำให้พุทธธรรมเสียของ

สมาธิดวงแก้ว นอกแถวสมาธิพุทธ

แม้ชาวพุทธเราจะศรัทธาปฏิบัติธรรม ก็สักแต่ว่าทำกันไปโดยขาดปัญญา ถือศีล ยังกินเนื้อสัตว์ ผ่าเมตตาเอาบุญอีก ใครจะฆ่า ข้าไม่เกี่ยว แค่อ้อมไม่ถือว่าผิดปาดณา เหมือนปากว่าตาขยิบ เลยมงโง่ไม่เอาจริงสักที

ต้องโทษพระสอนผิด ๆ ว่า ถือศีลบริสุทธิ์กาย วาจา โยมต้มไก่แกงปลา ก็โมทนาบุญ ฉลองศรัทธาเต็ม ๆ พระหนุ่มเณรน้อยจึงยังบวชสืบศาสนาเป็นผาสูก ว่าจั้น

สมัยพ่อท่านพระโพธิรักษ์เปิดฉากพาถือศีลโพธิสัตว์กินมังสวิรัต โดนจัดหนัก ข้อหาพวกเทวทัตขนาดนั้น วันนี้เสียงด้านหายจ้อย...

หรือแม้เรื่องถือศีลกินเจ จะเป็นประเพณีคนจีนพาทำ ก็แค่เทศกาลสิบวัน ผ่านหน้าเจลุย

จัดหนักตามเคย ยากที่จะถือศีลกินเจทั้งปีทั้งชาติ

เพราะถือศีลแค่ลูป ๆ คล่า ๆ ตามช่วงวันหนึ่งคืนหนึ่ง ถือ ๆ วาง ๆ ไม่ต่อเนื่องถึงจิตอีกต่างหาก จึงไม่รู้จักอธิศีล อธิจิตคือสมาธิ และไม่เกิดอธิปัญญา พายกระดับจิตวิญญาน ไม่พ้นสึลลพตปรามาส

เป็นอันว่า ศีลสมาธิปัญญา กระแสหลักแยกทำคนละที คือถือศีลพอเป็นพื้นฐาน ครั้นจะให้ใจตั้งมั่นอยู่ในสมาธิ ต้องนั่งสะกดจิตกดข่มเอา

พอเลิกนั่ง สมาธิเลยหายไปด้วย สมาธิฤาษีหนีโลกนั้น ต้องอยู่เงียบ ๆ ไม่มีคนมากวนใจถึงจะสงบได้พักหนึ่ง เหมือนหินทับหญ้า

สมาธิตัดตอนนั่งนิ่งเข้าเงียบพรรค์นี้ มีประโยชน์อยู่บ้าง ไว้เวลาว่างทบทวนชวนพักผ่อน และศึกษาอารมณ์จิตวิญญานภายใน เพื่อเป็นส่วนเติมเต็มย่อย ๆ เท่านั้น

มันไม่ใช่ สมานีสำคัญอันเกิดผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ เพราะไม่ได้เกิดจากศีลเป็นที่ตั้ง เป็นตัวขับเคลื่อนพาไป

ฉะนั้น สมานีอันพระพุทธรเจ้าทรงตรัสรู้ ต้องเกิดจากศีลเป็นตัวตั้งนำพาไป ถึงจะบังเกิดผลประโยชน์ยิ่งใหญ่ (มหัศจรรย์มหานิสงส์)

โดยเฉพาะ ศีลที่เป็นกุศล จะบังเกิดผลอวิปฏิสาร หายเดือดเนื้อร้อนใจ ย่อมได้ปราโมทย์ปีติ มีจิตสงบสุข เกิดสมานี ยถาภูตญาณทัสนะ ประจักษ์แจ้งเห็นจริงตามจริง ก็เพื่อหน่ายคลายกำหนด คือ นิพพิทาวีราคะ พาให้หลุดพ้นด้วยวิมุตติญาณทัสนะ กระทั่งบริสุทธิ์หมดจดเด็ดขาด บรรลุอรหัตผลนั้นเทียว

กิมัตถิยสูตร รับรองผลานิสงส์ยิ่งใหญ่ของศีล จนสามารถก้าวหน้าขึ้นบันได ๙ ชั้นครบถ้วน กระบวนตัดกิเลสด้วยศีลสมานีปัญญา รวมพลังสร้างไฟมา นสามประสานหนึ่งเดียว

เป็นอันว่า เราต้องใช้ปัญญา ถือกิเลสตัดกิเลสให้จิตสูงเข้มแข็งขึ้นเป็นสมานีสิมตาคืบเต็ม

นั่นคือ ปฏิบัติธรรม ต้องทำในชีวิตประจำวัน กินอยู่หลับนอนทำงาน มีอาชีพให้บริสุทธิ์ศีล ไม่ใช่ต้องหยุดงาน ไปนั่งสมาธิหลับตา

ท่านอุปมา แม่วัวลูกอ่อน เคี้ยวหญ้าไปพวง ช้างเลื่องดูลูกวัวไปด้วย

มหาจิตตาริสกสูตร คือ พระสูตรสำคัญอันยิ่งใหญ่ ที่บ่งชี้ให้เห็นสมานีพุทธ

อาริโยสัมมาสมานีของพระพุทธรเจ้า ประกอบด้วยองค์ ๓ นำองค์ ๔ โดยสัมมาทิสฺฐิเป็นประมุข นำทัพขนานด้วย สัมมาสติกับสัมมาวายามะ เพื่อดำเนินชีวิต ประจำวันในการคิด พุดทำงาน มีอาชีพ ให้เป็นสัมมาบริสุทธิ์ตามฐานะ

น่าเสียดายพุทธกระแสหลัก ไม่ยกมีใคร หยิบยกพระสูตรหัวใจสมานีสมาปฏิบัติบ้างเลย มัวไปหลงสมาธิหลับหูหลับตา แบบฤๅษีหนีสังคมกันหมด

ยิ่งหันไปดูลัทธิธรรมกาย หลอกขายสมาธิดวงแก้ว ดวงใสเหนือสะดือ บันสวรรค์วิมานพิลึก

กึกกือ จะมีอะไรในกอไผ่มากกว่า ปั่นมโนภาพ เป็นมโนมยอัตตา เพิ่มพูนต้นหาอุปาทานทับซ้อนให้หนักหนาขึ้น กลัวจะมีอยู่น้อยไปมังนะจะ...

เพชรพุทธจุดแจ้งประจักษ์

สันตโศก เคยโดนมหาเถรสมาคม รวมหัวกัน ถล่มแทบจมธรณีในข้อหา ทำธรรมวินัยให้วิปริต ทั้ง ๆ ที่คณะสงฆ์ชาวโคกได้ประกาศลาออก จากคณะสงฆ์ไทยในสังกัดมหาเถรสมาคมตั้งแต่ สิงหาคม ๒๕๑๘ จนเป็นที่ยอมรับของฝ่ายปกครอง สงฆ์ รวมทั้งการรถไฟ ซึ่งไม่ยอมรับว่าเป็นพระภิกษุ ตามกรมการศาสนาออกไป เลยให้ตีตัวจ่ายเต็ม เท่าชาวบ้าน

วันร้ายคืนร้ายขึ้นมา พระสงฆ์โคก ตก เป็นจำเลยโทษฐานมหาเถรฯสั่งพระโพธิรักษ์ผิดร้ายแรงต้องให้สึก แล้วเจ้าตัวไม่ยอมสึก ด้วยข้อต่อลู่ว่าเป็นสงฆ์นานาชาติ มหาเถรฯไม่มีสิทธิ์ ฟ้องพระผู้ลาออกจากสังกัดมหาเถรฯไปแล้ว

เถรสมาคมไม่ยอม ใช้หลักธรรมวินัยตัดสิน อธิกรณ์ แต่ใช้กฎหมายเล่นงานพระโพธิรักษ์ จนสองศาลตัดสินลงโทษพระโพธิรักษ์ คดีสิ้นสุดลง ตรงทำนโพธิรักษ์ยอมให้ผิดตามพิพากษาโดยมีโทษ รอลงอาญาไม่อาจอยู่แบบพระภิกษุได้ต่อไป ท่านโพธิรักษ์เลยต้องจัดสรรตัวเองใหม่ ในฐานะสมณ-พราหมณ์ แม้แพ้นพระกลับมาได้เป็นสมณะก็ดี ไม่เลวเลย

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์พร้อมคณะยังคงยืนหยัด ปฏิบัติตรงพระธรรมวินัยเคร่งครัดตลอดเรื่อยมา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเปิดเผยความจริง พ่อครู เติบโตหน้า ไม่มีลังได้คืนแม้ครึ่งเม็ดดง

ปัญหาอุตริมนุสธรรม ที่โดนเพ่งโทษโจทก์ฟ้องหาว่าบอกแสดงใคร ๆ ไม่ได้เด็ดขาด ทุก ๆ กรณี แต่ทว่า พ่อครูกลับเปิดตัวยืนยันคุณธรรมวิเศษ อันทำได้แล้วจนเป็นหมู่มวล กระทั่งกำลังชี้ชวนกว้างเกือบมากขึ้นตลอดมาแม้ต่อไป

แทนที่จะเกิดผลแล้วร้ายเสียหายส่วนรวม เปลา่เลย ยิ่งพากันมั่นใจ ในปรากฏการณ์แจ้ง

ประจักษ์ ลีนวิมุตติกังขา หายวิจิทธิจฉา ต่างกล้า
อุตสาหะก้าวสูงยิ่งขึ้นอีก

เช่นอารยคุณวิเศษหมดกิเลสเด็ดขาด โดย
ไม่ต้องเด็ดซ้ำซาก ในเชิงประเด็นแต่ละเหตุปัจจัย
เรื่องนั้นโน่นนี้ มีอธิบาย मुख เสพติดจมปลักดักดาน
ฐานกามโลกธรรม อตตาทิฐิต่าง ๆ ปรากฏคนนั้น
คนนี้ลดละหลุดพ้นอธิบายมุขนรกสด ๆ เคยหนักหนา
สาหัส กลายเป็นเบาบางว่างสบายมันเป็นตัวอย่าง
สร้างศรัทธา ให้กล้าทุ่มโถมเอาอย่างด้วยคนบ้าง
ดังนี้ เป็นต้น

การอวดคุณวิเศษไม่มีในตัวเองเลย มันโกหก
ลวงโลก ปาราชิกห้ามขาดชัดเจนหรือแม้มีผลวิเศษ
อยู่จริง ไปอวดสงเดชผิดกาลเทศะ เขาอุยเย้ยเยาะ
ก็เสียของขาดทุน จุดสำคัญอยู่ตรงที่เจตนาเปิดเผย
ด้วยประมาทเมตตาเพื่อแผ้ว หรืออยากดั่งหวังผล
ประโยชน์อะไร ๆ แคไหนรีเปล่าละ

หากไม่ประมาท รู้ประมาท เพียงเจตนาแต่
อย่าอยาก จงพากเพียรให้เต็มที่ เมื่อพยายาม
อุตสาหะดั่งพ่อครูสอน โดยไม่รอไม่หวัง แต่เราทำ...
กรรมกับกาละ คงบ่งชี้ความจริง

ความบริสุทธิ์เท่านั้นจักชนะทุกสิ่งทั้งโลกในที่สุด
ทุกวันนี้ ลังคมนิยมชมชื่น แบบฉบับชาวอโค
คนจนมหัสจรรย์เพิ่มสูงขึ้นอย่างน่าพิงพอใจยิ่ง
ข้อหาร้ายแรงที่ใครใส่ร้ายเรา โทษฐานทำ
ธรรมวินัยให้วิปริต น่าจะเป็นคำพูดของผู้รู้หลง
สำคัญผิดไป ก็พูดใหม่ได้

ในขณะที่เราตั้งหน้าทำให้สุจริต เคร่งครัดเต็ม
ที่ น้อยคนนักมั่งที่จะกั๊กขาข้อนี้

ทำวิปริตจากธรรมวินัย พาบรลัษยไกลเกินคิด

ครั้นหันกลับไปดูคู่เทียบธรรมกาย และสงฆ์
มหาเถรฯส่วนใหญ่

ประเด็นว่า พระทำวิปริตจากพระธรรมวินัย ถึง
มันจะเสียหายร้ายแรงยังไง ยังไม่คอขาดบาดตาย
ไม่เกิดปัญหาเร่งด่วนเท่าทำธรรมวินัยให้วิปริต

พระธรรมกายและสงฆ์อลัชชี เลยคล้าย ๆ
มหาเถรฯไม่ถือสาหาความ ปล่อยเป็นปกติธรรมดา

อ่านว่าธรรมดา ยังงั้น

มหาเถรสมาคมเองหลงประมาทปล่อยปละ
ละเลย เป็น**คณะสงฆ์ไทยเฉย** ต่างไม่ยอมทำหน้าที่
สงฆ์ต้องดี ซี้ต้องงาม

ถึงวันนี้สมาคมมหาเถรฯ ยังยืนหยัดเป็นเสา
หลักปักขี้เลน อันน่าสังเวชอนาถใจไม่หาย

กล่าวคือ กรณีสันตือโคกครั้งโน้น หาก
มหาเถรฯแม่นมั่นพระธรรมวินัยสักหน่อย แค
เคารพกฎหลักนานาสังวาสชัด ๆ แท้ ๆ กรณี
สันตือโคก จักไม่เกิดเป็นคดีฟ้องร้องต้องมัวหมอง
ชัดซ่องใจใด ๆ เลย...

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์พร้อมคณะ จักไม่มีมลทิน
อะไรสักนิด ดังที่เพ่งโทษโพนทะนาทั่วแผ่นดิน
บ่เป็นหยิ่งดอง แล้วไปแล้ว ไม่ว่าจะมันอหิงสา
อโหสิ หายหวังจ้า

สำหรับคติธรรมกาย ก็อีหروبเดียวกัน
เถรสมาคม จะงมโง่ถึงไหนบ่อยู่คือยังงี้ต้องอุมชู
ธรรมกาย ตายเป็นตาย เหมือนผีเฝ้ากับโลงผู้
รีเปล่านะ...

เช่น เห็นอ้างต้องรอฟังผลคดีอาญา ทางบ้าน-
เมืองก่อน เลยเว้นวรรคพักอภิรณค่างไว้ แล้วกัน
ในขณะที่การชำระอภิรณค่างของคณะสงฆ์
น่าจะทำได้ชัดเจน รวดเร็วกว่าคดีฟ้องร้องศาล
เป็นไหน ๆ

ทั้งนี้และทั้งนั้น เพราะบ้านเมืองจำต้องเคารพ
ธรรม ธรรมวินัยมาก่อนกฎหมาย ซึ่งมาภายหลัง
เพื่อช่วยส่งเสริมเติมหนุนเท่าที่จำเป็นบ้าง

พ.ร.บ.สงฆ์ ๒๕๐๕ ยังระบุชัด หากบทบัญญัติ
ใดไปขัดต่อพระธรรมวินัย ข้อบัญญัตินั้น ไม่มีผล
ใช้บังคับ

อย่างไรก็ดี ภาวการณ์ที่คณะสงฆ์อ่อนแอ ไม่
ยอมตั้งมั่นแข่งขันกับธรรมวินัย จนป่วยเปียงเลียง
เปิดช่องกฎหมาย ยื้อเวลาหรือหาประตุหลุดรอด
ดิ้นรนไปทุกทาง

โอกาสทองเช่นนี้ ย่อมเอื้อให้ฝ่ายบ้านเมืองเร่ง
กระชับการบังคับใช้กฎหมาย ให้เรียบร้อยโดยเร็ว
ขึ้นปล่อยเน้นซ้ำเรื้อรัง จะพาพังบานปลายหนักขึ้น

เท่าใด

ยิ่งตัวมหาเศรษฐีมาคมหัวเด็ดตีนด้วน ไม่ยอมปฏิรูปตัวเองแน่ ๆ สถาบันแก่นแกนหลักประเทศปล่อยให้ทุเรศเน่าเฟะได้รี พุทธบริษัทหัวหน้า คสช. ช่วยตอบที่...

อนึ่ง ปราบฏุกการณวิปริตจากธรรมวินัย ของธรรมกาย ถึงจะเพ็งระเบิดเมื่อเกิดเปิดโปง คดีฉ้อโกงเงินทองของประชาชนจนถึงยกยอกที่ดินวัด

แท้จริงแล้ว เป็นลัทธิวิปริต มาแต่ต้นชนปลายกิจกรรมบุญต่าง ๆ หัวงาเงินเข้าวัด ใช้กลยุทธ์ทางการตลาดระดมทุนมหาศาล หลอกล่อศรัทธาญาติโยม ให้หลงเมามบุญสวรรค์วิมานชวนทำบุญหมดกระเป๋ามาไม่พอ ล่อลวงให้ภูหนี่จ่ายดอกอีกต่างหาก ทำได้ยังไงเนี่ย โศครเก่งน่าชม ริชชนถล่มมากกว่า

การใช้เงินทุนสร้างภาพหาบวิวาร มุ่งเป้าความยิ่งใหญ่ ไปด้วยกันกับทุนนิยมสามัญ มันคนละงานกับวิถีพุทธบุญนิยม

เพราะพระมหัจฉริยะศาสนานี้ มีใช้เพื่อหาลากลัการะ สะสมบวิวาร แท้จริงต้องเป็นไปเพื่อลดละหน่ายคลายกำหนด ทั้งสารพัดโลกิโรรหลง จนหมดจดบริสุทธิ นี่ต่างหากคืออานิสงส์พึงประสงค์

การหลอกลวงพาคนทำบุญ ด้วยเหยื่อล่อจะรวยล้นท่วมทันปานไหน ๆ มันออกนอกพุทธคนละทิศทางตรงข้าม

บุญคือเสียสละออก ตัดความโลภลดถอยลง ไม่ใช่ช่วยทำบุญหมั้นพัน แล้วจะรวยร้อยล้าน เอาของน้อยต่อของมาก เมื่อบั่นหัวให้เมามบุญ ขี้โลกจัดหนักขึ้น คำกำไรเกินควรยิ่งเป็นบาปใหญ่แน่จะ !

โดยเฉพาะสอนชาวบ้านกล้าให้หมดตัว พระอัมมชโยเองรับและ สะสมทั้งเงิน ที่ดิน ยกยอกของวัด รับเงินพวกโกงมาให้ เกิดคดีสนั่นเมือง ชายขี้หน้าไม่รู้เรื่อง ยังตื้อด้านตาใสไม่ผิดจะ คินของแล้วนี่นา ?

บาปกรรมมีจริงทันตาเห็น ไหนจะเจ็บป่วย ไหนจะโดนไล่ล่าตามจับ จะรอดคุกไหมเนี่ย

นั่นคือ จุดยืนของประมุขลัทธิธรรมกาย

นอกริต ผู้นำอยากรวยไม่เสร็จ หลงใหญ่ไม่หยุด อุดริวิปริตทำย่อนแย้ง กถาวัตถุ ๑๐ มักมากอยากรวยใหญ่ แทนมักน้อยยกล้ำจน ไม่ยอมสันโดษสมณะ เช่น จัดฉากจุดงค์ธรรมชัย ปุพรมรอยดอกไม้ให้เหยียบ หฐเป็นบ้า พระสำนักงานบินเขาเดินจาริกไรต์โชว์ ฝันว่าเจ้งเต็มทน

ฉะนั้น มันหนีไม่พ้นพาเกิดลัทธิธรรมปฏิรูปทานศีลภาวนา คำภาษาไม่ผิด แต่ปฏิบัติเพี้ยน

ทำทานได้ มันต้องกล้าจนลง ใจมันพอเงินถึงเหลือ เกินกินใช้เอง ค่อยกล้าให้แบ่งปัน

ถือศีล ไม่ฆ่าเอง ก็ไม่ซื้อขายจ้างวานใครเขื่อนเลือด ใจเมตตา จะกล้าให้เชือดเนื้อเถื่อนหนังมากิน อร่อยลื่นได้ใจ

ภาวนา คือ ปฏิบัติให้เกิดผลภาวะจริง ใช้สร้างมโนภาพ เพ่งนิมิตติดตาในปีนดวงแก้วใส ๆ เปล่าเลย หรือแม้จุดงค์คือถือศีลเคร่งเป็นพิเศษ ไม่ใช่เดินดง บุกป่าคอนกรีตกลางกรุง เข้ามาหาอะไรไม่ทราบ ?

เมื่อประพุดถึงมงายนอกกลุ่มทาง ก็มีหวังมเงาตามหัวหมูผู้นำฝูงธรรมกาย เลยกกลายเป็นธรรมโกย บ้าหอบขยะที่ดินเงินทองของทำพิขสารพัดทุกข์

ดังนั้น การทำวิปริตจากธรรมวินัย ย่อมนำธรรมวินัยให้วิปริตผิดเพี้ยนมิจฉาติฐิไปในตัวเสร็จไม่พอ ไครมงายเอาอย่างก็พึงทวิคุณ

ธรรมบริสุทธิแท้จริง ชำระทุกสิ่งสรรพ

ฉายภาพธรรมกลายเป็นวิปริตแล้ว มาส่องเพชรพุทธ สุตรพ่อครูดูบ้าง

เช่นตัวอย่าง ผลบุญ แทนที่จะทุมโถมกอบโกยบุญโลภก็ย สมบัติลาภยศโลภียสุข เรากลับจะต้องเล็กช้องติดหอบหวง สละออกเป็นไทจากกิเลสสารพันปานใด นับเป็นบุญโลกุตระปานนั้น

เห็นชัดไหม บุญกระแสหลักกับบุญนิยมโลกุตระช่างตรงข้าม กลับหัวทางสิ้นดี

หรือคำว่า กาย ชาวพุทธเราเข้าใจผิดกันหมดว่า เป็นคนละส่วนกับใจ ใจที่ลอยละล่องไม่ข้อง

เกี่ยวตาทูมูกลิ้นกาย ไม่มีผัสสะรูปเสียงกลิ่นรส สัมผัส ไม่รับรู้อารมณ์เวทนา ๖ ครบเครื่อง เวลา สะกดจิตหลับตาสมาธิ มั่นพิศุจน์ความจริงปัจจุบัน ซึ่งหน้าไม่ได้สด ๆ มั่นจมตกภพสัญญาเก่า

เมื่อไม่เห็นตัวกิเลสเกิดเพิ่มลดขาดหาย อย่างไม่ใหม่ก็ไปต่อไม่ถูกเลย ต้องสมาธิสมาบัติ รู้ตัวกายพร้อมใจเป็นหนึ่งเดียวเสมอนั่นแหละ ที่ใช้ในชีวิตประจำวันปกติได้จริง

อีกคำสำคัญคือสันโดษ ต้องเก็บเข้าลิ้นชัก ครั้งเริ่มแผนพัฒนาเศรษฐกิจ กลัวขัดขวางความเจริญ ทารูไม่ว่าเพราะขาดตัวสันโดษคือใจพอนี้เอง เศรษฐกิจถึงเกิดปัญหาทั่วทั้งโลก ลัทธิเศรษฐกิจต่างสวมวิญญาณเปรตทิพย์ โภยกะโหลกไม่มีวันอิ่ม

ในหลวงทรงปรีชาญาณ ชี้ทางสว่างปลายอุโมงค์ คือเศรษฐกิจพอเพียง เลี้ยงชีพแบบคนจน พึ่งตนจนเหลือเผื่อหมู่ เมตตา รู้รักสามัคคี แทนที่จะกลัวรวยด้วยกำไร ทรงแนะให้กล้าจนทนขาดทุน นี่ลือคือกำไรของเรา

ใคร ๆ คงยากที่จะเข้าใจในหลวง ให้ขาดทุน เป็นกำไรชีวิต ได้น้ำใจมิตรเมตตาแบบคนจน จะแก้ปัญหาเศรษฐกิจโลด

เห็นมีแต่พ่อครูชูธงส่ง เสริมสุดกำลัง ทั้งอธิบายละเอียดให้ชาวซึ้ง ลงลึกไปถึง สาราณียธรรม อันทำให้คนระลึกถึงกันด้วยหัวใจ สำคัญตรงสาราณโภคี แบ่งปันทั้งของกินใช้ ดั่งที่ถือปฏิบัติ เช่น ของกลางสงฆ์ หรือกงสี ของครอบครัวตระกูลคนจีน

หลักสาราณโภคี เพิ่งมีพ่อครูยกออกมาชี้ นำพาทำขยายจากสงฆ์มาสู่ชุมชน ชาวาส ก็เป็นไป ได้จริง นับว่าเป็นวิถีแก้ปัญหาเศรษฐกิจอันวิเศษสุด เชี่ยว

เช่นเดียวกับ อาริโยสัมมาสมาธิคือสาราณโภคี ล้วนมีอยู่ในพระสูตร ไม่ยกมีผู้รู้ไหนแยแส สำคัญในความสำคัญ

กระทั่งมาถึงมือพ่อครู ไม่เคยเรียนบาลีเปรียญธรรมจากสำนักไหน อาศัยภูมิธรรมเก่าจึงเข้าใจ หยิบมาเจียรระโน ส่งประกายเป็นเพชรพุทธสุด

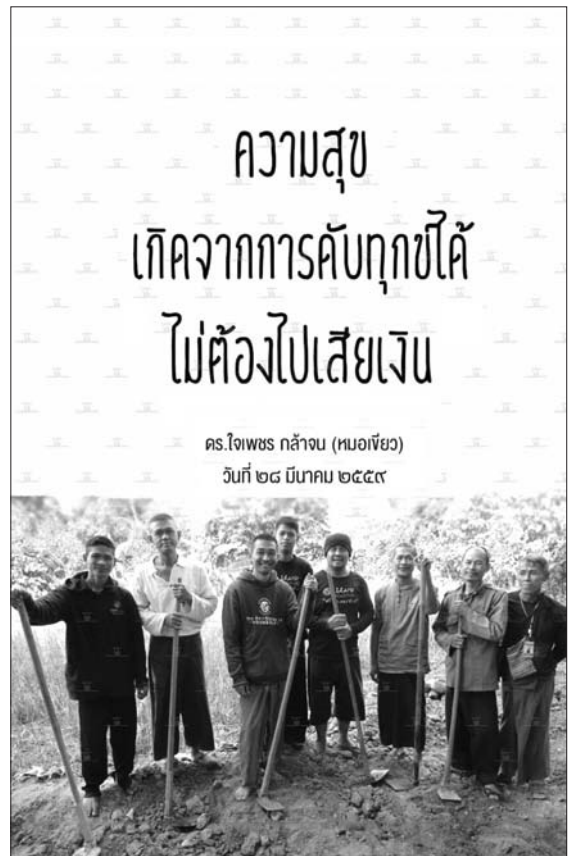
ยอดศิลป์ อันค่อย ๆ ประจักษ์แจ่มกันไปเรื่อย ๆ

งานเปิดเผยประกาศโลกุตระธรรม นำชาวพุทธเจริญธรรม จากปุถุชน กัลยาณชน ก้าวหน้า เป็นอาริยชน แบบคนจนมหัศจรรย์ ประจักษ์เป็น หมู่ชุมชนอยู่ทุกวันนี้ คือฝีมือพ่อครู ผู้เคยโดนมหาเถรฯ เล่นงานฐานทำธรรมวินัยให้วิปริต ครั้งเกิดกรณีสันติอโศก

เพราะพ่อครูหมู่ชาวอโศก ถือศีลเคร่ง เก่งงาน สืบสานวิชา เราจึงเดินหน้ามาได้ แล้วจะเดินหน้าต่อไปไม่มีหยุดในกุศล คนอย่าขวาง บาบนะท่าน !

ขณะเดียวกัน ออกสงสารชนล้นแวง มหาเถรสมาคมองค์การสงฆ์กระแสหลักหลงประมาทพากันทำวิปริตจากธรรมวินัยต่าง ๆ เลยพาธรรมวินัยพลอยวิปลาสวิชาสำคัญผิดนานาหรือไม่...

ใครกันแน่พาทำธรรมวินัยให้วิปริต ด้วยปริยัติอาพาธ ปฏิบัติอาพาธ ปฏิเวธอาภัพ! ๒





คติสันตโตโคก... เป็นคติ
เกี่ยวกับธรรมวินัยล้วน ๆ
จนแทบจะต้องเปิดพระไตรปิฎก
มาโต้แย้งกัน
คติธรรมกาย... เป็นคติ
ละเมิดกฎหมายอาญา
เป็นอาญาของแผ่นดิน



คติสันตโตโคก vs คติธรรมกาย ความต่างกันปานฟ้ากับเหว!

ทั้งสันตโตโคกและธรรมกาย ต้องถือว่าเป็นกลุ่ม
ขบวนการทางศาสนา ที่มีบทบาทความเคลื่อนไหว
ต่อสังคมไทยมาตลอด แต่ทั้งสองกลุ่มดูจะมี
ทิศทางและความเป็นไปแตกต่างกันปานฟ้ากับเหว
ธรรมกายนั้นยิ่งใหญ่แผ่พรไปทั่วโลก แต่
สันตโตโคกนั้นเล็กกระจิริด ไม่คิดออกไป
เผยแพร่ต่างประเทศ (ระดับโลกกับระดับจุดเล็ก ๆ
ในประเทศไทย)

จจจจจ-จจจจจ-จจจจจ! คือคำประกาศซ้ำแล้ว
ซ้ำเล่า เพื่อบอกทิศทางของวัดธรรมกาย แต่ถ้ามา
สันตโตโคกก็ได้ยินคำว่า **จน-จน-จน!** เพื่อบอก
ทิศทางและเป้าหมายของสันตโตโคกเช่นกัน ในปี ๒๕๓๒ นั้น ทั้งสันตโตโคกและธรรมกายต่างถูกจัด
ให้อยู่ในกลุ่มพระที่ประพฤติผิดวินัยด้วยกัน
แต่เมื่อกระทรวงศึกษาธิการสอบสวนแล้ว
ธรรมกายสอบผ่านได้อย่างสบาย เพราะขึ้นกับ

มหาเถรสมาคม แต่สันตโตโคกสอบตกเพราะไม่ขึ้น
กับมหาเถรสมาคม (ได้ประกาศลาออกจาก
มหาเถรสมาคมตั้งแต่ปี ๒๕๑๘) จึงเป็นสำนักเถื่อน
จากนั้นคติสันตโตโคกก็ขึ้นหน้าหนึ่งหนังสือพิมพ์
เป็นข่าวใหญ่อยู่หลายเดือน ส่วนสำนักที่เคย
ได้รับการรับรองว่าดี ก็มาเกิดคดีใหญ่อีกครั้งใน
ปี ๒๕๕๙

**๑.ก. คติสันตโตโคกเป็นคติเกี่ยวกับธรรม-
วินัยล้วน ๆ** จนแทบจะต้องเปิดพระไตรปิฎกมา
โต้แย้งกัน ทำให้สื่อมวลชนต้องศึกษาศัพท์แสง
ที่ยกออกมาจากพระไตรปิฎกอยู่หลายคำเช่น
การกสงฆ์ (สงฆ์ที่ทำสังฆกรรม) **นิคคทกรรม** (การ
ลงโทษภิกษุที่ได้กระทำความผิด) **นานาสังวาส**
(การแยกตนออกจากหมู่คณะ หรือถูกหมู่คณะ
ขับไล่ออก) **อุตตริมนุสสรรม** (คุณวิเศษที่เหนือมนุษย์
เช่น ได้ฌาน ได้ญาณ หรือระลึกชาติได้ ฯลฯ)

มสานะจะเป็ยวันด์!

จ้กักรบคองท์ อ้างเป็นลมนหน้ามิดเคลื่อนย้ายไม้ได้/DSJจ่อเข้าจับกุม



อ้อมไลน์ท่มเหลือง!

มหาเถรเมินความเห็นDSI-ธัมมชโยไม่อาบัติปาราชิก



ข. คติธรรมกาย เป็นคติละเมิดกฎหมายอาญา เป็นอาญาของแผ่นดิน ซึ่งกว่าพระจะมาทำผิด ในขั้นร้ายแรงนี้ได้ ก็แสดงว่าได้ทำผิดเรื่อง พระธรรมวินัยจนเลอะตุ้มเป๊ะมาแล้ว และนำแปลกว่า คติของธัมมชโยก็ยวข้องกับเรื่องใหญ่ ๆ ระดับ ประเทศทั้งนั้น เช่น คติโกงที่ดินวัดโดยเอาเงินวัด ไปซื้อแล้วใส่ชื่อตัวเอง ซึ่งที่ดินผืนนี้พิเศษกว่าทั่ว ๆ ไปเพราะมีแร่ทองคำ หรือถูกซื้อหาฟอกเงินและรับ ของโจร เพราะไปเกี่ยวข้องกับกาโกงเงินสหกรณ์ ที่มีมูลค่านับหมื่น ๆ ล้านและมีผู้คนเดือดร้อน ทั่วประเทศหลายหมื่นคน

๒.ก. คติสันตโตโสภเกิดขึ้นจากการร่วมกัน ทำสังฆกรรมระหว่างธรรมยุตและมหานิกาย ที่ช่วยกันเผด็จศึกจัดการสันตโตโสภอย่างรวดเร็ว แบบม้วนเดียวจบ โดยปกติธรรมยุตและมหานิกาย นั้นจะแยกโบสถ์ ไม่ทำสังฆกรรมร่วมกันอยู่แล้ว ตามหลักธรรมวินัย เพราะเป็นนานาลังวาสกัน แต่เพื่อจะเอาผิดสันตโตโสภให้ได้อยู่หมัด งานนี้จึง มีการให้พระสังฆาธิการระดับเจ้าคณะภาคและ เจ้าคณะจังหวัดทั่วประเทศ ทั้งธรรมยุตและ มหานิกาย ๑๔๗ รูป มาทำสังฆกรรมร่วมกัน และเรียกคณะสงฆ์ ๒ ฝ่ายที่มาพิพากษาสันตโตโสภ ในครั้งนั้นว่า “การกสงฆ์” (สงฆ์ที่ทำการสังฆกรรม) โดยเป็นการพิพากษาลับหลังอย่างไม่มีการเรียก จำเลยไปสอบสวนแต่ประการใด

ข. ซึ่งช่างตรงกันข้ามกับคติธรรมกายที่ ทั้งธรรมยุตและมหานิกายต่างช่วยกันโอบอ้อม ธัมมชโยให้ได้ดิบได้ดีอย่างเชิดหน้าชูตาขึ้นมา ทั้ง ๆ ที่สมเด็จพระสังฆราช สมเด็จพระญาณสังวร มีพระลิขิตถึง ๔ ฉบับ วินิจฉัยแล้วว่าธัมมชโย อาบัติปาราชิกเรียบร้อยแล้ว โดยธรรมชาติพระที่ ปาราชิกแล้ว ย่อมเป็นที่รังเกียจของพระปกติ แต่ไม่ นำเชื่อว่า นอกจากธัมมชโยจะไม่ได้ถูกลงโทษอะไร แล้วกลับได้รับการอ้อมชูขึ้นมา ให้เลื่อนสมณศักดิ์ เป็นพระเทพญาณมหามุนีอีกด้วย และในงานพิธี สำคัญ ๆ ของวัดธรรมกายใคร ๆ ก็จะได้เห็นว่า พระผู้ใหญ่ต่างยินดีปรีดาที่จะไปรับซองขาวจาก วัดธรรมกายด้วยกัน จนว่าที่สมเด็จพระสังฆราช ถึงกับเอ่ยปากออกมาว่า ได้ทั้งเงิน (๓๐ ล้าน) ได้ ทั้งทองคำ (รูปหล่อหลวงพ่อดล) จากวัดธรรมกาย ซึ่งเปรียบเสมือนเป็นวัดที่วัดน้องกัน ไม่ต่างอะไร กับศาลสงฆ์เกือบทุกระดับ พวกกันไปรับสินบน จากจำเลยมาเรียบร้อยแล้ว จึงไม่ได้แสดงความ รังเกียจพระปาราชิกตามคำวินิจฉัยของสมเด็จพระ สังฆราชสมเด็จพระญาณสังวรแต่อย่างใด

๓.ก. คติสันตโตโสภพร้อมพิสูจน์ตัวเอง ที่ไหน..เมื่อไหร่..ก็ได้! และพร้อมที่จะให้ความ ร่วมมือกับขบวนการยุติธรรมทุกชั้นตอนโดยไม่



กระบวนการยุติธรรมชั้นไหน ๆ ก็ไม่เกี่ยว
อัปเดตยิ่งใหญ่ของ “ตุ” คนเดียวเท่านั้นที่ต้องรักษาไว้

ปิดพลั่วหรือเอาพลังมวลชนเข้ามากดดันแต่อย่างใด พร้อมทั้งจะเดินทางไปตามที่ตำรวจ อัยการ และศาลนัดมาทุกขั้นตอน ในวันจับกุมนักบวชไปโรงพัก สมนะก็เข้าแถวเดินขึ้นรถขสมก.ไปมอบตัวที่โรงพักอย่างสงบเรียบร้อย ไม่ต้องวิ่งไล่ต้อนย้อยูดจุดกระชากกันแต่อย่างใด และการไต่สวนในชั้นศาลก็ต้องไปสืบพยานทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด จำเลยทั้งหมดและญาติธรรม ก็ยกขบวนกันไปตามศาลแขวงต่าง ๆ อย่างสงบเรียบร้อย ซึ่งคดีนี้ใช้เวลาสืบพยานอยู่นานถึง ๖ ปี ๖ เดือนและ ๖ วัน จึงได้มีการอ่านคำพิพากษาของศาลชั้นต้น

ข. คดีธรรมกาย ดูเหมือนว่าจะพยายามทำลายขั้นตอนต่างๆ ของขบวนการยุติธรรมทุกขั้นตอน ก่อนหน้านี้ นายแพทย์มนเียนยันว่าธัมมชโยโดนฟ้องกว่า ๕๐ คดี ก็ใช้อิทธิพลจนสามารถถอนฟ้องได้หมด แม้คดีใหญ่ที่สมเด็จพระสังฆราชมีพระวินัยฉัยไปแล้ว เมื่อถูกจับขึ้นศาล ทั้งๆ ที่สืบพยานเกือบจะหมดแล้วก็สามารถใช้อำนาจทางการเมืองทำให้อัยการถอนฟ้องได้ ด้วยความเชื่อมั่นในอิทธิพลและคนศรัทธาที่ตัวเองมีจึงกลายเป็น **“อัปเดตใหญ่”** ที่จะให้ใครมาลบหลู่พยายามหมิ่นไม่ได้ จึงแสดงเจตนาธรรมมาแต่ไหนแต่ไรที่จะไม่ยอมออกจากวัดเพื่อไปมอบตัว เพราะจะเป็นการ

ลดชั้นลดอัปเดตตาตนเองลงไป กระบวนการยุติธรรมชั้นไหน ๆ ก็ไม่เกี่ยว อัปเดตยิ่งใหญ่ของ “ตุ” คนเดียวเท่านั้นที่ต้องรักษาไว้ ถึงแพ้ยาก็ยังพอทนได้ไม่กลัว แต่ที่กลัวยิ่งกว่าก็คือการเสียหายเพราะต้องแพ็คดีนะจะ!

มีข้อที่น่าคิดสำหรับคดีสันติอโศกที่ถูกมหาเถรสมาคมฟ้องว่าประพฤติดุธรรมวินัย แต่ในกระบวนการฟ้องร้อง มหาเถรสมาคมกลับทำผิดวินัยเสียเองทุกขั้นตอน ตั้งแต่จัดคณะกรรมการสงฆ์โดยเอาพระธรรมยุตและพระมหานิกายมาทำสังฆกรรมร่วมกัน เพื่อพิพากษาความผิดของคณะสงฆ์สันติอโศก การเอาคณะสงฆ์ที่เป็นนานาสังฆวาสกันมาทำสังฆกรรมร่วมกัน ตามพระวินัยแล้วกรรมนั้นถือว่าวิบัติ และการตัดสินก็ตัดสินลับหลังจำเลย โดยไม่ได้เรียกจำเลยมาสอบถามให้ปากคำแต่อย่างใด จึงเป็นการตัดสินที่ผิดหลัก **“สัมมุขาวินัย”** และสุดท้ายคำตัดสินที่ออกมาก็รุนแรงและร้ายแรงโดยให้จับสึกแบบล้างบาง ซึ่งคำสั่งที่ให้สึกได้ตามพระวินัยนั้นก็เพราะมีความผิดร้ายแรงถึงขั้นให้สึก ซึ่งมี ๑๑ ประการด้วยกัน (เช่น เป็นกะเทย คนลักเพศ คนฆ่ามารดา คนฆ่าบิดา คนฆ่าพระอรหันต์ คนทำสังฆเภท เป็นต้น จากพระไตรปิฎก เล่ม ๔) แต่คณะสงฆ์สันติอโศกก็ไม่มีผู้ใดเคยทำความผิด



พวกพืดด้วยกันก็อ้อมกันไว้ แต่ถ้าเป็นคนละพวกก็ทำหันแหลกคามือ

ชั้นร้ายแรงเช่นนี้มาก่อน คำตัดสินให้สึกโดยไม่ได้มีใครไปกระทำความผิด ของการกรงฆ์ที่เป็น นานาสั่งวาลกันจึงผิดธรรมผิดวินัย

สุดท้ายจึงเป็นการทำสังฆกรรมที่วิบัติตั้งแต่ เบื้องต้นที่เอาพระนานาสั่งวาลทำสังฆกรรมกัน วิบัติในท่ามกลางเพราะเป็นการตัดสินลับหลัง จำเลย และวิบัติในที่สุดเมื่อมีคำตัดสินออกมา ถึงชั้นลงโทษให้สึก (เท่ากับประหารชีวิตความเป็นพระ) ทั้ง ๆ ที่ไม่มีใครไปกระทำความผิด ร้ายแรงจนต้องบังคับให้สึกแต่อย่างใด

จะเห็นได้ว่าพวกพืดด้วยกันก็อ้อมกันเอาไว้ แต่ถ้าเป็นคนละพวกก็ทำหันกันให้แหลกคามือ พระพุทธเจ้าจึงทรงห้ามมิให้ภิกษุที่มีศีลต่างกัน (นานา) – มีกรรม (เช่นพิธีกรรม) ต่างกัน (นานา) - มีความคิดเห็นและคำอธิบายแตกต่างกันจน เป็นนานาสั่งวาล เอามาพิจารณาโทษตัดสินกัน เช่นคณะสงฆ์ลันตือโคกที่ประกาศเป็นนานาสั่งวาล ลาออกจากมหาเถรสมาคมมาแล้ว ๑๐ กว่าปี จนทางการรถไฟได้ทำหนังสือสอบถามไปว่า ลันตือโคกได้ขึ้นกับมหาเถรสมาคมหรือไม่ และ ก็ได้รับคำตอบไปว่า ที่ประชุมมหาเถรสมาคมมีมติ เห็นพ้องกันว่า พระภิกษุสามเณรในสำนักลันตือโคก ไม่ได้ขึ้นอยู่ในปกครองคณะสงฆ์ไทย จึงไม่สมควร มีสิทธิลดค่าโดยสารเช่นเดียวกับพระภิกษุสามเณร ที่อยู่ในปกครองคณะสงฆ์ไทย

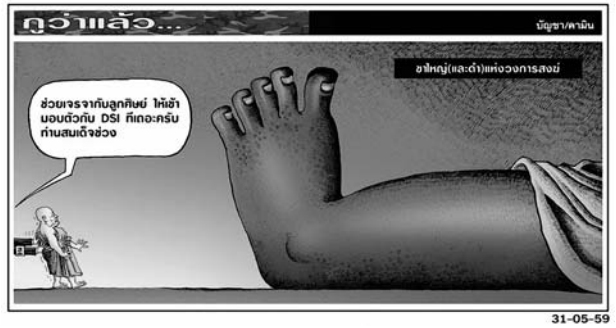
แต่วันร้ายคืนร้ายก็หันมารวมตัวกันพิพากษา คณะสงฆ์ลันตือโคกที่มีศีลต่างกัน มีกรรมต่างกัน เช่น สงฆ์ลันตือโคกฉันทังสวิริตเพราะเชื่อว่าทำ คิลข้อ ๑ บริสุทธิ แต่พระที่ฉันทังสวิริตจะเห็นว่าเป็นการทำตามพระเทวทัต หรือสงฆ์ลันตือโคกเชื่อว่ามรรคผลที่ตนมีจริงพระพุทธเจ้าให้บันลือลีหนาท (ประกาศก้ององอาจตามธรรมลัจจะ) แต่ความเชื่อ ในมหาเถรสมาคมยึดถือกันว่าห้ามพูดความจริงใน เรื่องได้มรรคผล หรือใครบอกว่าตัวเองได้มรรคผล ย่อมเท่ากับบอกว่าตัวเองไม่ได้มรรคผล ดังนั้นจึง พากันตัดสินว่าพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ประพฤติ ผิดธรรมวินัย เพราะยืนยันว่าตัวเองมีมรรคผล จึงต้องให้สึก (สมัยพุทธกาลมีตัวอย่างมากมายทั้ง พระและฆราวาสยืนยันมรรคผลที่ตนมีจริง หรือ กิจนิมนต์บางครั้งเจ้าภาพก็ระบุไว้เลยว่า ขอนิมนต์ พระอรหันต์เท่านั้นมาฉันภัตตาหาร)

๔. ก. ในธรรมาธรรมสงครามนั้นใครมีความจริงก็ยอมเอาความจริงนั้นมาต่อสู้ คนมีความ เท็จความไม่ซื่อ หรือความมีอิทธิพลและอำนาจ ก็ยอมยกเอาสิ่งที่ตนมีมาต่อสู้เช่นกัน คณะสงฆ์ ลันตือโคกไม่มีอำนาจ อิทธิพลใดๆ ไม่ว่าอำนาจเงิน อำนาจมลหม่มมาก คงมีแต่อำนาจของ “ธรรม” หรืออำนาจ “ความจริง” จึงใช้ความจริงมาต่อสู้ ยืนหยัดยืนยัน และต้องขอขอบคุณคณะทนายอาสา ที่เข้ามาช่วยทำคดีลันตือโคกในยุคนั้นไม่น้อยกว่า

๔๐ ท่านด้วยกัน ต่อมาเมื่อคดีต้องยืดเยื้อยาวนาน จึงเหลือแต่ทนายอาวุโส ที่มีทนายทองใบ ทองแปด ทนายแมกไซไซเป็นหัวหน้าคณะ แต่อย่างไรก็ตาม ผลของการพิพากษาไม่ว่าศาลไหน ๆ ล้นต้อโคกก็ แพ้มาตลอด เพราะในยุคนี ๒๕๓๒ หรือเมื่อ ๒๐ กว่าปีที่แล้ว รัฐธรรมนูญแทบไม่มีความหมายใดๆ เหมือนในปัจจุบันที่ถือเอารัฐธรรมนูญเป็นหลัก ทั้งๆที่ในรัฐธรรมนูญทุกฉบับมีข้อความระบุตรงกัน บัญญัติรับรองเสรีภาพในการนับถือศาสนา ลัทธิ นิกายทางศาสนาใดๆ ก็ได้ แต่สมัยนั้นตัดสินกัน โดยเอากฎหมายลูกคือพระราชบัญญัติคณะสงฆ์ ปี ๒๕๐๕ ที่ออกสมัยจอมพลสฤษดิ์ รัชชัตเป็น หลัก ซึ่งให้อำนาจสมเด็จพระสังฆราชสั่งให้ใครสัก ก็นั่น ถ้าคนนั้นไม่สึกภายใน ๗ วันถือว่ามีความผิด

ซึ่งพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์แม้จะถูกจับถูก ดำเนินคดี ถูกบังคับให้เปลี่ยนชุดนุ่งขาวห่มขาว ไปแล้ว ท่านก็ยังยืนยันว่าตัวท่านเองยังไม่ได้สึก และเมื่อสอบถามพยานโจทก์พยานจำเลยก็ยืนยัน สอดคล้องกันว่าท่านยังไม่ได้สึก เมื่อโจทก์จำเลย มีความเห็นสอดคล้องกันเช่นนี้ ศาลจึงสั่งให้ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์แพ้คดีเพราะไม่สึกตาม คำสั่ง **แพ้จึงได้เป็นพระด้วยประการฉะนี้** แถมยัง ได้คำนำหน้าใหม่เป็น **“สมณะ”** ตามข้อเสนอของ กระทรวงศึกษาธิการในยุคนั้นด้วย

ข. จึงน่าจะได้เป็นข้อคิดให้เหล่าภิกษุสามเณร ชาวธรรมกายได้พิจารณาว่า การที่จะให้หลวง- พ่อธัมมชโยซึ่งเชื่อกันว่าเป็นทองแท้ (ยอมไม่แพ้ ไฟใดๆ) ควรจะให้ท่านกล้าพิสูจน์ความจริง ขนาด พระพิมลธรรมถูกผู้มีอำนาจในยุคนั้นบังคับจับสึก ให้นุ่งขาวห่มขาว แต่ภายหลังท่านก็ยังกลับมาเป็นผู้ ปฏิบัติหน้าที่สมเด็จพระสังฆราชได้ เมื่อท่านยืนยันหัด ความจริงที่ท่านมี ในช่วงล้นต้อโคกเกิดคดีความ ต้องถือเป็นช่วงที่ชาวโศกได้ลงหลักปักฐานมั่นคง แน่นหนากว่ายุคใดๆ ทำให้เกิดชุมชนต่างๆ ของ ชาวโศกหลายแห่ง เกิดโรงเรียนสัมมาสิกขา หลายที่เกิดทั้งพาณิชย์บุญนิยมและอุตสาหกรรม บุญนิยม ผลดอกบานสะพรั่งขึ้นมา เพราะเหมือนกับต้องปิดประเทศ ทำงานเฉพาะภายในด้านเดียว



ขาใหญ่(และดำ)แห่งวงการสงฆ์ (ผู้จัดการออนไลน์)

ดังนั้น ถ้าเป็นของจริงของแท้ พี่น้องชาว ธรรมกายก็ควรเชื่อมั่นได้เลยว่าความจริงและ ความบริสุทธิ์เท่านั้นจะชนะทุกสิ่งทุกอย่างทั้งโลก ในที่สุด อย่างกรณีของล้นต้อโคก แม้จะแพ้คดี ทางโลกแต่ทางธรรมเราไม่ได้แพ้ ไม่ได้ทำให้วัตร ปฏิบัติเปลี่ยนแปลงไปแต่อย่างใด ยิ่งทำให้ทิศทาง และเป้าหมายของเราชัดเจนยิ่งขึ้นว่า

“ภิกษุทั้งหลาย ! พรหมจรรย์นี้เราประพฤติ มิใช่เพื่อหลอกลวงคนให้นับถือ มิใช่เพื่อเรียกคน มาเป็นบริวาร มิใช่เพื่ออานิสงส์เป็นลาภสักการะ และเสียงสรรเสริญ มิใช่เพื่ออานิสงส์จะได้เป็น เจ้าลัทธิ หรือเพื่อค่านลัทธิอื่นใดให้ล้มลงไป และ มิใช่เพื่อให้มหาชนเข้าใจว่า เราได้เป็น ผู้วิเศษ อย่างนั้นอย่างนี้ ก็หาไม่ได้. ภิกษุทั้งหลาย ! ที่แท้ พรหมจรรย์นี้ เราประพฤติ เพื่อสรววม เพื่อ ละ เพื่อคลายกำหนด เพื่อดับสนิทซึ่งทุกข์ แล”

และเหตุการณ์ในครั้งนั้นท่าน **“อัคนี ฤทธิชัย”** ได้ประพันธ์บทกวีเพื่อสะท้อนปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นครั้งนั้นได้อย่างซาบซึ้งใจ ลงใน น.ส.พ.แนวหน้า เมื่อวันที่ ๒๔ พฤษภาคม ๒๕๓๒ (ซึ่งภายหลังถึง ได้รู้ว่า ท่านได้รับการยกย่องเชิดชูเกียรติเป็นศิลปิน แห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ พ.ศ. ๒๕๕๑ เพราะ มีจุดยืนและอุดมการณ์ อันแน่วแน่ในการรักษา ความจริง ความถูกต้องและความเที่ยงธรรม พร้อม กับยืนยันหัดในการปกป้องเสรีภาพทางความคิดและ การกระทำ และท่านยังเป็นรองอธิบดีศาลปกครอง อีกด้วย)

ตามคำพิพากษา

ท่านคือผู้
วิปริต.....



(จาก น.ส.พ.คดีนิวส์)

ถึงเธอห่มครองผ้ากาสาหวัดสร
วัตรของเธอคือการละเลิกอบาย
ถึงเธอเน้นพระวินัยไม่ติดยึด
ถึงเธอเคร่งคุณธรรมเชื่อความดี

ถึงไม่สร้างวัดถุมงคลเลี้ยงชนม์ชีพ
ถึงเพียรต้านต่อพิษอวิชชา
ถึงเธอสร้างสันติโลกบนโลกแล้ง
สำนักนี้คือสำนักแนวหลักการ

เธอจึงถูกพิพากษาว่าวันนี้
ที่เธอทำคือความ(ดีที่)เปล่าเปลือง
เธอทำผิดข้อกำหนดของกฎหมาย
สำนักเธอคือความเถื่อนเหมือนไม่มี

กับกฎเกณฑ์หลายประการเธอต้านอยู่
เธอได้ปลุกสังคมร้อนกินผอนปรน
เธอคือเสี้ยนศาสนาคือภาระ
เธอทำผิดพิธีกรรมธรรมวินัย

ถึงเธอไม่เคยทำความเดือดร้อน
เพราะเธอสร้างเธอสรวิกรมรรคา
เมื่อสังคมไม่มีที่ให้อยู่
สงครามแห่งศรัทธาซึ่งทำทนาย

เพราะการพูดทุกคำย้ำกฎหมาย
การตัดสินว่าสิ่งใดดีไม่ดี
ถึงเธอห่มครองผ้ากาสาหวัดสร
แต่จรรู้เถิดว่าวัตรสร้างศรัทธา

ปฏิบัติพระธรรมบทอันโชติฉาย
เธอก็ทำผิดกฎหมายในเมืองนี้
มุ่งประพฤติพหุจรยอันเปี่ยมปรี
เธอก็มีผิดในหลายมาตรา

ด้วยหวังจุดดวงประทีปที่เจิดจ้า
เธอก็อยู่นอกศาสนามาเนิ่นนาน
หวังเป็นแหล่งโลกธรรมนำสุขสานดี
แต่ก็เหมือนเธอสร้างฐานทางการเมือง

เธอเป็นเพียงผู้ที่ห่มสีเหลือง
ถึงประเทืองคุณธรรมก็ตามที่
สร้างนิกายอันเสื่อมเสียเป็นเดียรถีย์
เธอผิดที่ทำให้แปลกคิดแยกตน

เธอต่อสู้เธอปฏิเสธอ้างเหตุผล
จะหลุดพ้นข้อกฎหมายได้อย่างไร
จึงเกินจะทนดูอยู่ก็ไม่ได้
เธอต้องไปโดยพลันตามบัญชา

แต่เธอก็บั่นทอนพระศาสนา
แปลกปลอมมาในนามผู้ทำลาย
ตามเงื่อนไซของผูเขียนกฎหมาย
ก็มาถึงบทสุดท้ายในวันนี้

โดยยึดเอาอุบายเป็นวิถี
จึงอยู่ที่กฎหมายรายมาตรา
ปฏิบัติตามธรรมอันล้ำค่า
อาจต้องรอเวลา... กว่าชีวิต

เพี้ยนกันไปท๋อย เพราะมุ่งจะชนะแบบแพ้ไม่เป็น...



วัฒนธรรมชุดหมไทยแบบไหนที่ควรใส่และใส่น่าชิง ๆ



นางงามชุดหมไทย

๑. แต่งเสื้อผ้าเป็นชุดเจดีย์ เพราะคิดว่าจะชนะ



ดูเงาของของขลัง ฟุ้งงง?
เมื่อสำนักข่าวเอเอพี ดีข่าว ยันตเชาคุณจงชัย
ช่วยเสสโตอชชีตีชนะ

ข่าวพธูเจ้าเตชชีนาวิธา แล้วพวกนี้ทำผิดกฎหมาย อย่างนั้นจะเหอะ ที่ทำให้มีชื่อเสียง?

สี่นอก(เตชะสั้น)ฮั้หน้าดำชวชไทยปลอฮยให้แข่งเสสโตอชชีตีมหาวันวิสาขบูชา

๒. สโมสรรอังกฤษชนะ เราก็ตีใจว่าจะทำให้ประเทศไทยมีชื่อเสียง



ความซู้ทวามตัว เธอหัวไม่ซอต

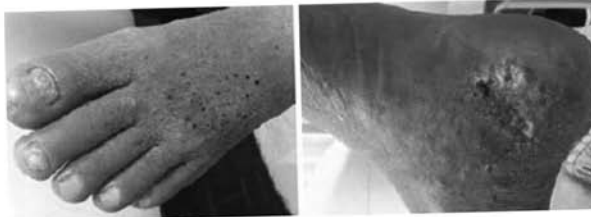


๓. ดร.ฆ่าดร.แล้วปลิดชีพตัวเอง เพราะฆ่าได้หยาบไม่ได้

หางเต้านี้ทำนได้แต่ใดมา?



เคยเชื่อกันว่า
เกชิตังถึงตายไปก็ไม่ว่า
แต่เกชิตังวันนี้
เน่าตั้งแต่ยังไม่ตาย
(พูดอะไรๆ
เขาก็ซึบไตมาเกเทท
= เน่าแล้ว)



ขาเน่าไม่ว่า แต่ขอรักษาหน้าไว้ก่อน
สะดายไม่ว่า ขาฯขอช่นะไว้ก่อน

๔. ขอตายควัด ขอมเน่าตายดีกว่าออกไปพิสูจน์ความจริง



* พุทธศาสตร์หากมีภัย
มิใช่ใครภิกษุใจ
ฝึกกายจิตหลงผิดไป
ศีลบรรลี่ยวายปัญญา.



เป็นภัยปัจจุบันแล้ว

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสกับ เหล่าภิกษุ

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ภัยในอนาคต ๕ ประการนี้ ยังไม่บังเกิดในปัจจุบัน(คือในยุคของ พระพุทธเจ้า) แต่จะเกิดขึ้นในกาลภายหน้า ภัย เหล่านั้นเธอทั้งหลายพึงรู้ไว้โดยเฉพาะ(พวกภิกษุ) แล้วพึงพยายามเพื่อป้องกันภัยเหล่านั้น คือ

๑. ในอนาคต ภิกษุทั้งหลายจะไม่อบรมกาย (ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมศีล(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมจิต (ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมปัญญา(ให้ถูกต้อง) ครั้นแล้ว ก็จะทำให้อุปสมบท(คือเป็นอุปัชฌาย์ในการบวช) แก่พวกกุลบุตร ซึ่งจะไม่สามารถแนะนำกุลบุตร เหล่านั้นในอริศีล(ให้ถูกต้อง) อริจิต(ให้ถูกต้อง) อริปัญญา(ให้ถูกต้อง)

ดังนั้นแม้กุลบุตรเหล่านั้น ก็จะไม่อบรมกาย(ให้ ถูกตรง) ไม่อบรมศีล(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมจิต(ให้ถูก ตรง) ไม่อบรมปัญญา(ให้ถูกต้อง) เป็นอย่างนี้แล้ว ก็ จะให้อุปสมบทแก่พวกกุลบุตรรุ่นต่อไปอีก โดย จะไม่สามารถแนะนำกุลบุตรรุ่นต่อไปนั้นในอริศีล

(ให้ถูกต้อง) อริจิต(ให้ถูกต้อง) อริปัญญา(ให้ถูกต้อง) และแม้กุลบุตรรุ่นต่อไปเหล่านั้น ก็จะไม่ อบรมกาย(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมศีล(ให้ถูกต้อง) ไม่ อบรมจิต(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมปัญญา(ให้ถูกต้อง) ด้วยเหตุดังนี้แหละ การลบล้างวินัย(ข้อห้าม ประพฤติ)ย่อมมี เพราะการลบล้างธรรม(การ ทรงความดีไว้)

การลบล้างธรรมย่อมมี เพราะการลบล้าง วินัย

๒. ในอนาคต ภิกษุทั้งหลายจะไม่อบรมกาย (ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมศีล(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมจิต (ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมปัญญา(ให้ถูกต้อง) ครั้นแล้ว ก็จะทำให้นิสัย(คือเป็นอาจารย์ผู้แนะนำสั่งสอน) แก่พวกกุลบุตร ซึ่งจะไม่สามารถแนะนำกุลบุตร เหล่านั้นในอริศีล(ให้ถูกต้อง) อริจิต(ให้ถูกต้อง) อริปัญญา(ให้ถูกต้อง)

ดังนั้นแม้กุลบุตรเหล่านั้น ก็ไม่อบรมกาย(ให้ ถูกตรง) ไม่อบรมศีล(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมจิต(ให้ถูก

ตรง) ไม่อบรมปัญญา(ให้ถูกต้อง) เป็นอย่างนี้แล้ว ก็**จะให้นิสสัยแก่พวกกุลบุตรรุ่นต่อไปอีก** โดยจะไม่สามารถแนะนำกุลบุตรรุ่นต่อไปนั้นในอริศีล(ให้ถูกต้อง) อริจิต(ให้ถูกต้อง) อริปัญญา(ให้ถูกต้อง) และแม้กุลบุตรรุ่นต่อไปเหล่านั้น ก็จะไม่อบรมกาย(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมศีล(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมจิต(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมปัญญา(ให้ถูกต้อง) ด้วยเหตุดังนี้แหละ **การลบล้างวินัยย่อมมี เพราะการลบล้างธรรม การลบล้างธรรมย่อมมี เพราะการลบล้างวินัย**

๓. ในอนาคต ภิกษุทั้งหลายจะไม่อบรมกาย(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมศีล(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมจิต(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมปัญญา(ให้ถูกต้อง) ครั้นแล้ว ก็**จะแสดงอภิธรรมกถา(คือธรรมสูงสุดอันเป็นสภาวะจริงแห่งจิต) เวทลลกถา(คือพระสูตรที่เป็นไปด้วยการถามและการตอบ) โดยถลาลงสู่ธรรมที่ผิดอย่างไม่รู้ตัว** ด้วยเหตุดังนี้แหละ **การลบล้างวินัยย่อมมี เพราะการลบล้างธรรม การลบล้างธรรมย่อมมี เพราะการลบล้างวินัย**

๔. ในอนาคต ภิกษุทั้งหลายจะไม่อบรมกาย(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมศีล(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมจิต(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมปัญญา(ให้ถูกต้อง) **ครั้นมีบุคคลกล่าวแสดงพระสูตรต่างๆที่ตถาคต(เป็นคำที่พระพุทธเจ้าใช้ตรัสถึงพระองค์เอง)ได้กล่าวไว้** ซึ่งเป็นสูตรที่ลึกล้ำ มีเนื้อหาสาระลึกซึ้ง เป็นโลกุตระ(ความหลุดพ้นกิเลสโลภี) ประกอบด้วยสุญญาธรรม(คือธรรมที่ทำให้สูญสิ้นกิเลสทั้งปวงได้) **แต่ภิกษุเหล่านั้นก็จะไม่ฟังธรรมด้วยดี** จะไม่เจียหูตั้งใจฟัง จะไม่ตั้งจิตเพื่อรู้ จะไม่ใส่ใจในธรรมเหล่านั้นว่า ควรศึกษาเล่าเรียน แต่เมื่อมีบุคคลกล่าวแสดงพระสูตรต่างๆที่นักกวีแต่งไว้ ได้ประพันธ์เป็นบทกวี มีอักษร

(ภาษา)สละสลวย มีพยัญชนะ(ลีลา)วิจิตร อันเป็นพาหิรกถา(คือคำกล่าวนอกศาสนาพุทธ) เป็นสาวกภาษิต(คือคำกล่าวของพวกลูกศิษย์) **แต่ภิกษุเหล่านั้นกลับจะฟังธรรมด้วยดี** จะเจียหูตั้งใจฟัง จะตั้งจิตเพื่อรู้ จะใส่ใจในธรรมเหล่านั้นว่า ควรศึกษาเล่าเรียน

ด้วยเหตุดังนี้แหละ **การลบล้างวินัยย่อมมี เพราะการลบล้างธรรม การลบล้างธรรมย่อมมี เพราะการลบล้างวินัย**

๕. ในอนาคต ภิกษุทั้งหลายจะไม่อบรมกาย(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมศีล(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมจิต(ให้ถูกต้อง) ไม่อบรมปัญญา(ให้ถูกต้อง) **แม้ภิกษุเถระ(พระผู้ใหญ่บวช ๑๐ พรรษาขึ้นไป) ก็จะเป็นผู้มักมาก** มีความประพฤตีย่อหย่อน เป็นหัวหน้าในการละเมิด(ธรรมวินัย) ทอดธุระ(ละเลย)ในความสงัด(จากกิเลส) ไม่ปรารภความเพียร เพื่อให้ถึงธรรมที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุธรรมที่ยังไม่บรรลุ เพื่อให้แจ้งธรรมที่ยังไม่แจ้ง

แล้วชนรุ่นหลังก็จะถือเอาภิกษุเหล่านั้นเป็นตัวอย่าง **ชนรุ่นหลังเหล่านั้นก็จะกลายเป็นผู้มักมาก** มีความประพฤตีย่อหย่อน เป็นหัวหน้าในการละเมิด(ธรรมวินัย) ทอดธุระ(ละเลย) ในความสงัด(จากกิเลส) ไม่ปรารภความเพียร เพื่อให้ถึงธรรมที่ยังไม่ถึง เพื่อบรรลุธรรมที่ยังไม่บรรลุ เพื่อให้แจ้งธรรมที่ยังไม่แจ้ง

ด้วยเหตุดังนี้แหละ **การลบล้างวินัยย่อมมี เพราะการลบล้างธรรม การลบล้างธรรมย่อมมี เพราะการลบล้างวินัย**

ก็ภัยในอนาคต ๕ ประการนี้แล ยังไม่บังเกิดในปัจจุบัน แต่จะเกิดขึ้นในกาลภายหน้า ภัยเหล่านั้นเธอทั้งหลายพึงรู้ไว้โดยเฉพาะ(พวกภิกษุ) แล้วพึงพยายามเพื่อป้องกันภัยเหล่านั้นเสีย ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “อนาคตสูตรที่ ๓” ข้อ ๗๗๙)

ปัญหาประเทศไทยหมักหมมมานานแสนนาน
บางคนโจมตีกระหน่ำไม่ยั้ง
ทั้งๆ ที่สมัยตัวเองครองเมืองกลับดูตาย ละเลย!

โลกมนุษย์ก็เล่นตลก
คนไม่ชอบ พุดทั้งวัน วิจารณ์ทั้งคืน
คนชอบ ๆ ได้แต่ยิ้ม ๆ ไม่หือไม่อือ
ตลกแบบนี้ก็เกิดในประเทศไทย
เป็นนายกฯ ก็ต้องตั้งหลักให้มัน ๆ
จั่วหัวไว้ บอกเป็นกำลังใจก็อาจฆ่า
มดตัวเล็ก ๆ อย่างเราจะช่วยท่านได้สักแคไหน?
ก็มีอาจเอื้อมช่วยเหลือ แต่ก็อยากเป็นกำลังใจ
ตลอดไป



เป็นกำลังใจแต่นายกฯ ประยุทธ์

ได้ใจครั้งแรก ตั้งแต่เข้ามาปฏิบัติ แยกหม้อดิน
ใบยักษ์

ได้ใจอีกครั้ง เอา “วีระ สมความคิด” กลับมาเห็น
ธาตุแท้ของ ๒ อดีตนายกฯ ทั้งยังลักษณะ และ
อภิสิทธิ์

แค่นี้ก็เพียงพอแห่งศรัทธา ให้ใจไปเต็ม ๆ

สุดจะซาบซึ้งที่ท่านออกทีวี พุดคุ้ยการแก้ปัญหา
สารพัด ๖๐ นาที กับปัญหาทั้งประเทศ ไซ้จะพูดหมด

มีนายกฯ คนไหนที่ใส่ใจคนไทยขนาดนี้

ใครอยากจะดูละครก็ปล่อยเขาไป เขาคิดได้แค่นั้น
เป็นนายกฯ เหมือนเป็นพ่อเป็นแม่ มีลูก ๆ ๖๐ ล้าน
กว่าคน เอาใจยากฉิบไฉง

เดียวจะเอาอย่างนั้น เดียวจะเอาอย่างนี้

ไม่มีอุดมการณ์ก็คงแหกค้ายทิ้งไปนานแล้ว แต่
ที่ทนได้ก็เพราะเป็นนายกฯ ที่ “จิตใหญ่”

ข้าน้อย...ขอนับถือ!

ปัญหาประเทศไทย หมักหมมมานานแสนนาน
บางคนโจมตีกระหน่ำไม่ยั้ง ทั้งๆ ที่สมัยตัวเอง
ครองเมืองกลับดูตาย ละเลย วางเฉย!

เฮอะ ๆ สตรอเบอร์รี่ทั้งนั้น!

ประชาชนเป็นอย่างไรเธอ? ก็เหมือนลูก
ตกน้ำ มีคนกระโดดไปช่วย แทนที่จะชอบคุณ
คุณแม่กลับเอาเรื่องคนช่วย “รองเท้าอีกข้างของ
ลูกฉันอยู่ไหน?”

น.ส.พ. ทวี เทรอ? คิดแต่ทำข่าว หาข่าว อยู่
ไปวัน ๆ เขาอยู่เพื่อตัวเขา

ลองใครไปแตะ ไปว่า แกก็พองเป็นอึ่งอ่าง

สื่อทั้งหลายคิดแต่ด่าลบ มองแต่จุดบกพร่องแก่ง
สื่อต้องมีเสรีภาพ ๆ ๆ แกพูดได้แค่นี้จริง ๆ

นักการเมืองเธอ? แกพูดตะโกนอยู่เรื่องเดียว
ต้องเลือกตั้ง ทุกอย่างต้องประชาชนเลือก

แต่ความวุ่นวายครั้งก่อน ๆ ก็มีใช่เพราะเผด็จการ
ประชาธิปไตยดอกเธอ จึงตายสี่ตายห้า

ต่างประเทศเป็นอย่างไร? มันก็พูดอยู่คำเดียว
โอเลิฟ โอหวังดียุณะ รีบเลือกตั้งเร็ว ๆ รักนะจ๊ะ ๆ

**แค่เรื่องมนุษย์ขี้เหมีนในหลายๆ ที่ หากมิใช่
เหล็กไหล ใครจะทนได้ขนาดนี้**

ยิ่งเจอเรื่องเศรษฐกิจผสมสิ่งแวดล้อม ปัญหาลูกโลกแตก ทุกคนอ้างปากท้อง ยอมทำลายทุกอย่าง หากเราเป็นนายกฯ จะทำอย่างไร? ไม่เคยคิดก็หัดคิดกันบ้างนะ ท่านประชาชน

แหงนมองภาคเหนือ ภูเขาหัวโล้น ยืนตระหง่าน น่าสะพรึงกลัว

ปลูกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์ปีแล้วปีเล่า

ถ่ายรูปจากดาวเทียม ป่าไม้ไม่ต้องพูดถึง แต่ภูเขาหัวโล้นบุกกระหน่ำทั้งหลับและตื่น

ต้นน้ำลำธารแห้งเหือด

คุณหยุดหัวโล้นได้มั๊ย

กัมหม่อมข้างหลัง ภาคใต้ของเรา ลัทธิทะเลจับจนหมด เรือหาปลาตกงาน หลายลำต้องแล่นไปจับในประเทศอื่น จับกินไม่เป็นไร จับขายนี่แหละฉิบหายใหญ่หลวง เพราะจับกันทั้งวันทั้งคืน

วันนี้เขาเริ่มรู้ทัน มีคำมั่นสัญญา เดือนไหนๆ หยุดล่าเหยื่อกันเถอะ ลัทธิน้ำจะได้มีเวลาเติบโต หอเจ็ยะ

แล้วโรงงานปลาป่นล่ะ เป็นลิป ๆ โรง เมื่อไหร่จะเลิกกิจการ

ปลาตัวเล็กตัวน้อย ส่งทำปลาป่นวันละกี่ตัว!

ฆ่าปลาใหญ่พอทำเนา ฆ่าปลาเด็ก ปลาทารกสุดอัปยศ

คิดไม่ออกใช้ไหม ต่อไปจะยากจนขั้นแค้นหนักหนาขนาดไหน?

เออหนอ อ้างปากท้องเหมือนคำศักดิ์สิทธิ์สามารถทำอะไรได้หมด แม้ชาติบ้านเมืองฉิบหายวายปวงก็มีสิทธิ์

แถมยังช่วยกันเห็นใจ

คุณเป็นนายกฯ คุณต้องปวดหัวแน่นอน จะเอาสิ่งแวดล้อมก็อ้างความจำเป็นทางเศรษฐกิจ

จะเอาเศรษฐกิจก็อ้างความจำเป็นทางสิ่งแวดล้อมขอพาราว ลัก ๗ เม็ดเถอะนะ

หันมามองที่**บริษัทโซวช่วย** ชายของจิปาละ มีสาขาเป็นพัน ๆ หมื่น ๆ สาขา

ตั้งที่ไหน ร้านเล็กร้านน้อยยืนตายซาก!

เศรษฐกิจดีจัง อ้างได้มีหลักฐาน แต่ตาสีตาสาชาวบ้านตาดำ ๆ ค่อย ๆ เจ็ง

ไม่มีตัวเลข มีแต่ความเจ็บปวดทุกข์ระทม

หม่นหมอง

โซวช่วยยักษ์ทำลายร้านค้าย่อยไม่พอมือ ยังทำลายผู้ผลิตทั้งหลายทั้งปวงอย่างละโมภโลกมาก

สินค้าตัวไหนขายดี ฉันทขอทำเองบ้าง ทำเสร็จเหมือนของเขาเปี้ยบ ดิดยี่ห้อโซวหระ เป็นของเอบีซี โลซกโลซาน แมควัวแมคนั้ม

แถมราคาถูกกว่ายี่ห้อเดิม

คุณลูกค้าจะซื้อของใครขอรับ?

นี่เธอสนับสนุนเศรษฐกิจ...บ้านน้ำลาย ๒ ที!

แล้วอย่างนี้เรียกธรรมาภิบาลยอด เรียกเป็นกลไก ขับเคลื่อนเศรษฐกิจเยี่ยมได้หรือ?

นี่เงินทุนนิยมสามานย์ คิดแต่จะกินรวบ กินหัวกินหางกินกลางตลอดตัว!

ปัญหาเมืองไทย ต่อให้นารายณ์สิบมือก็ยากจะจัดการ

แต่วันนี้ เขาพากันรุกรานนายกฯของเรา ดุลสายน้ำไหลลงจากยอดเขา

ข้าพเจ้าเห็นแต่ความโหดเหี้ยมของบุคคลเหล่านี้ คนที่มีใช้ข้าพเจ้าเห็นบ้างหรือเปล่า?

ทำไม่วาทะสุดยอด “อย่าถามว่าประเทศชาติจะให้อะไรแก่ท่าน แต่จงถามว่าท่านจะให้อะไรแก่ประเทศชาติ”

จึงถูกเหยียบย่ำ บดขยี้ จากคนไทยด้วยกัน?

สรรพสิ่งที่ท่านว่าเป็นวิญญูสงสาร ละครก็เรื่องเดิมจะเปลี่ยนก็แต่คนเล่น คงจะจริงของเขา

พระยาจักรี แอบเปิดประตูเมืองให้พม่าเข้ามาทำให้ไทยเสียกรุงเมื่อปี ๒๑๑๒

ปี ๒๕๕๙ เห็นหรือยัง ปางอวตารของพระยาจักรีส่งสัญญาญณ์ให้คนต่างประเทศเข้ามาจัดการ

คงต้องให้พระนารายณ์แบ่งภาคลงมาอีกสักหลายคนจึงจะพอไหว

ดวงบางคนเกิดมาเพื่อกู้ชาติ

ดวงบางคนเกิดมาเพื่อทำลายชาติ

ดวงบางคนเกิดมาเพื่อร่วมขบวนการกู้ชาติ และดวงบางคนเกิดมาเพื่อร่วมขบวนการทำลายชาติ

พวกเราอยู่ตรงไหนเอ่ย หรือเป็นแค่ดวงไม่พวยแต่ชอบเอาเท้าราน้ำ

เทใจให้ท่านนายกฯ ครับ! ☹



คนจะมีธรรมะ ได้อย่างไร?

• สมณะโพธิรักษ์ •



“วิธีปฏิบัติเพื่อให้เกิดจิต หรือให้เกิดผลทาง
วิญญูญาณ”(ยัญญู)ของศาสนาพุทธซึ่งเพื่อให้เกิด
“สัมมาผล”นั้น ไม่ใช่“หลับตา”ปฏิบัติเลย

● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๐

ฉบับที่แล้วว่าตมายืนยันว่า การปฏิบัติ
ธรรมของพุทธที่เรียกว่า ทำ“อานาปานสติ”
นั้น มิใช่“การหลับตา”ปฏิบัติ แล้วสะกดจิต
ของตน เข้าไป“รู้สึก”หรือเรียนรู้รู้แต่เพียง
ในภายใน“รูปภพ”ของตนเท่านั้น

แถมมีหน้าซำ เมื่อไปอยู่ใน“รูปภพ”แล้ว
ก็สะกดจิตของตนหนักเพิ่มเข้าไปอีก ให้จิตตน
เกิด“เอกัคคตาจิต”ตามแบบวิธีของดาบสฤาษี
ชาวเทวนิยมทำกันมาเป็นแบบฉบับของเขา
ซึ่งได้แต่“สะกดจิต”(hypnotize)เข้าไปๆเท่านั้น

แล้วหลงว่า ตนปฏิบัติทำให้เกิด“อจิ
จิตสิกขา” คือ จิตของผู้ปฏิบัติกิเลสจะลดละ
หน่ายคลายลง แล้วจะถึงขั้น“กิเลสดับสนิท”
เป็นที่สุดได้ วิธีนี้รู้กันมาก แพร่หลายทั่วไป

แล้วเชื่อกันว่า นี่คือ“การทำสมาธิ”แบบ
ที่ถูกต้องของพระพุทธเจ้า คือ สัมมาสมาธิ

ก็ขอยืนยันว่า “ผิด” ๑๐๐ % อย่างนี้
ไม่ใช่“สัมมาสมาธิ”แน่นอน ตรวจสอบจาก
คำตรัสสอนไว้ทั้งหลายของพระพุทธเจ้ากัน
ให้ดีๆดูเถิด ตั้งแต่พระสูตรแรก คือ พรหม
ชาลสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ไปเลยทีเดียว
ก็เป็นการปฏิเสธ“วิธีเจโตสมาธิ”แล้วชัดๆว่า
“เจโตสมาธิ”คือ“มิจฉาทิฏฐิ”ใน“ทิฏฐิ ๖๒”

และสูตรอื่นๆอีกมากหลากหลาย หรือ
ในพระสูตร พระอภิธรรมทั้งนั้น จะเห็นได้ว่า

ขอยืนยันมั่นคงอย่างเด็ดเดี่ยว ว่า ความ
เข้าใจ หรือทิฏฐิ ที่ว่า“วิธีปฏิบัติให้จิตเป็น
สมาธิ หรือให้วิญญูญาณได้สวยงามผล” ที่ภาษา
บาลีว่า“ยัญญูพิธิ” ซึ่งก็มี“ทาน-ศีล-ภาวนา”
หรือ“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”เป็นต้นนี้แหละ ไม่ใช่
อะไรอื่น นั้น ตามความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า
ไม่ใช่“ยัญญูพิธิ”ที่“หลับตา”เข้าไป“ทำจิตให้ได้
ผล-ทำวิญญูญาณให้สวยงามผล”(มนสิการโรติหรือโยนิโสม
นสิการ)อย่างเด็ดขาด

“ยัญญูพิธิ”ของศาสนาพุทธนั้น“ลืมตา”
ปฏิบัติมี“วิญญูญาณ ๖-อายตนะ ๖-สัมผัส ๖-
เวทนา ๖-ต้นหา ๖-อุปาทาน ๔-ภพ ๓-ชาติ ๕”
ตรวจสอบดูดี ๆ จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖
ข้อ ๔-๑๕ เป็นต้น และจากพระวจนะอื่นๆ

“การหลับตา”เข้าไป แล้วสะกดจิตตน
ให้เป็นหนึ่ง(hypnotize)นี้ก็“เป็นสมาธิ”ชนิดหนึ่ง
แต่ไม่ใช่“สมาธิ”ของพระพุทธเจ้า ไม่ใช่“สัมมา
สมาธิ”ใน“มรรค อันมีองค์ ๘”ของพระพุทธเจ้า

แต่เป็น“สมาธิ”แบบที่รู้กันทั่วไปว่า เป็น
“เจโตสมาธิ”หรือ“เจโตสมถะ” หรือ medi-
tation ที่รู้ว่า เป็น“วิธีทำสมาธิสากล” อันมี
อยู่คู่โลก เป็น“สมาธิสามัญ” ที่ไม่ใช่“สัมมา
สมาธิ”ของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสรู้ของพระองค์
เอง แล้วเอามาประกาศให้โลกรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ตาม ว่า “สมาธิ”มีแตกต่างกันนะ

ของสากลทั่วไปนั้น ล้วนเป็น“การสะกดจิต” ให้จับตัวกันเข้า หรือให้รวมเข้าเป็นหนึ่ง ก็จะได้“เอกัคคตาจิต”แบบหนึ่ง คือ “เจโตสมาธิ” มีมาก่อนพระพุทธเจ้าอุบัติ มีมาก่อนพระพุทธเจ้าจะประกาศ“สัมมาสมาธิ”ของพระองค์ ซึ่งทุกวันนี้ก็เพี้ยนไปหลงนับถือยึดถือ“เจโตสมาธิ”สากลกันหมดแล้วมั้ง!!!

อาตมาพูดถึง นัยสำคัญของสมาธิ ประเด็นนี้มากกว่า ๔๖ ปีแล้ว ก่อนอาตมาจะบวชอุทิศตนเพื่อทำงานนี้เต็มตัวด้วยซ้ำ ก็ยังไม่กระดิกหูกันเลย ยังยึดมั่นถือมั่นกันเหนียวแน่น ไม่มีปรโตโมสะกันบ้างเลย ชาวพุทธเอ๋ย

“การหลับตาปฏิบัติเพื่อทำสมาธิ”อย่างนี้แหละ เป็นการปฏิบัติที่ไม่มี“ศีล”ให้ปฏิบัติแล้ว เพราะ“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภพภายในในหนึ่งๆ และพยายามตัดความรู้สึกภายนอกไม่ให้ตัวเองรู้สึกภายนอก

จึงไม่สามารถ“สัมผัสสัตว์”ทั้งหลายที่เราจะได้ปฏิบัติจริง ว่า เรายังมี“จิตคิดจะทำร้ายสัตว์นั้น” อยู่หรือไม่? หรือเราอยากฆ่าสัตว์นั้นมากินหรือไม่? หรือ“จิตใจ”ของเรามันมีความรู้สึก(เวทนา)อย่างไรกับ“สัตว์”ที่เรากำลังสัมผัสสัมผัสกันอยู่ขณะนั้น จะได้จัดการกับ“ภายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”กันตามที่เกิดจริงเป็นจริงแท้ๆ

จะได้ปฏิบัติ“ศีลข้อ ๑”ให้เจริญขึ้นเป็น“อริศีล” และปฏิบัติ“จิตให้เจริญเป็นอริจิต”คือ“การทำใจในใจให้่องแท้”(โยนิโสมนสิการ) ซึ่งจะ

เกิด“อริปัญญา”โดยจะรู้(ชานาติ)-จะเห็น(ปะสสติ)ภาวะจริงตามความเป็นจริงที่พึง“เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ได้ด้วยการปฏิบัติของเรา เมื่อเรา“รู้-เห็น”อาการของ“กาย”หรือ“องค์ประกอบของรูปกับนาม” แล้วได้จัดการกับเจตสิกทั้งหลาย โดยเฉพาะได้กำจัด“อกุศลจิต-อกุศลเจตสิก”ของตนในขณะที่มันเป็นจริง คือกำลังเกิดมี“อาการทุจริต”อยู่ ณ บัดนั้นจริง นั้นๆ

เราก็จะได้ปฏิบัติกับ“ของจริง-ความจริง”กันหมดๆ ไต้งๆ ทนโท่ จึงจะมี“ผลจริง”แน่แท้ จึงจะเจริญ“อริศีล-อริจิต-อริปัญญา”ถึงขั้นเป็น“วิมุตติ-วิมุตติญาณทัสนะ”กันจริง ๆแท้ๆ เพราะปฏิบัติตามพระพุทธวณะ“กถาวัตถุ ๑๐”

ซึ่ง“อริศีล”จะมีผล“ศีลเจริญขึ้น”ตามการปฏิบัติที่ได้ละลด(อารติ) ไต้งด(วิริติ) ได้เว้น(ปฎิวิริติ) ได้เว้นขาด(เวรมณิ)จากอาการติด อาการยึด ทั้งรูปภายนอก ทั้งใจภายในไปจริง

ไม่ว่า “ศีล”ข้อไหน ก็มีสัมผัสภายนอก-ภายในปฏิบัติทั้งนั้น จึงจะรู้จริงที่เป็นจริง จริงๆ

และ“อริจิต”จะเกิดเป็น“สมาธิ”แบบพุทธเรียกกันว่า“สัมมาสมาธิ”ตรงตามพระพุทธวณะ ยิ่ง“อริปัญญา”ก็จะเกิดจะเป็นความรู้ที่เห็นจริงสัมผัสจริงตามความเป็นจริงแท้ๆ ทั้งตาม“สมมุติธรรม” ทั้งตาม“ปรมาตถธรรม”

ผลที่ได้ย่อมแตกต่างกับการ“หลับตา”ปฏิบัติสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภพคนละทิศละทางแน่นอน แต่ที่ศิโหนจะดูจริง ดีจริงกว่ากันก็ใช้วิจารณ์ญาณกันของแต่ละคนเทอญ

ไม่ว่าจะเป็น“ศีล”ข้อ ๒ ถ้าเราไป“หลับตา” อยู่หนึ่งๆ ไม่มี“สัมผัส๖” และ๖ อื่นๆ ก็ไม่สามารถ “สัมผัสสิ่งของที่ไม่ใช่ของตน”ทั้งหลายที่เรา จะได้ปฏิบัติจริง ว่า เรายังมี“จิตคิดจะเอาของ ที่ไม่ใช่ของเรา นั้น หรือคิดอยากได้ด้วยใจที่ ไม่สุจริต” อยู่หรือไม่?

เราสามารถ“รู้”ด้วย“ปัญญา”ที่มีการรู้ เห็นตามความความเป็นจริง ไม่ใช่แค่“รู้” ด้วย “สัญญา”ในภายในอยู่ใน“รูปภพ”เท่านั้น

“ปัญญา”ก็จะครบ“องค์ธรรม๖” ตามที่ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ (ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธมมวิจย สัมโพชฌงค์-สัมมาทิฐิ-มคคังคัง)

ปฏิบัติ“หลับตา”เข้าไปอยู่ในภพ จึงเห็น ได้ชัดๆว่า มันรู้เห็นไม่ครบ มันรู้เห็นแค่ใน ภายในของตนเองเฉพาะตนหนึ่งเดียวเท่านั้น

และที่สำคัญ ใน“สัญญา”ที่ตนเอง“คิด ขึ้น”นั้น เป็นความจริงได้ หรือเป็นไม่ได้ ก็ไม่รู้ อีกด้วย ก็“คิดเอาเองสารพัด” อะไรตามแต่จะ ปั้น จะสร้างจะเนรมิตอะไร-อย่างไร ก็ได้

จึงไม่มีหลักประกันใดๆเลย

แต่ถ้ามี“สมมุติสัจจะ” และมี“ปรมาตถ สัจจะ”ด้วย เป็น“ธรรม๖๒” หรือไม่มีแค่เรา เดียวๆโดดๆเท่านั้น แต่มีผู้อื่น“ร่วมรู้”(สมมุติ) ด้วย เริ่มตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไป ยิ่งมากคนเท่าใด ยิ่งเป็น“สมมุติ”ที่แท้ยิ่งจริงจังเท่านั้นๆ

“สมมุติ”จึงจะชื่อว่า จริงกับโลก หากมี

แค่“ปรมาตถ”ก็จริงแต่เฉพาะเรา ชื่อว่าอัตตา

หากมีภายนอก และคนอื่นด้วย จึงจะ กล่าว“จริง”นั้นว่า “สัจหรือสัจจะ”กับโลกเขา ได้ ยังมี“ทรงอยู่จริง-ตั้งอยู่” ณ บัดนั้น ก็ยิ่งชื่อ ว่า“สัจธรรม” แต่ถ้ามีแค่“ในตัวเราเดี่ยวๆ”มัน จะจริงอะไร อย่างไร กับใครเขาได้เล่า!!!

คุณเอง ก็จริงอยู่แต่เดี่ยว เดี่ยวตาย ไป ที่นี้เรื่อง “๓ ศึกษา” คือ ไตรสิกขานั้น

จะเป็น ทาน-ศีล-ภาวนาก็ตาม

หรือ ศีล-สมาธิ-ปัญญา ก็ดี

ซึ่งเราจะได้ปฏิบัติ“ไตรสิกขา”เต็มสภาพ จริงแท้ รู้แจ้งเห็นจริง“อาการ”ที่มีอยู่จริง เป็นอยู่จริงทั้งหลายของ“รูป”กับ“นาม” ก็ต้อง ประกอบด้วยภายนอกและภายในเสมอ

มีเรา-มีเขาด้วย จึงจะยืนยัน“จริง” ว่า “จริง”(สัจจะ)ได้แท้แน่ยิ่งๆๆๆๆ ยิ่งขึ้นๆๆๆ

ดังนั้น การปฏิบัติ ถ้าไม่สามารถ“สัมผัส สัตว์”ทั้งหลายที่เราจะได้ปฏิบัติจริง ว่า เรายัง “ใจคิดจะทำร้ายสัตว์นั้น” อยู่หรือไม่?

ตาม“ศีล” ข้อ ๑ ด้วยสมมุติ และปรมาตถ

“จริง”(สัจจะ)มันก็ไม่ครบ ต้องมี แล้วเรา

จึงจะได้ปฏิบัติ“ไตรสิกขา” ตามการศึกษาของ พุทธ บริบูรณ์ครบ“การศึกษา๓”ของพุทธ

แล้วเราจะได้ว่า โอ..“จิตใจ”ยังมี“โอรธ” ยังมี“โลภ” ยังมี“หลง”อยู่ ในขณะที่มี“สัมผัส ภาวนานั้น”จริง” แล้วก็อ่าน“จิตใจเราก็กำลัง เกิดอาการนั้นๆ”(ที่เป็นกิเลสให้เราเห็นได้)อยู่จริง

เห็นมัยว่าแตกต่างกัน มีภาวะที่“สัมผัส” อยู่หลังๆ ปัจจุบันนั้น กับภาวะที่“ไม่มีสัมผัส”

ดังนั้น “การหลับตา”ปฏิบัติ จึง“ผิด”แท้ๆ ซึ่งหลงผิดว่า สะกดจิตอย่างนี้แหละ คือ การปฏิบัติที่ตรงแล้วตามหลัก“ไตรสิกขา”ของ พุทธ หรือเป็น“การทำสมาธิ”ของพุทธ แล้ว

จะเกิดปัญญา-เกิดวิมุตติ บรรลุนิพพานไปโน่น

อาตมาก็ขอบอกด้วยความเกรงใจจริง ๆ เพราะในวงการศาสนาพุทธ ต่างเข้าใจกันว่า ต้อง“หลับตา”อย่างนี้กันทั้งนั้น เมื่อจิตเป็น สมาธิแล้ว ทุกอย่างจะผุดเกิดขึ้นมาเอง..เอง

ก็ขอยืนยันว่ามัน“ผิด” ..ผิดจริง ๆ

ไม่มีอะไรเกิดเอง ทุกอย่างมาแต่เหตุ

เพราะการปฏิบัติด้วยวิธีแบบนี้ ไม่ใช่ การศึกษาฝึกฝนอบรม โดยมี“การเล่าเรียน” หรือฝึกฝนชนิดที่มี“การวิจัย”(analysis) ตรงตาม พระพุทธวจนะว่า“ธรรมวิจยัสสัมโพชฌงค์”เลย มันมีแต่“การสะกดเข้าไป ๆ ๆ ๆ”(hypnosis)

การปฏิบัติธรรมแบบที่ชาวพุทธทุกวันนี้ส่วนใหญ่เข้าใจ“ผิด”ไปตั้งว่านี้ และปฏิบัติ กันอย่างเป็นจริงเป็นจังอยู่ทั่วไปในสังคม ใน โลกทั้งโลก ปัจจุบันนี้ อย่างนี้จริง ๆ

คือ หยุดอิริยาบถภายนอกหมดเลย แล้ว ก็“สะกดจิต”ของตนเข้าไปให้อยู่ในอิริยาบถ “นิ่ง ๆ,หยุด ๆ,หยุด ๆ, ชัน ๆ, ขด ๆ, คู้ ๆ, แข็ง ๆ, ก้อน ๆ, ทึบ ๆ”(สมณะ, ฉณะ)

เมื่อภายนอกไม่เคลื่อนไหวกิริยาใดเลย

แล้ว จึงเข้าไป“สะกดจิต”ภายในให้“นิ่ง ๆ, หยุด ๆ,หยุด ๆ,ชัน ๆ ฯลฯ” อีกที

จะนี้แล คือ วิธีปฏิบัติธรรมในแบบ ทำอิริยาบถให้หยุดตะพึด “สะกดจิต”(hypnotize)เข้าไป ๆ ๆ ๆ ๆ เพียงถ่ายเดียว

ตามที่นิยมยินดี(ฉันท์)กันแพร่หลาย ตกตื่นอยู่ในยุคปัจจุบัน ฌลมหายใจเหือกนี้

ซึ่งแตกต่างกันคนละทิศกับแบบ“วิจัย”(analyze) ไปคนละมิติ อย่างมีนัยสำคัญยิ่ง

ศาสนาพุทธเข้าใจทั้ง“การสะกด”ที่ต้อง ใช้ให้ถูกสภาวะ-ถูกโอกาส-ถูกขนาดนั้น ๆ เป็นต้น ครอบคลุม“สัปปุริสธรรม ๗ และมหา ปเทส ๔” และมีทั้ง“การวิจัย”ที่ต้องใช้ให้ ถูกสภาวะนั้น ๆ แม้ที่สุดสภาวะ“นิโรธ”คือ ภาวะที่“สมมุติสังขจะ”กันว่า “ความดับ”

การศึกษาต้องชัดเจน และลึกเข้าไปถึง ความเป็น“ปรมาตตสังขจะ”อีกด้วยว่า เมื่อใด หมายเอา“จิตดับ”นั้น “ดับ”แค่ความรู้สึกบาง ส่วน(เทว ธัมมา ทูเวณะ เวทนายะ เอกสมิสรณา ภวันติ, ปุณฺณลิงค์ = แบบธรรมวิจัย, วิปัสสนา)

ซึ่งแตกต่างกับ“ดับ”ความรู้ไปหมดให้ มีติดำไปทั้งจิต(กัณหา,กัณหา) ไม่มีแสงสว่างใด เลย(สุภกัณหาพรหม = แบบสะกดเอา,สมณะ)

และอย่างไร คือ “ดับ”สลาย“ความเป็น” เช่นนั้นไปอย่างสิ้นซาก(ปรินิพพานเป็นปริโยสาน, จิตตัสสะเกทา) ไม่มีส่วนใดเหลือเป็น“อัฐภาพ” ของตนเหลืออีกเลย ถาวรตลอดไป

ศาสนาพุทธแยกแยะได้ละเอียดชัดเจน -คม-แม่น-ลึก-ตรง-บาง-เบา-เร็ว-ช้า สัมบูรณ์
ดังนั้น การทำ“อานาปานสติ”นั้นไม่ว่า จะหมายถึง “การทำใจในใจ”(มนสิการ)เอาเฉพาะ ขณะ“หลับตา”นิ่ง และอยู่เฉพาะส่วนภายใน เราก็ชัดเจนว่าหมายเอาแค่นั้น ไม่สับสนเลย แต่ที่เราหมายเอาว่า “อานาปานสติ”นี้ นั้น ได้แก่ ทุกขณะที่คนยังมีลมหายใจเข้า- หายใจออกอยู่ คือ คนยังไม่ตาย..ว่างั้นเถอะ ทั้งภายนอก-ภายใน เป็นองค์ประกอบสัมพันธ์ สัมพันธ์กันอยู่ทุกมิติ(dimension) -ทิวทัศน์ทัศน (vision) ครอบคลุมทั้งหมด

เราก็เรียนรู้ ศึกษาปฏิบัติกันในขณะที่เป็น“อานาปานสติ”แบบนี้แหละ

อย่างนี้ต่างหาก ..เข้าใจตามเราได้มั๊ย? ถ้ายัง... ก็เอาหลักฐานสูตรอื่น อีก... ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสถึง“มูลเหตุแห่งธรรม ทั้งปวง” เป็นทฤษฎีสำคัญสูตรหนึ่ง คือ

“มูลสูตร ๑๐”(พตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘) ได้แก่

๑. มีฉันทะ(ความยินดีพอใจ) เป็นต้นเค้า, เป็นมูล(เป็นมูลก) แรกเลยที่จะทำให้คนผู้นั้น มีกะจิตกะใจ มีแรงใจ ที่จะโถมพลังงานเอาใจ ใส่กิจนั้น เรื่องนั้น เต็มที่เต็มพลังอย่างสำคัญ

หมายความว่า คนต้องมีความยินดีพอใจ ในกิจนี้ในเรื่องนี้ในการกระทำนี้ในการปฏิบัติ นี้ถ้าใครไม่มีใจที่ยินดีพอใจในกิจนี้ในเรื่องนี้ในการกระทำนี้ การปฏิบัตินี้ ก็ไม่มีหวัง ไม่มีผล

สำเร็จสัมบูรณ์หรือ เสียเวลาเปล่าแน่

ฉันทะ จึงเป็นความสำคัญประเด็นแรก ของ“ธรรมทั้งปวง” โดยเฉพาะการปฏิบัติธรรม ของพุทธ ที่มีพระพุทธศาสดาเท่านั้นที่ตรัสรู้

๒. มีมนสิการ(การทำใจในใจ) เป็นแดนเกิด เป็นจุดแรกจุดเริ่มที่จะก่ออะไรต่ออะไรขึ้น ก็ ก่อกันที่“จิต”ตรงนี้ นี่แหละเป็นจุดตั้งต้น

๓. มีผัสสะ(การกระทบ) เป็น“เหตุ”ต้นทาง (มคค)เป็น“จุดที่ภายนอกกับภายใน”เริ่มก่อการ

๔. เวทนา(ความรู้สึก,อารมณ์) เป็น“ฐาน”แท้ เป็น“ฐาน”(ที่ตั้ง)สำคัญ ที่คนหลงยึดอาศัยเป็น อยู่กัน จนทำให้ไม่สามารถมีชีวิตที่ดีได้ ที่สุด หลุดพ้นหรือดับสุดสลายหายไป จบสนิทไม่ได้

๕. มีเวทนา(ความรู้สึก,อารมณ์)ตัวการที่คน หลงจมอยู่กับมันนานเท่านานในความเป็นคน ก็คือ“เวทนา”หรืออารมณ์-ความรู้สึก นี่เอง ที่คนติดหลงอยู่กับมันกันนักกันหนา เป็นที่ ประชุมลง(สโมสรรณา)

พระพุทธเจ้าจึงจับเป็น“ที่ตั้ง”(ฐานในการ ปฏิบัติ ฐานที่กระทำ(กรรมฐาน) ฐานเรียนรู้จริง ๆ

๕. มีสมาธิ(ความควบคุมแน่นตั้งมั่นของจิต) เป็นปมข เป็นหัวหน้าเบอร์หนึ่ง เป็นฐานหนึ่ง

๖. มีสติ(ความรู้ตัว รู้รอบพร้อมในทุกขณะ)เป็น ใหญ่(อธิปไตย) เป็นพลังล้อมรอบรู้ครอบคลุมอยู่

๗. มีปัญญา(ความรู้ภาวะจริงตามความเป็นจริงอย่างรอบถ้วน ถึง ๓ ชั้น ปัญญา-ปัญญาปริยัติ-ปัญญา พล)เป็นยิ่ง เป็นความอยู่เหนือชั้น เหนือฤทธิ์

ใด ๆ เป็นแรงซึ่งนำขับเคลื่อนดำเนินไปสู่หลักชัย

๘. มีวิมุตติ(ความหลุดพ้น หรือความไม่เหลือติดยึดกันอีก ความขาดสะบั้นกันเด็ดขาด ความตายจากที่ยั่งยืน) เป็นสภาวะแก่นแท้ของจุดหยุด จุดดับ

๙. มีอมตะ(ความไม่เกิด-ไม่ตาย คือจะเกิดจะตายก็ทำเอาได้ทุกประตู)เป็นที่หยั่งลง(โศครา)ที่มีขึ้น

๑๐. มีปรีณิพพานเป็นปรีโยसान(การตายขั้นสุดท้าย คือดับอย่างไม่มี“การเกิด”ใดที่จะมีต่อไปอีกแล้ว=ดับรอบจบสนิท(ปรีณิพพาน)เป็นที่สุด(ปรีโยसान)แห่งสุด)

ขณะนี้แล คือ ๑๐ ขั้นตอนของต้นจนจบ ซึ่งเป็นภาวะทางใจ-เป็นอาการของใจของจิต เป็นการทำ“อิริยาบถ”เล็กละเอียดของจิตใจ

ไม่ใช่“การทำอิริยาบถใหญ่”ที่หมายถึง“การทำกิริยาภายนอก” คือ เดิน-ยืน-นั่ง-นอน หรือขยับเขยื้อนส่วนร่างกายนอกทั้งหมด ที่เป็นลีลาท่าทาง(นัจจะ)ก็ดี แม้แต่การพูด(คิตตะ+วาตะ)ก็ตาม ก็ทำให้“นิ่ง”หมด

เหลืออยู่แต่ขยับเขยื้อนได้แค่“ลมหายใจเข้า-ลมหายใจออก” เท่านั้น

แต่เราหมายเอาเป็น“การลืมนตา”ปฏิบัติที่มีสติกับภาวะภายนอก ทุกสัมผัส ทุกอิริยาบถ สัมผัส ทุกประการครบครันอยู่ปกติ

ภายนอกก็รู้ร่วมด้วยอยู่ ภายในก็ร่วมรู้ อยู่ด้วย ไม่ได้ขาดจากกันเลย

นี่คือ โลกุตตรธรรม ๙ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า เกิดจากการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗” เมื่อไปรวมกับ“โลกุตตรธรรม ๙”ก็เป็น

“โลกุตตรธรรม ๔๖” (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ ข้อ ๖๒๐)

ทฤษฎีการปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ที่สัมมาทิฏฐิ จึงจะเกิด“จรณสมบัติ-วิชาสมบัติ”อันมี“ศีลเป็นอริยะ-สำรวมอินทรีย์เป็นอริยะ-สติสัมปชัญญะเป็นอริยะ-สันโดษเป็นอริยะ” และเป็นฌาน-เป็นสมาธิลืมนตา มิใช่“สมาธิ”ปฏิบัติอย่าง“หลับตา”เลย จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ทิฏฐิ ๖๒”ตาม

“พรหมชาลสูตร”เพชรพุทธ กะรัตที่ ๑

และปฏิบัติมีผล เป็นผลทำให้เป็น“สมณะ”แท้[สมณะที่ ๑ (โศกบัณฑิต)-สมณะที่ ๒ (สภิกาคามิ)-สมณะที่ ๓ (อนาคามิ)-สมณะที่ ๔ (อรหันต์)] หรือเป็นผลธรรมได้บรรลุเนื้อแท้ ตาม“สามัญญผลสูตร”เพชรพุทธ กะรัตที่ ๒

ซึ่งเพชรพุทธ กะรัตที่ ๒ นี้ เป็นการปฏิบัติแบบพุทธโดยตรงแท้ ที่เป็นวิธีปฏิบัติตามแบบของพระพุทธเจ้าที่ตรัสรู้เองโดยชอบ อันจะไม่เหมือนกับที่คนในสังคมทั้งหลาย เขานิยม และปฏิบัติกันอยู่ทั่วไปแน่นอน

ทั่วไปนั่นคือ“หลับตา”ปฏิบัติ ไปจมอยู่แต่กับ“สัญญา”ในความเป็น“อดีต ๑๘” (ปัพพัตตะ) กับความเป็น“อนาคต ๔๔” ซึ่งเป็น“มิจฉาทิฏฐิ ๖๒” (ตามเพชรพุทธ กะรัตที่ ๑ พรหมชาลสูตร)

และไม่หลงผิดเข้าป่าปฏิบัติ หรือจุดไฟป่าเพ็ญถึงวิญญาณลองลอย สร้างภพออยู่แบบเทวนิยมทั้งหลาย เพราะไม่หลงผิดติดป่า-ไม่หลงบ้าบอเรือไฟ ตามความเสื่อม

๔ ประการ ดังที่ไว้ใน “อัมพฐสูตฺร”
เพชรพุทธ กะรัตที่ ๓

จึงสามารถปฏิบัติด้วย“ศีลกับปัญญา”
ทำหน้าที่แม่-และพ่อ ช่วยกันสร้าง“อธิจิต”
ให้บรรลุผล ชำระกิเลสให้บริสุทธิ์ เหมือน
ล้างมือด้วยมือ-ล้างเท้าด้วยเท้า กระทั่ง“จิต”
ครบด้วย“สมบัติ๒”จรณสมบัติ-วิชชาสมบัติ

ซึ่งการปฏิบัติ“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”
จะต้องมี“ธรรมะ๒”หรือมี“กาย”คือ มี“องค์
ประกอบของรูปกับนาม”ให้เราปฏิบัติเสมอ
เป็น“ภาวะที่ถูกรู้=object” กับเป็น“ภาวะที่
เป็นผู้รู้เอง=subject” ซึ่งภาวะ๒ นี้ จะยิ่งใหญ่
ยิ่งหยด ลบล้างออกไม่ได้เลย

ส่วนชาติตระกูลจะบริสุทธิ์สะอาดก็ชั่ว
โคตร ก็ไม่ยึดเป็นเอก ยกเลิกได้หรือเก่งท่องจำ
เก่งวิชาการได้ ฉลาดรอบรู้ในวิชาการเท่าใด
ก็ยกเลิกได้ หรือรูปหล่อ สง่าเท่ ผิวพรรณดี
ปานใด ก็ยกเลิกได้ แต่“ศีล”กับ“ปัญญา”ยกเลิก
ไม่ได้ นี้แล ประเด็นสุดสำคัญ ตาม“โสณทัณฑ
สูตฺร” เพชรพุทธ กะรัตที่ ๔

และมีแวแสงเพชรพุทธ กะรัตที่ ๕ ตาม
“กฺุฏทัณฑสูตฺร” คือ ไม่ไปหลงยึดมั่นถือมั่นอยู่
แต่กับมหาปัญญาเช่น ยัญญสัมปทา ๓ อย่าง มี
บริวาร ๑๖ ซึ่งบ้างเพื่อเจ้า บ้างมีโทษเป็นภัย
จึงชัดเจนใน“ยัญญสัมปทา”ที่วิเศษแบบพุทธ
ได้แก่ทาน-ศีล-ภาวนาก็ดี ศีล-สมาธิ-ปัญญา
ก็ดี ก็สัมมาทิฐิ แล้วปฏิบัติมีสัมมาได้สำเร็จ

ไม่หลงมุ่นเจริญสมาธิเพื่อความ
เป็น“ทิพย์”แบบเทวนิยม แบบโลกีย์ ที่ลึกลับ
งมงาย ไม่สามารถสัมผัสได้

แต่ก็มีความเป็น“ทิพย์”อันประเสริฐ
ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาสิสุตฺร” เพชร
พุทธ กะรัตที่ ๖ ว่าไว้ว่า ความเจริญสมาธิ
แบบโลกุตระ เป็นอาริยบุคคล-เป็นอรหันต์
รู้ได้ด้วยตนโดยชอบ ถึงพร้อมด้วยวิชา
และจรณะ เป็นผู้ดำเนินไปดี ผู้รู้แจ้งโลกที่
หลากหลายไปตามขั้นตอน และฝึกบารุชที่ควร
ฝึกได้เหนือปุถุชน เป็นผู้รู้แจ้งรู้จริงความเป็น
เทวดา-มาร-พรหม เป็นผู้เบิกบานเสมอ
เป็นผู้จำแนกธรรมไปตามภูมิได้จริง และ
ยืนยันได้ว่า ศีล-สมาธิ-ปัญญานั้น ปฏิบัติ
ให้บรรลุผลจนสิ้นอาสวะ มีญาณรู้แจ้งได้
ตามจริง เมื่อบรรลุอุสวักขยญาณได้แล้ว
จะพึงรู้ได้เองว่า ชีพเป็นเช่นไร สรีระนั้นๆ
เป็นอย่างไร ไฉนกันแท้ด้วยตนเองไม่ต้องถาม
ใคร ตาม“ชาลียสูตฺร” เพชรพุทธ กะรัตที่ ๗

หรือแม้“มหาสิหนาทสูตฺร” เพชรพุทธ
กะรัตที่ ๘ ก็ยืนยันชัดเจนถึง พระสูตรที่ว่าด้วย
การบั่นลือสิหนาท คือ กล่าวอย่างองอาจกล้า
หาญดังพญาราชสีห์คำราม ทั้งชี้ชัดว่าใครผิด
ใครถูก อย่างไรผิด อย่างไรถูก โดยไม่เกรงขาม

ที่สำคัญ คือ คุณสมบัติที่ทำให้เป็น
สมณะก็ดี หรือคุณสมบัตินี้ทำให้เป็นพรหม
กิติ นั้น หาได้ยืนยันด้วยความสมบูรณ์ของชั้น

ยศศักดิ์-ของตระกูล-ของคนมีปริญญามากไม่
แต่..ยืนยันทันที“ความสมบูรณ์ด้วยศีล”
และ“ความสมบูรณ์ด้วยสมาธิ” พร้อมทั้ง
“ความสมบูรณ์ด้วยปัญญา” ต่างหาก

แม้แต่การบันลือสีหนาทก็ไม่ใช่มันลือ
ในเรื่องว่าง-ในป่า แต่บันลือในหมู่ชนสังคม
คนผู้เจริญพร้อมบริษัทใหญ่ย่อย ต่างหาก
และบันลือในบริษัทก็บันลืออย่าง
องอาจกล้าหาญอีกด้วย มิใช่บันลืออย่าง
ไม่องอาจไม่กล้าหาญ เอาแต่เกรง ๆ กล้า ๆ
ก็หาไม่

ทั้งแสดงพลังเหนือ และเชื้อเชิญหรือ
ทำให้มาดุของจริงกันได้ อย่างสง่ากล้ามัน
“ทิพย์วิเศษสุดประเสริฐ”ที่พระพุทธเจ้า
ทรงยืนยันทันที คือ “ศีล”กับ“ปัญญา”

ธรรมะ๒ ที่คนน้อยก็ได้ คนใหญ่ก็ด้วย
ล้วนมีสิทธิ์ มีโอกาสด้วยกันทุกผู้ทุกคน

สามัญคุณ หรือพรหมคุณที่สูงที่สุด ไม่ใช่
คุณสมบัติ หรือคุณวิเศษใดเลย คือ “ศีลกับ
ปัญญา” ที่ทำให้สมบูรณ์“วิชาสมบัติ-จรณ
สมบัติ”นี้แล เป็น“คุณ”ที่เรียกว่า ผู้มีพร้อม
ด้วย“พรหมคุณ-สามัญคุณ” ที่มี“ธรรมกาย
หรือพรหมกาย”สูงสุดสูงส่ง คือ สมณะ-พราหมณ์

ยิ่งใน“ไปฏฐุปาทสสูตร” เพชรพุทธ กะรัต
ที่๙ ยิ่งแยกแยะให้เห็นความละเอียดลออ
ของ“พลังงานจิต”อย่างวิเศษ ว่า “การดับ”
หรือนิโรธของพุทธนั้น มิใช่“การดับมีติดำ

หมดไปทั้งความเป็นสัญญา”

กลายเป็นคนผู้ไม่รู้อะไรกันได้เลย
เพราะ“เครื่องกำหนดรู้”คือ “สัญญา”ของตน
ถูกเจ้าตัวสะกดให้มัน“ไม่กำหนดรู้”ตามหน้าที่
ของมัน แล้วหลงผิดว่า เป็นการบรรลุ“นิโรธ”

แต่เป็นการมี“สัญญา”ที่แค่ลวงคล่อง
วิเศษขึ้น (กายปาคูณญตา=ความแคล้วคล่องของหมู่
เจตสิก๓ ได้แก่ หมู่เวทนา-หมู่สัญญา-หมู่สังขาร)

เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อภิสัญญา” คือ
“สามารถหยั่งรู้พลังงานที่ละเอียดยิ่ง ๆ ได้”ว่า

๑. ผู้ที่เห็นว่า “สัญญา”ของคนไม่มีเหตุ
ปัจจัย เกิดดับไปเอง นั้น ผิดตั้งแต่แรกที่เดียว

“พลังงานละเอียดยิ่ง ๆ(อภิสัญญา)”ใดที่
ทำหน้าที่“ความจำได้”ก็ดี ที่ทำหน้าที่“กำหนด
รู้”ก็ดี จะเกิด-ดับโดยไม่มีเหตุปัจจัยนั้นไม่ได้
ต้องมีเหตุปัจจัยทั้งนั้น

เหตุปัจจัยทำให้เกิดก็มี

เหตุปัจจัยทำให้ดับก็มี

ดังนั้น เราจึงสามารถทำให้เกิด -ทำให้
ดับได้ ด้วยการศึกษ

สัญญาอย่างหนึ่งเกิดเพราะการศึกษา
ก็มี สัญญาอีกอย่างหนึ่งดับเพราะการศึกษา
ก็มี ก็ข้อที่จะพึงศึกษา เป็นไฉน?

ก็คือ ก.มีพระพุทธเจ้าอุบัติขึ้นมาใน
โลก เป็นผู้ครบพร้อมด้วย“พุทธคุณ ๙”

ข. มีผู้ศรัทธาออกปฏิบัติตาม โดยละทิ้ง
โภคทรัพย์ของตนหมด ละเครื่องญาติน้อยใหญ่

ออกบวช

ค. เมื่อบวชแล้วก็ศึกษาสำรวจสังวร ในอริศัลลสิกขา-อริจิตตสิกขา-อริปัญญาสิกขา พัฒนาไปพร้อมทั้ง..อาชีพอ-กายของค์รวม(กัม มันตะ)-วาจา-ใจ ให้บรรลู่“สัมมา”ตามทฤษฎี พระพุทธเจ้าให้ได้ ที่มี“ศีล-สมาธิ-ปัญญา” จึง จะเกิด“สัมมาวิมุตติ-สัมมาญาณ”ไปตามลำดับ

ที่พระพุทธเจ้าตรัสตั้งแต่“สามัญญผล สุตระ”สูตรที่ ๒ มาแล้ว และทุกสูตรก็ย้ายอยู่ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า อย่างเดิมนี่

๒. “สัญญา”มันก็เป็น“ธรรมะ๒” คือ ต้องมี“รูป”(ภาวะที่ถูกรู้)กับ“นาม”(ภาวะที่เป็นตัว ผู้รู้ ซึ่งก็ต้องเป็นพลังงานชั้นจิตนิยาม และต้องชั้นเวไนย สัตว์ด้วย) จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“การเกิด ขึ้น”นี้หนึ่ง ที่สุด“การดับไป”นี้ก็อีกอย่างหนึ่ง

เมื่อทราบดีแล้วอย่างนี้ ไม่ยึดมั่นถือมั่น เพราะทุกอย่างย่อมเป็นไปตามกรรมของตน ของตน-เป็นของของตน ตนต้องรับมรดกกรรม ของตนเลี้ยงไม่ได้ กรรมพาเกิดพาเป็น กรรม เป็นเผ่าพันธุ์ ถ้าตนไม่สามารถปรับแก้พันธุ์ของ ตน(อภิสังขาร)ได้ ตนก็ต้องมี“พันธุ์ของตน”เป็น ที่อาศัยของชีวิตไปอยู่อย่างนั้น

ผู้สามารถ“รู้”ได้ขั้นนี้คือผู้มี“อภิสัญญา” จนกระทั่งสามารถทำ“อภิสัญญานิโรธ”ให้แก่ “จิตวิญญาณ”ของตนได้สำเร็จจริง

๓. “สัญญา”จะเกิดก็มีเหตุปัจจัยพาเกิด หรือจะดับก็มีเหตุปัจจัยพาดับ(สังขาริกัง) จน

กว่าตนจะมีพลังงานที่สามารถ“ระงับเหตุ” ในตนได้เด็ดขาด เป็นอาญาสิทธิ์ของตนที่ จัดการให้เกิดหรือให้ดับได้เองแท้(อสังขาริกัง)

๔. “สัญญา”นั้นจะเป็นอย่างไร แคไหน ก็แล้วแต่จริงของคนนั้น ๆ ใครเป็นผู้มีฤทธิ์ มากพอก็บันดาลให้เป็นได้ ใครไม่มีฤทธิ์พอ ก็บันดาลไม่ได้ ย่อมเป็นไปตามที่เป็นที่มีจริง ฤทธิ์หรือพลังงานที่ตนใช้ในตนของตน ยืม คนอื่นหรือไปฉกเอาของคนอื่นมาใช้ไม่ได้

มันยังไม่เป็น“ตนเองเป็น-ตนเองมี”แท้

๕. “สัญญา” อันเป็นพลังงานในตนของ ตนที่ตนใช้เอง จะเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เพราะ มีเวทดาที่มีฤทธิ์ มาบันดาลให้เป็นไปนั้น ไม่มี

ผู้ทำ“พลังงาน”ของตนในตนให้ตนใช้เอง จริงแท้ จึงเป็น“ตน”สร้างเอง-มีเองเป็นที่สุด ที่ สามารถ“ทำเกิด-ทำดับ”ของตนในตนที่แน่แท้

๖. “สัญญา”อย่างหนึ่งจะทำให้เกิด ก็ เพราะการศึกษา “สัญญา”อย่างหนึ่งจะทำให้ ดับ ก็เพราะการศึกษา จึงจะเป็นตนเองมี- ตนเองเป็นที่จริง หาใช่“พึ่ง”อื่นใด ๆใครเลย

ชื่อว่า “ตนพึ่งตนเอง”(อัตตา หิ อัตตโน นาถ) หรือ“ตนเป็นเองได้เอง”(ปัจเจก,ปัจเจตตัง)

หรือ“ตนเป็นเจ้าของแล้วจริงไปเป็น ชั้น ๆ”(ธรรมสามี) ตามที่เรียกว่า“สยัม อภิญา”

ถ้าไม่ศึกษา ก็ได้แต่รอ ไม่รู้ว่าความมี -ความเป็นนั้นจะมาถึงเมื่อไหร่

แต่ถ้า“เริ่ม”ศึกษา เริ่มมีผลไปตามอัตรา

การก้าวหน้า มั่นย่อมรู้จริงเห็นจริงความเป็นไปได้อยู่กับตน..ใช่มี? การศึกษาจึงจริงทันที หรือสูงสุดยิ่งจริง ๆ ขึ้น“สัจมภู” ก็ไม่มีใครเทียบได้อีกแล้ว “ตนเองเป็นผู้ตรัสรู้เอง โดยชอบยิ่งสูงสุดไม่มีใครเทียบได้เลยแล้วจริง ๆ” เพราะสูงไกลมากเกิน ยิ่ง ๆ กว่าผู้ใด จะอาจหาญทำตามได้ไล่ทัน(สัมมาสัมพุทธ)

ถึงปานฉะนี้ก็ดี ก็ต่างตนเองมี-ตนเองเป็นได้ ตามจริงนั้น ๆ เท่าที่ตนเป็นได้ มีได้จริง จึงเป็น“การเกิด(อุปัชฌะ)ที่ตัวเรากำหนด การเกิดนี้ และการดับ”(นิโรธ)นั้นด้วยตน ที่มีความสามารถ“ดับ”โดยแยกแยะละเอียดยับ “ดับ”เฉพาะ“อกุศลจิต”ที่มี“อาการ”เรียกว่า “เจตสิก”เท่านั้นได้ อย่างมี“ปรมาตถธรรม”

ผู้เรียนรู้อย่างสัมมาทิฐิ จะปฏิบัติรู้จัก รู้แจ้งรู้จริงใน“สัจสัตถุญา”ที่เป็น“กามสัตถุญา”ครบบริบูรณ์ ว่า“กามสัตถุญา”ก็คือกามคุณ ๕ ส่วน“สัจสัตถุญา”ที่เป็น“รูปสัตถุญา”ก็มี ทั้ง“วิตก-วิจารณ์-ปีติ-สุข-ไม่สุขไม่ทุกข์”

แล้วจึงจะเป็น“สัจสัตถุญา”อันละเอียดได้แก่ “สัจสัตถุญา”ที่เป็น“อรุปลสัตถุญา”ซึ่งมี “สุขและทุกข์นั้นดับไป”แล้ว ก็จึงจะเป็น “อากาสนัญญาตนะ-วิญญาณัญญาตนะ-อากิญจัญญาตนะ” ตามลักษณะ-อาการ ของแต่ละสัตถุญา ซึ่งผู้มี“อภิสัตถุญา”(สัตถุญาอันยิ่งใหญ่ของผู้เข้าถึง)ที่วิเศษเองจะกำหนดได้เอง

ผู้พ้น“อากิญจัญญาตนะ”(คือมีอายตนะที่ตรวจรู้ศิลปะของส่วนเหลือว่าจะหลงอยู่นิดหนึ่งน้อยหนึ่งมี)

จนสำเร็จได้แล้วแน่แท้ ก็ยังต้องตรวจสอบอีก จนกว่าจะรู้แจ้งรู้จริงพ้น“เนวสัตถุญา นาสัตถุญาตนะ”เป็นที่สุด จนกระทั่ง“รู้ครบ” ได้สัมบูรณ์แล้ว(สัมบูรณ์) จึงได้ชื่อว่าผู้บรรลุ “สัตถุญา เวทียตะ นิโรธ”(ผู้ใช้สัตถุญากำหนดรู้ ใน“เวทนา ๑๐๘” ว่า มี“นิโรธ”ที่เป็น“สมาหิตัง”(ความตั้งมั่นแล้ว) และ“วิมุตติ”(ความหลุดพ้นสูงสุดแล้ว) สัมบูรณ์ครบ “อนุตตริยภูมิ”

โดยสามารถทำ“สัตถุญาอย่างหนึ่งเกิด-สัตถุญาอย่างหนึ่งดับ”ได้ อย่างสัมมาปฏิบัติ สุดแห่งสุด พระพุทธเจ้าตรัสตอบ ไปภูรูปาทปริพาชก อีก ๗ แ่งละเอียดสุดของ“สัตถุญา”ว่า

๑. ทรงบัญญัติสัตถุญาอันเลิศอย่างเดียว หรือหลายอย่าง ตรัสตอบว่า ทรงบัญญัติ ทั้งอย่างเดียว และหลายอย่าง

๒. สัตถุญากับญาณ อย่างไหนเกิดก่อน ตรัสตอบว่า สัตถุญาเกิดก่อนญาณ

๓. สัตถุญาเป็นอัตตา หรือว่าสัตถุญากับอัตตาเป็นคนละอย่างกัน ทรงซักว่า “อัตตา”ที่ ว่าหมายถึงอะไร ทูลตอบว่า หมายถึง อัตตาที่อาศัยรูป จึงตรัสตอบว่า อัตตาอย่างนั้น เป็นคนละอย่างกับสัตถุญา

๔. อัตตาตามที่ตนเข้าใจ หมายถึง อัตตาที่เกิดจากใจ มีอวัยวะและอินทรีย์ครบถ้วน ตรัสตอบว่า อัตตาอย่างนั้นก็เป็นคนละอย่างกับสัตถุญา

☞ อ่านต่อฉบับหน้า



ตบะเจโก

(พกชาดก)

* ตบะคือ	ความเพียร	เผากิเลส
สุดวิเศษ	ถือศีล	สร้างดีไว้
อย่าฉลาด	หลอกตน	จนหลงไกล
ศีลขาดไป	โยว่า	ยังอยู่ดี.



ดุษฎี

มส.ยันรับมชโยไม่ต้องอาบัติปาราชิก ยกเหตุเรื่องยุคที่กาลขึ้นทันไม่มีอุทธรณ์

สมัย พุทธกาล พระอุปเสนะบวชได้ ๒ พรรษา ยังเป็นผู้ที่ต้องได้รับการอบรมสั่งสอนอยู่ แต่ได้มีสังฆวิหาริก(ลูกศิษย์) ซึ่งมีพรรษาเดียวเป็นของตนแล้ว เมื่อทั้งอาจารย์กับลูกศิษย์พากันไปเข้าเฝ้าพระศาสดา

พระ พุทธองค์ได้ตรัสเตือน ถึงความไม่เหมาะสมไม่ควรในการที่ภิกษุผู้ยังต้องได้รับการสั่งสอน โยจึงเที่ยวสั่งสอนภิกษุใหม่ แล้วมีลูกศิษย์เองอีกด้วย

พระ อุปเสนะจึงกลับไป แล้วหลีกเร้นบำเพ็ญตบะธรรม(ความเพียรเผากิเลส)ให้เกิดมรรคผลแก่ตน จนกระทั่งได้บรรลุเป็นพระอรหันต์ เป็นผู้มีความมกน้อย กระทำในรุดงควัตร(ข้อปฏิบัติกำจัดกิเลส) ๑๓ ข้อ คือ

๑. ปังสุกุลิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติใช้ผ้าบังสุกุล
๒. เตจิวริกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติครองผ้าสามผืน
๓. ปิณฑปาติกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติเที่ยวบิณฑบาต
๔. สป ทานจาริกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติเที่ยวบิณฑบาตเป็นลำดับตามแถว
๕. เอกาสนิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติฉันมื้อเดียว นั่งฉัน ณ ที่นั่งแห่งเดียว

๖. ปัตตปิณฑกัังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติฉันเฉพาะในบาตร
๗. ขลุปัจฉากัตติกัังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติลงมือฉันแล้วไม่รับเพิ่มอีก ห้ามภัทที่เขานำมาถวายภายหลัง
๘. อารัญญิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติอยู่ป่า
๙. รุกขมุลิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติอยู่โคนไม้
๑๐. อัฟโภกาลีกัังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติอยู่ที่กลางแจ้ง
๑๑. โสสานิกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติอยู่ป่าช้า
๑๒. ยถาสันถติกังคะ เป็นผู้ถือปฏิบัติอาศัยในที่พักแล้วแต่เขาจัดให้
๑๓. เนลัชชชิกังคะ (เป็นผู้ถือปฏิบัตินั่ง-ยืน-เดิน แต่ไม่นอน

พระอุปเสนะกระทำรุดงควัตร ๑๓ ข้อนี้แล้ว ก็ยังชักชวนภิกษุอื่นผู้ใคร่ต่อการมกน้อย ให้เป็นผู้ถือทรงรุดงควัตรเหล่านี้ด้วย แล้วได้พากันไปเข้าเฝ้าพระศาสดาอีกครั้ง

คราวนี้พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสอบถามเสร็จก็ทรงกล่าวสรรเสริญแก่พระอุปเสนะและพวก ทั้งยังทรงกระทำอนุเคราะห์ไว้อีกว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย นับตั้งแต่นี้ไป ภิกษุผู้ถือรุดงควัตร หากจะเข้ามาหาเรา จงเข้ามาเฝ้าเราตามสบายเถิด”

เพราะพระศาสดาทรงสรรเสริญคุณดังนี้ เหล่าภิกษุ เป็นอันมากจึงพากันเป็นผู้ถือธุดงค์วัตรตามบ้าง แล้วสละทิ้งของส่วนเกินทั้งหมด ทั้งแม้ผ้าบังสุกุลไว้ในที่ต่าง ๆ เอาเพียงเฉพาะบาตรและจีวรของตนไปเท่านั้น

ครั้งพระศาสดาเสด็จผ่านไปอยู่ที่พักของภิกษุทั้งหลาย ได้ทอดพระเนตรเห็นสิ่งของและผ้าบังสุกุลเรียกรวด เกื่อนกลาดไปทั่วในที่นั้น ๆ จึงทรงสอบถามจนทราบเรื่องราวแล้ว ก็ตรัสสอน

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย การสมาทานวัตร(การถือเอาเป็นข้อปฏิบัติ)ในธุดงค์(ข้อปฏิบัติกำจัดกิเลส)ของภิกษุเหล่านี้ เป็นของไม่ตั้งอยู่ยั่งยืนได้เลย เพราะเป็นเช่นเดียวกับตบะธรรมถืออุโบสถ (ถือศีล ๘)ของนกยาง ฉะนั้น”

แล้วทรงนำเรื่องการถือศีล ตั้งตบะฌโก(ฉลาดแกมโกง)ของนกยางมาตรัสเล่า

ใ

.....
อดีตกาลนานแล้ว มีนกยางตัวหนึ่ง

อาศัยอยู่ที่หินดาด ใกล้ฝั่งแม่น้ำคงคา

คราวที่น้ำหลากท่วมทันล้นฝั่งแม่น้ำคงคานั้น ทำให้ การแสวงหาอาหารของนกยางฝืดเคืองจัดไม่อาจ หาสัตว์ใดจับกินได้เลย น้ำก็ยังคงเปี่ยมล้นอยู่นั่นเอง ไม่ยอมลดลงโดยง่าย นกยางจึงเกิดความคิดขึ้นว่า

“ก็เราเวลานี้ไม่มีที่แสวงหาอาหาร ไม่รู้ทางอื่นที่จะไปแสวงหาอาหาร **เขากล่าวกันว่าตบะธรรมหรืออุโบสถกรรม(การถือปฏิบัติศีล ๘) เป็นของประเสริฐ** เห็นที่เรจะต้องถือปฏิบัติบ้างแล้ว เพราะยังดีเสียกว่าการนอนอยู่บนหินดาดอย่างผู้ว่างงานเช่นนี้”

แล้วจึงอธิษฐาน(ตั้งจิตมั่น)ถืออุโบสถด้วยใจปฏิบัติศีลด้วยการนอนนิ่งอยู่บนหินดาดนั่นเอง

ฝ่าย**ท้าวสักกเทวราช(ผู้ยิ่งใหญ่ด้วยความประเสริฐ)**ได้ทอดพระเนตรพฤติกรรมหลงผิดในตบะของ นกยางแล้ว ด้วยพระทัยเมตตาที่ทรงคิดจะสั่งสอน จึงทรงแสดงอานาภาพแปลงร่างเป็น**ลูกแพะ** ไปยืนอยู่ใกล้ๆบริเวณหินดาดนั้น

“แพะ!แพะ!แพะ!”

พอนกยางได้ยินเสียงลูกแพะร้อง หันไปจ้องมองดูแล้วคิดว่า

“มีลูกแพะอยู่แต่เพียงตัวเดียวเท่านั้น ตัวเล็ก ๆ น่ารัก เลือดเนื้อของมันคงจะหวานอ่อนนุ่มน่ากิน เห็นที่เราควรจะรักษาศีลในวันอื่นเถิด”

เร็วไวทันใจคิด นกยางรีบผุดลุกขึ้นยืน แล้วโฉบบินไปหมายโฉบจับลูกแพะเอาไว้ แต่ลูกแพะตัวน้อยก็วิ่งหนีรวดเร็ว หลบไปทางโน้นที่ หลบมาทางนี้ที่ ไม่ยอมให้นักยางจับได้ จนกระทั่งนกยางเหนื่อยอ่อนหมดแรง ต้องบินกลับมาอนพักที่หินดาดตามเดิม พร้อมกับคิดด้วยความแฉโก(ฉลาดแกมโกง)ปลอบใจตัวเองว่า

“ตบะธรรมของเรายังไม่แตกหนอ ศีลของเรายังไม่ขาดหนอ เรายังไม่ได้กินลูกแพะเลย”

ท้าวสักกเทวราชทอดพระเนตรดังนี้แล้ว ทรงคืนสู่ร่างเดิมแปลงรัศมีเจิดจ้า ทรงดีเตียนสั่งสอนนกยาง

“จะมีประโยชน์อะไรด้วยการตั้งตบะถือศีลของผู้มีนิสัยชั่วร้ายขี้โกงเช่นเจ้า **ตั้งใจเจ้าก็เลวทราม** ทาง**การประพฤติก็เลวทราม** หากเป็นลูกแพะจริงมิใช่เรา เจ้าคงฆ่าลูกแพะกินไปแล้ว **ฉะนั้นตบะของเจ้าแตกแล้ว ศีลของเจ้าขาดแล้ว”**

ครั้ง ทรงสอนเสร็จ ก็เสด็จกลับคืนสู่เทวโลก (โลกของคนใจสูง)

.....

พระศาสดาส่งมาชาดกนี้มาแสดงแล้ว ก็ทรงเฉลย

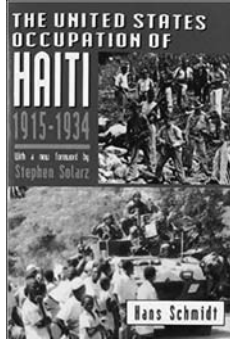
“ท้าวสักกเทวราชในครั้งนั้น ก็คือเราตถาคตเอง”

แล้วทรงสั่งสอนอีก

“นกยางนั้นปราศจากตบะ(ความเพียรเพากิเลส) ต้องการกินเลือดเนื้อของลูกแพะ บินไปหมายจับลูกแพะกิน ได้ทำลายตบะธรรมเสียแล้วเหมือนเช่นบุคคลบางคนในโลกนี้ เป็นผู้ประพฤติเลวทรามในการสมาทานวัตร(การถือเอาเป็นข้อปฏิบัติ) ย่อมทำตนให้เียงเขลา **ดูนกยางทำลายตบะของตน ฉะนั้น”** ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๔๙๙ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๔ หน้า ๓๖๔)

บทความพิเศษ
● พิมลัทธิ ชูโต



สหรัฐอเมริกาบุกเกาะเฮติ
เพื่อครอบงำทางเศรษฐกิจและการเมือง
เมื่อถูกชาวพื้นเมืองต่อต้าน
ก็ใช้เครื่องบินยิงกราดและปราบปราม
จนชาวเฮติเสียชีวิต ๕๐,๐๐๐ คน



ทำไมต้องรู้ทัน?

ตอน การปล้นชิงและการใช้อำนาจเป็นธรรม (Despoliation and Despotism)

ตั้งแต่ปี ๑๖๐๗ (พ.ศ.๒๑๕๐) ที่ผู้ตั้งถิ่นฐาน
อย่างเป็นทางการถาวร ชาวอังกฤษขึ้นบกที่เมืองเจมส์
ทาวน์ ทางฝั่งตะวันออกของทวีปอเมริกาเหนือ
จนถึงการประกาศอิสรภาพในปี ๑๗๗๖ (พ.ศ.
๒๓๑๙) รวมเวลา ๑๖๙ ปีที่พวกเขาเป็น
อาณานิคมของอังกฤษ พวกเขาถูกชักนำให้ทำการ
เกษตรเพื่อการส่งออกไปสู่อังกฤษและยุโรป การ

ส่งออกและการนำเข้าสินค้าทุกชนิดต้องทำผ่าน
บริษัทอังกฤษ สิ่งที่ชาวอาณานิคมได้รับอนุญาต
ให้ผลิตใช้เองได้ก็เป็นผลิตภัณฑ์พื้น ๆ เช่น เกือกม้า
(แม้แต่อดัม สมิธ ผู้เสนอหลักตลาดเสรีก็แนะนำว่า
ผู้ตั้งถิ่นฐานไม่ควรพัฒนาอุตสาหกรรม) นอกจาก
นั้นอังกฤษยังเก็บภาษีต่าง ๆ ส่งกลับไปอังกฤษอีก
ด้วย พฤติกรรมทั้งหมดของอังกฤษสร้างความ

“คนจำนวน ๕๐-๕๕ ล้านคนทั่วโลกเสียชีวิตจากลัทธิล่าอาณานิคม (Colonialism) และลัทธิล่าอาณานิคมใหม่ (Neo-colonialism) การสังหารส่วนใหญ่เกิดขึ้นภายใต้คำขวัญที่เพราะพริ้ง เช่น เสรีภาพและประชาธิปไตย นอกจากนี้ผู้เสียชีวิตโดยตรงจากสงครามที่ตะวันตกริเริ่มขึ้นหรือจากคณาการที่นิยมตะวันตกกระทำ หรือจากความขัดแย้งอื่น ๆ คนอีกนับร้อยล้านยังเสียชีวิตอย่างเจ็บ ๆ จากความยากเข็ญอย่างสุดขีดด้วย”

อังเดร วัลต์เชค

นักหนังสือพิมพ์และนักเขียนชาวอเมริกัน

อ้างอิง : Noam Chomsky and Andre Vltchek, “On Western Terrorism”, 2013

ไม่พอใจให้ชาวอาณานิคมมากขึ้นเรื่อย ๆ นางอปีเกิล อดัมส์ ภรรยาของจอห์น อดัมส์ หนึ่งใน “บิดาผู้สร้าง” (Founding Father) ได้เขียนจดหมายโจมตีการครอบงำทางการเมืองและเศรษฐกิจของกษัตริย์อังกฤษที่กระทำต่อชาวอาณานิคมว่า :

“เราไม่อาจมีความสุขได้โดยปราศจากเสรีภาพ เราไม่อาจมีเสรีภาพได้ในขณะที่ไม่มีความมั่นคงในทรัพย์สินของเรา เราไม่อาจมีความมั่นคงในทรัพย์สินของเรา หากมีคนอื่นอาจอ้างสิทธิโดยที่เราไม่เห็นชอบ เราตระหนักถึงคุณความดีของเสรีภาพจนไม่อาจละทิ้งมันไปได้ง่าย ๆ

การรีดนาทาเร้นของพ่อค้าหรือขุนนางโจร (Robber Baron) ชาวอังกฤษภายใต้การคุ้มกันโดยกำลังทหารของกษัตริย์ได้สร้างความเจ็บแค้นให้ผู้ตั้งถิ่นฐานในแผ่นดินใหม่เป็นเวลาร้อย ๆ ปีจนใกล้จะถึงจุดเดือด เมื่ออังกฤษขึ้นภาษีใบชาเพื่อให้ได้เงินไปทำสงครามกับฝรั่งเศสจึงเกิดการ “ก่อการร้าย” (Terrorism) ที่ประวัติศาสตร์อเมริกันเรียกว่า Boston Tea Party นั่นคือในคืนวันที่ ๑๖ ธันวาคม ค.ศ.๑๗๗๓ (พ.ศ.๒๓๑๖) หรือก่อนการประกาศอิสรภาพ ๓ ปี ใช้ผิวขาวกลุ่มหนึ่งในเครื่องแต่งกายของชาวอินเดียนแดงเผ่าโมฮอกได้ขึ้นไปบนเรือของบริษัทอีสต์อินเดียตะวันออกของพ่อค้าชาวอังกฤษ ๓ ลำแล้วโยนใบชา ๓๐๐ ลัง ลงน้ำในอ่าวของเมืองบอสตัน

หมายเหตุ :- “ขุนนางโจร” (Robber Baron) เกิด

ขึ้นในอังกฤษสมัยปฏิวัติอุตสาหกรรม (ค.ศ.๑๗๕๐-๑๘๕๐) นายทุนชั้นบารอนตั้งโรงงานและจ้างคนงานในราคาถูก มีชั่วโมงการทำงานอันยาวนานและเอาเปรียบในด้านต่าง ๆ ด้วย แรงงานที่ดีที่สุดคือสตรีมีลูกเพราะพวกเขาจะยอมทนทุกอย่างเพื่อเลือดในอก การเอาเปรียบและการกดขี่ดังกล่าวทำให้เกิดลัทธิคอมมิวนิสต์ใน ค.ศ.๑๘๔๘

ในที่สุดการร่วมกันคัดค้านเชิงข้อไม่ซื้อสินค้าของอังกฤษ ตลอดจนการจับอาวุธต่อสู้อย่างมุ่งมั่น ส่งผลให้ชาวอาณานิคมได้ชัยชนะ ได้ประกาศอิสรภาพและได้ครอบครองดินแดนอันกว้างใหญ่ ไทกาลและอุดมสมบูรณ์ตามความเชื่อในเรื่อง “คนที่พระเจ้าเลือก” (God’s chosen people) และ “ชะตาลิขิต” (Manifest Destiny) ในคำประกาศอิสรภาพ โทมัส เจฟเฟอร์สัน หนึ่งใน “บิดาผู้สร้าง” ซึ่งต่อมาเป็นประธานาธิบดีคนที่ ๓ ของสหรัฐฯ กล่าวแสดงจุดยืนของสหรัฐฯ ในการประกาศอิสรภาพว่า :

“ท่ามกลาง กลุ่มอำนาจต่าง ๆ ในโลก แต่ละกลุ่มจำเป็นต้องมีบทบาทเป็นหน่วยย่อยที่เป็นอิสระ และมีความเท่าเทียมกันดังที่กฎและพระเจ้าแห่งธรรมชาติได้กำหนดเอาไว้”

คำกล่าวข้างต้นสรุปได้ว่าทุกชาติมีสิทธิกำหนดชะตากรรมของตนเอง อย่างไรก็ตาม เมื่อชาวอาณานิคมซึ่งประกอบด้วยนักเผชิญโชค คนจรจัด คนยากจน ทาสผิวขาว อดีตนักโทษ โสเภณี เด็กสลัม และนักบวชโปรเตสแตนต์ ซึ่งหลบหนีการ

กตซีของชาวคาทอลิกในยุโรปได้เสรีภาพ (liberty) อิศรภาพ(freedom) กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน (property possession) และสิทธิในการไล่ล่าหาความสุข(pursuit of happiness) ซึ่งพวกเขาไม่เคยได้สัมผัสแล้ว พวกเขายังมีเสรีภาพที่จะกำหนดชะตากรรมและเข้าครอบครองทรัพย์สินในกรรมสิทธิ์ของผู้อื่นด้วยดังนี้ :

๑๘๑๒ และ ๑๘๑๔ (พ.ศ.๒๓๕๕, ๒๓๕๗): หลังจากได้อิสระภาพไม่นาน คนที่เชื่อว่าตนเป็น “ผู้ที่พระเจ้าเลือก” ให้ครองทวีปใหม่ก็บุกแคนาดา ซึ่งมีชาวอังกฤษและฝรั่งเศสอาศัยอยู่ แต่ไม่สามารถเอาชนะและยึดครองได้ จนในที่สุดก็ทำสัญญาสงบศึกในปี ๑๘๑๔ (พ.ศ.๒๓๖๑)

๑๘๒๓ (พ.ศ.๒๓๖๖) : ประธานาธิบดีเจมส์ มอนโร (ค.ศ.๑๘๑๗-๑๘ ๒๕, คนที่ ๕) ประกาศยืนยันว่า “ดินแดนในซีกโลกตะวันตกไม่ใช่ดินแดนสำหรับการตั้งอาณานิคมในภายหน้าของประเทศใดในยุโรปอีกต่อไป นอกจากนั้น ชาวยุโรปไม่มีสิทธิ์เข้าแทรกแซงในกิจการ ของชาติต่าง ๆ ในลาตินอเมริกาซึ่งเพิ่งได้ รับเอกราชจากสเปนอีกด้วย การประกาศนี้ต่อมาถูก เรียกว่า “ลัทธิมอนโร” (Monroe’s Doctrine).... สหรัฐฯถือเอาลาตินอเมริกาเป็นสนามหลัง บ้าน (backyard) ที่ตนมีสิทธิ์จะหาประโยชน์ได้โดยชอบธรรม

๑๘๔๘ (พ.ศ.๒๓๙๑) : เมื่อไม่สามารถยึดดินแดนทางทิศเหนือได้ “ผู้ที่พระเจ้าเลือก” ก็ทอดสายตาลงทางทิศใต้ และสหรัฐฯภายใต้ประธานาธิบดีเจมส์ พอลก์ ก็ได้ยึดเอาดินแดนเกือบครึ่งของเม็กซิโกไปเป็นของตน ดินแดนดังกล่าว ได้แก่ รัฐเท็กซัส นิวเม็กซิโก แอริโซนา เนวาด้า ยูทาห์ และแคลิฟอร์เนียในปัจจุบัน

๑๘๕๓ (พ.ศ.๒๓๖๔) : นายพลเรือแมททิว เพอร์รี่ ได้นำเรือรบ ๓ ลำไปบังคับให้ญี่ปุ่นเปิดประเทศค้าขายด้วย และเพื่อสร้างอำนาจทางทะเลสหรัฐฯเริ่มสร้างกองทัพเรือขนาดใหญ่

๑๘๕๗ (พ.ศ.๒๔๐๐) : สหรัฐฯส่งทหารไปช่วยอังกฤษและฝรั่งเศสปราบกบฏนักมวย (Boxing

Rebellion) ครั้งที่ ๒ ในจีน แล้วเข้าร่วมรับผลประโยชน์ทางการค้า

๑๘๖๕ (พ.ศ.๒๔๐๘) : ประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น เห็นพฤติกรรมของ “นายทุนโจร” อเมริกัน ที่รุมกันหาประโยชน์จากการขายอาวุธยุทธโปกรณ์ให้ทหารทั้งฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ระหว่างสงครามกลางเมือง ได้กล่าวก่อนถูกลอบสังหาร ๒-๓ สัปดาห์ว่า **“บริษัทได้ครองประเทศนี้ไปแล้ว ศักราชของการโกงกินระดับสูงจะติดตามมา เงินสามารถมีอำนาจเหนือทุกสิ่งทุกอย่างไปอีกนานโดยอาศัยความหลงผิดของประชาชน จนกระทั่งความมั่งคั่งถูกสะสมอยู่ในมือคนส่วนน้อย สาธารณรัฐจะถูกทำลายในที่สุด”**

ทศวรรษ ๑๘๗๐ (พ.ศ.๒๔๑๓) : นายทุนได้เข้าควบคุมพรรครีพับลิกัน เริ่มผูกขาดกิจการต่างๆ ในสหรัฐฯ และเริ่มระบบซื้อความภักดีของนักการเมืองที่เรียกว่า “การบริจาค”(donation) และการล็อบบี้ (lobby) ซึ่งใช้มาจนปัจจุบัน นักเขียนชาวอเมริกันชื่อ ลิน คอล์น สตีเฟนส์ สรุปไว้ว่า “การคอร์รัปชันและความล้มเหลวของประชาธิปไตยในสหรัฐฯ เป็นผลมาจากต้นเหตุเพียงประการเดียว คือการที่กลุ่มทุนเข้าควบคุมรัฐบาลเพื่อประโยชน์ของตน นักการเมืองต่างกลายเป็น “ผู้รับใช้” ที่ต้องตอบแทนเงินบริจาคเพื่อใช้รณรงค์ในการเลือกตั้ง และยอมลัญญาที่จะให้ผลประโยชน์ต่อกลุ่มทุน”

๑๘๗๗-๑๘๘๑ (พ.ศ.๒๔๒๐-๒๔๒๔) : หลังการเสียชีวิตของประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น นายทุนโจรอเมริกันซึ่งเริ่มรวยจากการขายอาวุธยุทธโปกรณ์ในระยะสงครามกลางเมือง ได้ใช้อิทธิพลที่ประเทศกำลังวุ่นวายเข้าซื้อนักการเมืองฝ่ายนิติบัญญัติและศาล และนั่นทำให้ประธานาธิบดีร็ทเทอร์ฟอร์ด บี เฮลส์ ถึงกับกล่าวว่า : **“นี่ไม่ใช่รัฐบาลของประชาชน โดยประชาชนและเพื่อประชาชน แต่เป็นรัฐบาลของบรรษัท โดยบรรษัทและเพื่อบรรษัท”**

๑๘๙๐ (พ.ศ.๒๔๓๓) : ส.ส.โจลล์ แห่งรัฐแมริแลนด์ประกาศว่า “เราต้องเดินหน้าจากมหาสมุทรหนึ่งไปยังอีกมหาสมุทรหนึ่ง... นี่เป็นชะตากรรมของชาวผิวขาว (Manifest Destiny) และแล้วชาวอเมริกันก็บุกฝ่าชาวพื้นเมืองจากฝั่งมหาสมุทรแอตแลนติกไปจนถึงฝั่งแปซิฟิกเป็นระยะทาง ๔,๘๐๐ กิโลเมตรได้สำเร็จในปดังกกล่าวข้างต้น

๑๘๙๔ (พ.ศ.๒๔๓๗) : วุฒิสมาชิกออรัล แห่งรัฐคอนเนคติกัตกล่าววว่า “ผมมีความเชื่อมั่นว่าแผ่นดินใดก็ตามที่อยู่นอกสหรัฐฯหากเป็นอันตรายต่อชาติเรา หรือจำเป็นต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของเรา เราก็ไม่ควรรอเวลาแม้แต่น้อยที่จะเข้าไปครอบครองมันเสีย”

๑๘๙๗ (พ.ศ.๒๔๔๐) : ประธานาธิบดีธีโอดอร์ รูสเวลท์ กล่าวว่า “ผมว่าเราควรต้อนรับสงครามทุกรูปแบบเพราะประเทศนี้ต้องการสงคราม” ในขณะเดียวกัน พันเอก ชาร์ล เดนบี ผู้บังคับกองการรถไฟก็แสดงความเห็นว่า “สถานะของประเทศในขณะนี้บีบให้เราต้องขยายดินแดนออกไปเพื่อประโยชน์ทางการค้า ยิ่งเวลาผ่านไป การผลิตก็ยิ่งมากกว่าความต้องการบริโภคภายในประเทศเรากำลังตามหลังตลาดชั้นนำอื่น ๆ ของโลกอยู่”

๑๘๙๘ (พ.ศ.๒๔๔๑) : สหรัฐฯเสนอตัวช่วยคิวบาและฟิลิปปินส์ซึ่งกำลังต่อสู้กับสเปนเพื่อการเป็นเอกราช แต่เมื่อได้ชัยชนะแล้ว สหรัฐฯกลับไม่ยอมถอนทหาร สำหรับคิวบาสหรัฐฯตั้งรัฐบาลเผด็จการบาดิสตา เขียนรัฐธรรมนูญให้และเซ็นสัญญาให้สิทธิใช้ฐานทัพกวานตานาโมได้ตลอดไป นายทุนอเมริกันได้รับการยินยอมให้เข้าไปครอบครองที่ดินและแหล่งแร่และพื้นที่การเกษตรจำนวนมาก รวมทั้งยอมให้ตั้งบ่อนการพนันขนาดใหญ่ซึ่งตามมาด้วยแหล่งโสเภณีและความเลวร้ายอื่น ๆ ส่วนฟิลิปปินส์ ประธานาธิบดีวิลเลียม แมกคินลีย์ ซึ่งสนิทสนมกับกลุ่มธุรกิจอ้างว่าพระเจ้าทรงชี้แนะให้ยึดไว้เพื่อยกระดับการพัฒนาและเปลี่ยนชาวฟิลิปปินส์ให้เป็นโปรเตสแตนต์ (ฟิลิปปินส์เป็นคาทอลิกอยู่แล้ว)

ชาวฟิลิปปินส์หันมาต่อสู้กับอเมริกา การปราบปรามเป็นไปอย่างเหี้ยมโหด ทหารอเมริกันถูกสั่งให้เผาหมู่บ้านให้หมด และให้ยิงผู้ที่มีอายุเกิน ๑๐ ขวบให้หมดด้วย นอกจากนี้ผู้ต่อต้านที่ถูกจับจะถูกเอาน้ำกรอกปากหรือที่เรียกว่า Water Boarding ในปัจจุบัน ดร.โจเอล แอนเดอร์ส ของมหาวิทยาลัยจอห์น ฮอปกินส์ กล่าวว่า “การปราบปรามทำให้ชาวฟิลิปปินส์เสียชีวิตถึง ๖๐๐,๐๐๐ คน” ในปีเดียวกันสหรัฐฯก็ยึดปอร์โต-ริโก และเกาะกวมเป็นส่วนหนึ่งของตนและยังล้มราชินีของฮาวาย แล้วเปลี่ยนเกาะที่สวยงามให้เป็นฐานทัพของตนจนปัจจุบัน

๑๙๐๐ (พ.ศ.๒๔๔๓) : วุฒิสมาชิกอัลเบิร์ต เบเวอร์ริดจ์ กล่าวว่า “ฟิลิปปินส์เป็นของตายของเรา...ห่างออกไปอีกนิดเดี๋ยวก็เป็นตลาดอันกว้างใหญ่ไพศาลของจีน แปซิฟิกเป็นมหาสมุทรของเรา อำนาจที่ครองแปซิฟิกคืออำนาจที่ครองโลก อำนาจนั้นเป็นและจะเป็นของอเมริกาตลอดไป... เราเป็นชาติพันธุ์ที่ปกครองโลกนี้ เราจะไม่ละทิ้งภารกิจที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้า พระองค์ทรงกำหนดให้เราเป็นผู้ถูกเลือก พระองค์ทรงสร้างเราให้เป็นผู้เชี่ยวชาญด้านการปกครอง ทำให้เราสามารถบริหารระบบการปกครองเพื่อใช้กับพวกป่าเถื่อนและไร้อารยธรรมได้”

๑๙๑๐ (พ.ศ.๒๔๕๓) : ประธานาธิบดีวิลเลียม เอช.ทาฟต์ กล่าวว่า “ผมขอรับผิดชอบเพื่อปกป้องนายทุนของเราให้ได้มีโอกาสลงทุนที่ให้ผลกำไร”

๑๙๑๔-๑๙๑๖ (พ.ศ.๒๔๕๗-๒๔๕๙) : นายทุนอเมริกัน เช่น ธนาคารบราวน์บราเธอร์ส บริษัทน้ำดำเอที&ที ยูโนเด็ดฟรุต ฯลฯ ขยายการลงทุนเข้าไปในเม็กซิโก เฮติ โดมินิกัน และสแตนด์ฮาร์ด ออยล์ เข้าไปทำธุรกิจในจีน

๑๙๑๕ (พ.ศ.๒๔๕๘) : สหรัฐฯบุกเกาะเฮติเพื่อครอบงำทางเศรษฐกิจและการเมือง เมื่อถูกชาวพื้นเมืองต่อต้านก็ใช้เครื่องบินยิงกราดและปราบปรามจนชาวเฮติเสียชีวิต ๕๐,๐๐๐ คน

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

บนเส้นทางนักศึกษา (๒๑)

“ROAD MAP ของชีวิต”

ตลอดเดือนพฤษภาคมที่ผ่านมา เป็นช่วงชีพจรลงเท้าเพราะเดินทางอยู่ตลอด เนื่องจากมีภารกิจบุญต้องเดินทางจากกรุงเทพฯไปเชียงใหม่เพื่อช่วยจัดค่าย “ยุวพุทธทายาท” ครั้งที่ ๔ ของชุมชนภูผาฟ้าน้ำ ห้อง ๓ (ลานนาอโศก) ที่จัดขึ้นระหว่างวันที่ ๔ - ๑๐ พฤษภาคมที่ผ่านมา ตลอด ๗ วันในการเข้าค่าย น้องๆ เหล่ายุวพุทธฯ จะได้มาเรียนรู้อยู่กับวิถีชีวิตของชาวชุมชน ได้ฝึกถือศีล ๕ ละบายมุข กินอาหารมังสวิรัต และฝึกฝนการพึ่งตนเอง จนต่อยอดไปถึงการเป็นที่พึ่งของผู้คนต่อไป ตั้งคำขวัญของค่ายยุวพุทธฯ ที่ว่า **“พึ่งตนจนเป็นที่พึ่งของผู้อื่นได้”**

และด้วยเป็นช่วงเวลาคาบเกี่ยวกับการต้องลงพื้นที่ทำวิจัยปริญญาโทพอดิ ฉันทจึงมีเวลาเพียง ๓ วันเท่านั้นที่จะไปช่วยเตรียมค่ายยุวพุทธฯ และพูดคุยกับทีมพี่เลี้ยงเพื่อดำเนินกิจกรรมในค่ายได้ต่อไป

หลังจากนั้นฉันทก็ต้องเดินทางต่อจากเชียงใหม่สู่อุบลราชธานี เพื่อลงพื้นที่ทำวิจัยที่หมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก จ.อุบลราชธานี ในหัวข้อ **“แนวคิดและกระบวนการบริหารระบบสาธารณโภคีของชาวอโศก กรณีศึกษา : หมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก จ.อุบลราชธานี”** ซึ่งต้องมีการเก็บข้อมูลเชิงเอกสารและการสัมภาษณ์พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ ท่านสมณะ ท่านสิกขมาตุ ผู้ใหญ่ชาวชุมชน ตลอดจนแม่ฐานงานต่างๆ ในชุมชน

ซึ่งในช่วงที่ฉันทลงพื้นที่ ได้มีกิจกรรมการเข้าค่าย **“สัมมาอาริยมรรค เพื่อชีวิตที่ดีกว่าเก่า”**

ของหมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศกพอดิ จึงถือโอกาสร่วมเข้าค่ายด้วย นับเป็นการเข้าค่ายครั้งที่ ๒ แม้จะไม่ได้อยู่ตลอดค่ายเพราะมีเวลาจำกัด แต่ก็ได้ซึมซับพลังงานความดีของหมู่กลุ่มที่เป็นมิตรดีสหายดี ซึ่งเป็นทั้งหมดทั้งสิ้นของพรหมจรรย์ไว้อย่างเต็มอ้อม

หลังจากนั้นก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ เพื่อถอดเทปการสัมภาษณ์ และรวบรวมผลการวิจัย การสรุปผลการวิจัยในขั้นต่อไป จนกว่างานวิจัยจะเสร็จสมบูรณ์

ไม่ว่าการเดินทาง หรือการทำงานช่วยวัดด้านต่างๆ ก็เหนื่อยเพียงร่างกายเพราะเราไม่สามารถควบคุมความอ่อนล้า ความเพลียได้ แต่พูดถึงด้านจิตวิญญาณแล้ว ฉันทสบายใจและพบแต่ความปิติยินดีที่ได้ทำประโยชน์ ได้ช่วยงานศาสนาบ้าง แม้เล็กแต่น้อย ต่างกับชีวิตที่ต้องต่อสู้ภายในจิตกับการมาใช้ชีวิตเรียน ป.โทอยู่กับสังคมภายนอกที่อาจไม่เหนื่อยกายเท่าไร แต่เหนื่อยใจมากกว่า

มีคำสอนของครูบาอาจารย์อยู่ประโยคหนึ่งที่พร่ำบอกเสมอๆ ว่า **“มีศีลอยู่กับตนไม่ต้องกังวลอะไร”** ฟังครั้งแรกน่าจะเมื่อสิบกว่าปีที่แล้ว ตอนที่ยังเป็นเด็กหญิงแก่น ๆ และหัวดีคนหนึ่ง บอกได้เลยว่าตอนนั้นฟังแล้วงง ไม่เข้าใจว่า **“ศีล”** จะช่วยชีวิตเราอย่างไร เมื่อไหร่ ฉันทก็สักแต่ว่ารับฟังไปอย่างงั้น แต่ไม่มีความเข้าใจและเข้าถึงความหมายนั้นได้อย่างลึกซึ้งเลยแม้แต่น้อย

แต่คำสอนประโยคนี้ก็ยังคงได้ยินได้ฟังได้ซึมซับอยู่อย่างต่อเนื่อง ไม่ว่าจะต้องเผชิญ

กับเรื่องราวอะไร เจออุปสรรคปัญหา หรือ กำลังจมอยู่กับกองทุกข์ หาทางออกไม่เจอตาม ประสาช่วงชีวิตของวัยรุ่น วัยว่าวุ่น ท่านสมณะ และผู้ใหญ่ก็มักจะบอกเราว่า **“มีศีลอยู่กับตน ไม่ต้องกังวลอะไร”** แต่รักษาศีลให้มั่นคง ชีวิตก็จะค่อย ๆ พบทางออกเอง เพียงแต่เราต้องอดทน รอคอย ให้อภัยตัวเองและคนรอบข้าง ทุกอย่างก็จะค่อย ๆ ดีขึ้น

และทุกเรื่องราวมันก็ค่อย ๆ ดีขึ้นตามนั้นจริง ๆ เป็นวัฏจักรของกิเลส ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนถึงเรื่องอริยสัจ ๔ เกิดขึ้น - ตั้งอยู่ - และดับไป วนเวียนอยู่อย่างนี้ตราบใดที่เรายังคงไม่หมดกิเลส ย้อนกลับไประลึกถึงช่วงวัยเรียนมัธยมศึกษา จนจบมาเป็นศิษย์เก่า ชาวชุมชน และนักศึกษาศรีปริญาโท เมื่อวันเวลาผ่านไปฉันก็ได้ค้นพบว่าชีวิตที่มี **“ศีล”** นำหรือชีวิตที่มี **“ศีล”** เป็น Road Map คือชีวิตที่ถูกต้องและไม่ผิดพลาด

ในทางกลับกัน บนเส้นทางสายนี้แรก ๆ เมื่อเริ่มได้เหยียบย่างเข้าไปอาจจะดูมืดมน แทบมองไม่เห็นแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์ เพราะเรายังไม่มีภูมิธรรมที่จะเข้าใจรายละเอียดของศีล ของธรรมะ ได้อย่างลึกซึ้ง ดูเป็นเรื่องหนัก เหนื่อย และน่าท้อแท้ หากทว่าเมื่อใช้ความอดทน และเพียรพยายาม กระทำซ้ำให้มาก ๆ อยู่กับความซ้ำซากให้เป็นเรื่อง น่าสนุกนี้แหละ! ที่จะเป็นตัวช่วยเพิ่มภูมิธรรม ในจิตวิญญาณให้ได้เข้าใจอะไรมากขึ้น

เมื่อได้เข้าใจธรรมะ เริ่มเห็นความสำคัญของการระลึกถึงศีลเพิ่มมากขึ้น ชีวิตก็เหมือนโรยด้วยกลีบกุหลาบ ฉันได้ค้นพบความสุขของการไม่เอาแต่ใจ ได้ความปีติของการเป็นผู้ให้ที่ไม่คาดหวังว่าจะได้อะไรตอบแทนกลับมา ไม่โทษหาความสุขในอนาคต และไม่จมอยู่กับทุกข์ในอดีต มีความสุขกับชีวิตของการเป็นเด็กวัด ฉันบอกกับตัวเองว่าเป็นคนโชคดีที่สุดในโลกเสมอ จนบางครั้งจิตที่ปีติสุข เช่นนี้ก็พาให้เราเดินมาเรื่อย ๆ โดยไม่รู้ตัวว่ามาถึงเกือบกลางทางของอุโมงค์แล้ว

และเมื่อมาถึงจุดนี้ ก็ทำให้ฉันได้ค้นพบสัจธรรมแท้จริงอีกว่า **“ความสุขแท้จริงมันไม่มี มีแต่**

ทุกข์มากหรือทุกข์น้อยเท่านั้น” หากเรามัวแต่หลงสุข มัวเมากับการบำเรอความสุขให้ตัวเอง สุดท้ายเราก็จะเดินผิดทาง เดินไปสู่ทางตัน ไม่ใช่ทางออกของอุโมงค์นี้

ชีวิตของนักปฏิบัติธรรม แท้จริงแล้วคือการฝึกอยู่กับความทุกข์ ทนต่อทุกข์ จากทุกข์มาก ๆ ก็ฝึกฝนปฏิบัติจนเหลือทุกข์น้อย ๆ และลดละกิเลส ตัณหา อุปาทานลงไปเรื่อย ๆ จนถึงสุดท้ายก็คือ **“ไม่มีสุข ไม่มีทุกข์เลย”** หรือเป็นคน **“สิ้นบุญสิ้นบาป”** ที่แท้จริงนั่นเอง

ปลายทางของอุโมงค์นี้คงเป็นเป้าหมายที่นักปฏิบัติธรรมทุกคนเฝ้ารอ บนเส้นทางสายโลกุตระเส้นนี้ หลายคนอาจเดินมานาน บางคนเพิ่งเริ่มเดิน บางคนอาจเดินหลงทาง บางคนถอดใจขอถอยกลับ เพราะการเดินทางบนถนนสายนี้ไม่ได้สวยงาม ไม่ได้น่ามอง ไม่มีอะไรดึงดูด

ฉันเคยคิดอยากก้าวกระโดดไปเร็ว ๆ เดินไว ๆ อยากสัมผัสแสงสว่างที่ปลายอุโมงค์สักครั้งว่าจะเป็นอย่างไร แต่ก็กลายเป็นว่ายิ่งอยากยิ่งไม่ได้ ยิ่งรีบร้อนก็เหมือนจะยิ่งไกลออกไปกว่าเดิม เพราะเราทำด้วยจิตที่ไม่บริสุทธิ์ จิตวิญญานของเราจะมีกิเลสที่คอยบงการ

สุดท้ายสิ่งที่เราได้เรียนรู้ก็คือ การเดินแบบพอดี ๆ ไม่เร็วและไม่ช้าเกินไป ไม่ตั้งไม่หย่อน และไม่ใจร้อนหรือใจเย็น ติดแน่นนานเกินไป และสิ่งนี้แหละที่ฉันได้พบว่า มันคือศิลปะของธรรมะ ศิลปะของการถือศีล ยิ่งถือศีลให้ละเอียดขึ้น ๆ จิตวิญญานของเราก็จะละเอียดตามไปด้วย

จริง ๆ แล้วฉันคิดว่า ชีวิตดีขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อฉันถือศีลได้ดีขึ้น ละเอียดขึ้น แม้ว่าหลายครั้งฉันก็อาจหลงใหลตามกิเลส ตัณหา อุปาทานไปบ้าง แต่ศีลนี้แหละที่ช่วยนำพาชีวิตให้กลับมาสู่เส้นทางสายโลกุตระอยู่เสมอ ๆ วันนี้ฉันจึงได้เข้าใจแล้วว่า **“การมีศีลอยู่กับตน ไม่ต้องกังวลอะไร”** คือการน้อมนำ **“ศีล”** มาใช้ชีวิต หรือพูดตามภาษาสามัญนิยมก็คือการน้อมนำ **“ศีล”** มาเป็น Road Map (แผนที่นำทาง) ของชีวิตแล้ว ชีวิตจะมีแต่ดี ไม่มีเลวเลย

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องอย่างนี้
ต้องช่วยกัน
เผยแพร่

● เปลว สีเงิน

คอลัมน์ “คนปลายซอย”

หนังสือพิมพ์ไทยโพสต์

จันทร์ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๙

ในความเป็นอาณาจักรงานบิน ลีกล้วย ชอนพิรุ

สออันตราย ชวนคันทามากมาย

ด้วยพฤติกรรมที่แสดงกันขณะนี้

“ด้านความมั่นคง”.....

เขาเฉย และจะปล่อยไปไม่ได้หรอก!



ถึงจุดที่เป็น ‘เดิมพัน’ รัฐบาล คสช.

คิดดูนะ.....

เกาะรัตนโกสินทร์ ที่ “พระบรมมหาราชวัง”
ตั้งอยู่ ซึ่งเรียก “ชั้นใน”

มีพื้นที่ ๑,๑๒๕ ไร่

“เกาะรัตนโกสินทร์” ชั้นนอก ย่านคลอง
หลอด คลองบางลำพู-คลองโอ่งอ่าง มีทั้งแขวง
ชนะสงคราม แขวงบวรนิเวศ แขวงสำราญราษฎร์
แขวงศาลเจ้าพ่อเสือ แขวงเสาชิงช้า แขวงวัด
ราชบพิธ แขวงตลาดยอด และแขวงวังบูรพาภิรมย์

มีพื้นที่ ๑,๔๓๘ ไร่

รวมทั้งชั้นใน-ชั้นนอกที่เรียก “เกาะ
รัตนโกสินทร์” มีพื้นที่ทั้งหมด เพียง ๒,๕๖๓ ไร่!

ทีนี้มาดู “อาณาจักรงานบิน” สมิเียบ้าง จาก
เว็บ “ต่อต้านคอร์รัปชัน” รวบรวมไว้

เฉพาะกำแพงรอบวัด ยาวเหยียด ด้านละ ๓
กม. รวมทั้ง ๔ ด้านเหยียดยาว ๑๒ กม. ตัวกำแพง
สูง ๒-๔ เมตร

มีหอคอยล้างเหตุการณ์ สูง ๕๐-๑๐๐ เมตร ๑๕ หอคอย จัดเวรยามคอยตรวจตราล้างเหตุการณ์ ตลอด ๒๔ ชั่วโมง

ในอาณาจักรงานบิน.....

นอกจากตัวพระอุโบสถ ยังประกอบด้วยสิ่งก่อสร้างเป็นอาคารขนาดใหญ่ต่างๆ เหมือน “เมืองย่อมๆ” เมืองหนึ่ง ๒๔-๒๕ แห่ง

รวมแล้ว “วัดพระธรรมกาย” ตั้งอยู่ในพื้นที่กว่า ๔,๐๐๐ ไร่!

ยังไม่รวมอาณาจักรสาขาที่กระจายไปทั่ว เฉพาะในประเทศไทย ๗๗ จังหวัด มีพื้นที่ในครอบครองอีก

กว่า ๕๐,๐๐๐ ไร่!

มีการประเมินราคาทรัพย์สินธรรมกาย ทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศ มากกว่า ๔.๔ ล้านล้านบาท

ในขณะที่ “งบประมาณแผ่นดิน” ที่ใช้สำหรับบริหาร-ปกครองและพัฒนาประเทศ ด้วยประชากรกว่า ๖๕ ล้านคน ของปี ๕๙

มีแค่ ๒.๗๒ ล้านล้านบาท!

ครับ...เทียบให้เห็นคร่าวๆ เพื่อให้เห็นภาพ อาณาจักรธรรมกาย นั้น ใหญ่กว่า “เกาะรัตนโกสินทร์” กว่าครึ่ง

และยิ่งใหญ่ด้วย “ทรัพย์สิน-สินทรัพย์” มากกว่างบประมาณแผ่นดิน เป็น ๒ เท่า!

ฉะนั้น...ควรประเมิน “อาณาจักรงานบิน” และเป้าหมายก่อตั้งและขยายอาณาจักรของสมิโยให้ “ตรง” เป็นจริง ผ่านพฤติกรรมอหังการ

เพื่อ ศิล-สมาธิ-ปัญญา ดำรง-รักษา พระธรรม-วินัย อันสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว เป็นการสืบต่ออายุพระพุทธศาสนา

หรือ....

เพื่อ แปลงศิลป-สมาธิ-ปัญญา เป็นสลาภสรรพคุณแปะข้างกล่องลินค้ำบุญหลอกขาย และใช้คำว่า “พุทธ-พระ” ลวงเป็นสถานะอยู่?

สู่เป้าหมาย เข็มเกริม สถาปนา “ลัทธิ-นิกาย” เพื่อเป็นเจ้าศาสนจักรใหม่ ประสานระบอบทักษิณ ที่หวังสถาปนา “แดงทั้งแผ่นดิน” เป็นเจ้าอาณาจักรใหม่

ผนึกอยู่ใต้ New World Order

ของแก๊ง CFR ในสหรัฐฯ-ยุโรป?

ผมยังจำได้ หลังแก้วไวน์กับทักษิณที่โรงแรมหนึ่ง ทักษิณบอกผม

“พี่...ผมจะทำเจติยธรรมกายให้เป็นเหมือนเมกกะ”!

ผมเข้าใจความคิดทักษิณ ตอนนั้น แต่เข้าไม่ถึง “เบื้องหลังความคิด” ที่คุณอยู่

ก็เข้าใจว่า ทักษิณเป็นคนชอบ “คิดใหญ่-ทำใหญ่” ในความเป็นนักการเมือง การได้ธรรมกายเท่ากับได้ฐานคะแนน “ก้อนใหญ่”

นั่นคือ ไปพม่า คนก็นึกถึงชเวดากอง ไปซาอุฯ
ก็นึกถึงเมกกะ ไปฝรั่งเศส ก็นึกถึงหอไอเฟล ไปจีน
ก็นึกถึงกำแพงเมืองจีน

ด้วยหัวพ่อค้าทักษิณก็ในแนวนั้น

จะแปลงธรรมกายเป็นทุนการเมืองบ้าง นั่น
ก็ธรรมดา คนมาเที่ยวไทย ไปดูเจดีย์จานบิน
ธรรมกาย ก็ไม่เสียหายตรงไหน

ก็นึกแค่นั้น ด้วยยังไม่มีหน่อแนวให้ “จับทาง
คิด” ได้ว่า เบื้องหลังคิดของทักษิณ แท้จริงแล้ว
ณ จุด “สุดทางคิด”

คล้ายสมคบ.....

อีกคน ครองศาสนจักร ครอบงำคณะสงฆ์
แทรกซึมวัด (ด้วยเงิน) ทั่วประเทศ แล้วแผ่ลัทธิ
ใหม่

อีกคน ครองอาณาจักร ครอบงำระบบรัฐสภา
และข้าราชการ แล้วกลืนประเทศ ด้วยระบบ-
ระบอบใหม่!

มาย้อนนึกวันนี้ ถึงวันนั้น.....

อิมมมม..อาณาจักรจานบิน นอกจากอาศัย
คราหวัดในพระพุทธศาสนา หัวโล้น คลุมเหลือง
ปากภาวนา แต่ใจล่าเหยื่อแล้ว

สิ่งประจักษ์ภายใต้ลัทธิ...ในลูกแก้วใส ไม่มี
อะไรพระ ไม่มีอะไรพุทธ ไม่มีอะไรสู่ความหลุดพ้น
ด้วย ศีล-สมาธิ-ปัญญา

มีแต่ดาวรวบ-ดาวโรย.....

มีแต่โป้ง..รวบ ด้วยขายค้อน ขายสวรรค์!

กระทั่งรูปจำลอง “องค์พระศาสดา” ที่เรียก
พระพุทธรูปในลัทธิธรรมกาย เหมือนกับ “พระ
พุทธรูป” ทั่วไปที่ไหน?

จงใจให้ละม้าย “ลัทธิ” มากกว่า ให้น้อมรำลึก
ถึงองค์พระศาสดา ดังประจักษ์ทันที

และเมื่อทุกอย่าง “ประจานความจริง” ใน
ความเป็นธัมมชโย ในความเป็นอาณาจักรจานบิน

ต้องชั่งน้ำหนัก “อาณาจักรจานบิน” กันให้
ดี.....

“ขายประเทศ” ยังไม่แน่ใจ จะได้เท่าไร?

แต่ที่เป็นอยู่ แน่ ๆ.....

ลัทธิ ลูกศิษย์ “สมเด็จพระมหารัชมังคลา-
จารย์” ผู้บวชให้มากะมือ แคขายค้อน-ขายสวรรค์

เหนาะ ๆ มีมูลค่า ๔.๔ ล้านล้าน มีอาณาจักร
จานบิน ด้วยพื้นที่ ๔,๐๐๐ ไร่!

วัดที่ “สมเด็จพระสังฆราช” ไปสร้างเป็นสาขาไว้อีก
แห่งที่ญี่ปุ่น รวมด้วยหรือไม่...ไม่ทราบ?

ที่ทราบ คือ.....

ขณะนี้ ลัทธิ เกี่ยวพันกับเงินเป็นพัน-เป็น
หมื่นล้าน โดยถูก “ข้อหา” ร่วมกันฟอกทรัพย์-รับ
ของโจร กับอดีตไวยาวัจกรวัด “นายศุภชัย ศรี-
ศุภอักษร” และคณะ

และเรื่องกำลังลามไปสู่รากแก้ว.....

เป็นจุดสนใจไปทั่วว่า เรื่องสมิโย “แข็งเมือง” จะจบแบบไหน?

DSI จะกล้าจับ หรือกล้าที่จะไม่จับหรือไม่ ตรงนี้พูดกันมาก ในความเห็นผม มันเลยจุดนั้นไปแล้ว

จับช้า-จับเร็ว เรื่องหนึ่ง

แต่ที่แน่ ๆ ในความเป็นรัฐบาลทหาร โดยเฉพาะ รัฐมนตรียุติธรรม “พลเอกบุญลย์” และ DSI

ถ้าเรื่องนี้ “ล้มมวย” เท่ากับ รัฐบาล-ตำรวจ-ทหาร-กองทัพ “ล้มไปด้วยกัน” ทั้งหมด จากศรัทธาและความเชื่อประชาชน!

แจ้งให้เห็นแล้วมีใช้หรือ อาณาจักรงานบินมีมากกว่า ๔.๔ ล้านล้าน มากกว่างบประมาณประเทศ

ถ้าคิดนี้ล้ม จับสมิโยไม่ได้ หรือปล่อยให้หนีไป

จะให้สังคมเขาคิดกันด้านไหน ขนาดห่มเหลือง ยังหองเงิน แล้วห่มเขียว ห่มขาว ห่มแดง ถึงไม่หอง

มันก็ “งอ” ได้ มีใช้หรือ?!

มันกลายเป็น “งานเดิมพัน” ระหว่าง รัฐบาลทหารกับรัฐบาลนักเลือกตั้งไปแล้ว

ถ้างานนี้เหลว.....

รัฐบาล คสช.จะไม่เหลือน้ำหนักไปกล่าวอ้างได้อีกว่า ดีกว่ารัฐบาลนักเลือกตั้ง!

“มหาเถรสมาคม+สำนักพุทธ+อาณาจักร

งานบิน+ระบอบทักษิณ”

เป็น “จตุภาคี” กันหรือไม่.....?

ผมตอบไม่ได้.....

ก็ต้องดู ที่ DSI ทำหนังสือถึง “สมเด็จพระมหาธีรราชเจ้า” ประธานมหาเถรฯ และในฐานะอุปชฌาย์สมิโย รวมถึงสำนักพุทธ

ว่าจะเอื้อเพื่อ อดทำงานพระศาสนาและอาณาจักร หรือไม่ อย่างไร ขนาดไหน?

และดูเหมือน DSI ก็ทำหนังสือไปตามลำดับชั้นปกครองสงฆ์แล้ว

แจ้งเรื่องการตกเป็นผู้ต้องหาของสมิโย ให้ “พระเทพรัตนสุธี” เจ้าคณะจังหวัดปทุมฯ ทราบแล้วด้วย

ดูตามทางแล้ว การทำเยี่ยง “สร้างเขตปกครองตัวเอง” ของศิษย์เหลือง-ศิษย์ขาว คู่มครองอาจารย์โย เพื่อไม่ให้ DSI บุกจับนั้น

อยากถล่มลี้ก ก็ทำกันไปเถอะ!

แต่ผมบอกด้วยความรู้สึกส่วนตัวได้ว่า ในความเป็นอาณาจักรงานบิน ลี้กลับ ซ่อนพิรุณ ส่ออันตราย ชวนคั่นหามามากมาย

ด้วยพฤติกรรมที่แสดงกันขณะนี้

“ด้านความมั่นคง”.....

เขาเฉย และจะปล่อยไปไม่ได้หรอก!

☐



● นายชิง วินเทอร์

๑. ชัดแล้งฝีมือรัฐบาล

เก่า รัฐบาลแจกปัญหา น้ำเกิดจากความไร้ระบบในอดีต มั่วแต่หวังคะแนนเสียง (ไทยโพสต์ ๑ ก.พ.๕๙)



๒. หน้าทีใครล้งสอน?

ก) พ่อคลังจ๋อชิงลูก ๔ ศพ ประชดอดตีตเมีย (เดลินิวส์ ๙ ก.พ.๕๙)



ข) มือปืนกราดยิง ๓ ศพ ทะเลาะเรื่อง ที่จอดรถ (ไทยโพสต์ ๒๑-๒๒ ม.ค.๕๙)

๓. การเมืองเป็นเรื่องผลประโยชน์

ตบปากอเมริกา 'ไก่อู่' ถามกลับ อ้างเสรีภาพ แต่กระทบ "มั่นคง" จะจัดการอย่างไร (ไทยโพสต์ ๒๔ ม.ค.๕๙)



๔. เมื่อสิ่งแวลล่อมโมโท

ยะเยือกจริง เหนือ-อีสานวูป โลก อากาศแปรปรวน ตะลึงหิมะตก กวางโจว (มติชน ๒๕ ม.ค.๕๙)



๕. ตัวชี้วัดเศรษฐกิจดี?

ค่า อากาศเมืองในจีนกว่า ๘๐ % ไม่ ผ่านเกณฑ์ (มติชน ๒๑ ม.ค.๕๙)



๖. เราทำเขา-เขาทำเรา นี่แหละทุนนิยม (เผยเศรษฐกิจไทยเทคโอเวอร์ บริษัท 'อิเทนา-ซีแอลเอ็มวี' (เดลินิวส์ ๙ ก.พ.๕๙)



๗. ผลงานนายกฯประยุทธ์

คอร์รัปชันไทย ต่ำสุด รอบ ๖ ปี (มติชน ๓ ก.พ.๕๙)



๘. ประชาชนอนุโมทนา

โก่งอาหาร 'มีชัย' ชูหัวใจ รธน. ชัยคอร์รัปชัน พรรคการเมือง พล่าน (ไทยโพสต์ ๓๑ ม.ค.๕๙)



๙. รอฟองสบู่อีกรอบ

สัญญาแก๊งกำไรคอนโดฟุ้ง (มติชน ๒๒ ม.ค.๕๙)



๑๐. โลกเบี้ยว ผอ.เทพศิรินทร์

จะกราบ นร.ไม่ยอม เตรียมขอขมา (มติชน ๒๔ ม.ค.๕๙)



๑๑. มาถูกทาง ศธ. ล้งเพิ่มข้อสอบอัตนัย-ร้อยวิธี คัด ผอ.รร. (เดลินิวส์ ๒๙ ม.ค.๕๙)

๑๒. ไปผิดทาง !

สถิติข่มขืนและล่วงละเมิดทางเพศในสถานศึกษาที่อเมริกา ฟุ้งสูงอย่างน่าหวง (มติชน ๒๕ ม.ค.๕๙)



๑๓. ความอร่อยเป็นตัวการ

โภชนาการเด็กไทยแย่ “เตี้ย”
คงที่ ๑๐-๑๕ ปี ..ขาดสารอาหาร
.. ผลพวงร้านสะดวกซื้อ (ไทยโพสต์ ๒๕ ม.ค.๕๙)



๒๐. นิสัยมงคลเป็นอย่างไร? ๗ ลัทธิเทพมงคล
ฉลองตรุษจีนปีวอก (เดลินิวส์ ๘ ก.พ.๕๙)

๑๔. ลัทธิธรรมปฏิรูป พระวัตรธรรมกาย

ประกาศเชิญชวนให้พุทธศาสนิกชน
ร่วมถวายไอศกรีมยี่ห้อมัมกนัม
จำนวน ๑,๕๐๐ แท่ง เป็นสังฆทาน (ไทยโพสต์ ๑
ก.พ.๕๙)



๒๑. เพิ่มอีกข้อ “ครูต้อง

อยู่ร.ร.” วอนผู้ปกครอง
เชื่อมั่น ‘ลดเรียน-เพิ่มรู้’
เห็นผลระยะยาว (ไทยโพสต์ ๒๙-๓๐ ม.ค.๕๙)



๑๕. ไม่เชื่อในกฎแห่งกรรม

ลูกเทพโกอินเตอร์ ‘เออีซี’ ล้างชื่อ
เพียบ (เดลินิวส์ ๒๕ ม.ค.๕๙)



๒๒. ตั้งใจทำงานก็จะแก้ปัญหา

เป็น เคลียร์ถนนโล่งตั้งแต่ป้าย ๓
โมง ส่งคนกลับบ้านแก้รถติด (เดลินิวส์ ๙ ก.พ.๕๙)



๑๖. ระยะที่ ๑ จ้างคนแยก
ระยะต่อไปสอนให้แยกเป็น

ก) ‘นาแก’ ร้องมลพิษบ่อยชยะ ๓๗ ล้าน เครื่องจักร
เจ็ง สตง.ซีไม่คุ้มทุน (มติชน ๔ ก.พ.๕๙)
ข) ดึงคนกรุงฯไม่ร่วมมือคัดแยกขยะ (ไทยโพสต์
๔-๕ ก.พ.๕๙)



๒๓. จับนักโทษที่เป็นคนไทยมา

ส่งบ้าง เขมร รวบ ‘อาเธอร์’ ฆ่า
หั่นศพ (ไทยโพสต์ ๙ ก.พ.๕๙)



๑๗. ข้าเพราะขี้โกง ตรวจสอบ

มากไป สมนุแม่ัวเคื่องคุมเข้มคน
โกง อ้างทำให้ประเทศซบเซาเลื่อน
ช้า ตามคู่แข่งไม่ทัน (ไทยโพสต์ ๗ ก.พ.๕๙)



๒๔. โลภียารมย์ กระจายความ

สนุกกับคอนเสิร์ตสุดยูนีค ‘เปิด
สถานีดวงจันทร์ ที่ใหญ่ที่สุด’
(เดลินิวส์ ๒๒ ม.ค.๕๙)



๑๘. ทิวเงิน สมากมอสังหาฯขง

รัฐแก้ กม.เช่าที่ได้ ๙๙ ปี (มติชน
๖ ก.พ.๕๙)



๒๕. ไทยหนาวว่ ก) เกาหลีใต้

ติดอันดับสามใน
เรื่องสมรรถนะการอ่านของเยาวชน
ข) พ.ศ. ๒๕๕๒ กระทรวงวัฒนธรรมเริ่มแผนแม่บท
การพัฒนาาระบบห้องสมุด
ก) “การอ่านหนังสือเป็นวิธีที่ดี
ที่สุดที่จะกระตุ้นให้เกิดความคิด
สร้างสรรค์และจินตนาการ ซึ่งเป็น
รากฐานของ “เศรษฐกิจสร้างสรรค์”
และทำให้วัฒนธรรมของเราตื่นตัวมีชีวิตขึ้นมา”
รัฐบาลเกาหลียืนยัน (มติชน ๑๐ ก.พ.๕๙)



เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แห่งงามาม

ถึงอย่างไรมนุษย์ก็ต้องอยู่กับธรรมชาติ

ใกล้ชิดธรรมชาติให้มากที่สุด

ชีวิตจึงจะร่มเย็นเป็นสุข



กายา

บทที่ ๔ แมกไม้และสายลม

● ต่อจากฉบับ ๓๑๐

หลายวันมาแล้วที่สามัญเดินทางมาต่างจังหวัด พาเพื่อนข้าราชการมาเรียนรู้เรื่องการบริหาร การทำงานที่จะเข้าถึงประชาชน ณ ศูนย์การฝึกอบรมสาขาที่ภาคเหนือ

ทุกวันช่วงเช้ามีดและเย็นย่า เขาพยายามออกกำลังกายอย่างหนักและมั่นใจว่า การฝึกกายบริหาร ด้วยการวิ่ง เล่นกีฬาเปตองร่วมกับลูกศิษย์หลาย ๆ คนรวมถึงการเล่นเตะฟุตบอลสร้างพลังงานแก่ร่างกายอย่างเบา ๆ ใช้เวลาในแต่ละช่วง ไม่ได้ต่ำกว่าหนึ่งชั่วโมง น่าจะช่วยให้เขาคลีคลายจากอาการเจ็บป่วยทางจิต

เปล่า...ไม่ใช่สามัญอยากจะเป็นนักออกกำลังกายที่แข็งแรงหรอก มันเป็นเพียงผลพลอยได้เท่านั้น สิ่งที่เขาต้องการก็คือ การทำร่างกายให้อ่อนล้ามากที่สุด เมื่อถึงยามค่ำคืน เขาจะได้หลับไหลอย่างเป็นสุข ไม่ต้องหวาดผวากับความฝันร้ายบอคอแตกและน่ากลัว

เขารับรู้ว่า สมานธิในจิตใจไม่ปกติ อาการพลังพลาด มักจะเกิดขึ้นบ่อยครั้ง

คราวหนึ่ง เขาเดินไปเตะบันไดปูนในตลาดสดหน้าอำเภอ ขณะไปหาซื้อของใช้จำเป็น มีดโกนหวัด ไม้ฟันลำลิไว้เซ็ดหูหลังอาบน้ำ เขาจะต้องอยู่ที่นี่นานเป็นแรมเดือน

สามัญคิดว่า น่าจะถึงขั้นนิ้วเท้าหัวแม่โป้งหัก ต้องขอร้องให้พนักงานประจำศูนย์อบรมพาไปตรวจร่างกายที่โรงพยาบาลประจำอำเภอ ทว่าสิ่งที่รับรู้จากนางพยาบาลก็คือ เป็นเพียงรอยฟกช้ำที่ถูกกระแทกอย่างรุนแรงเท่านั้น รักษาด้วยการทายา เพียงสองสามวัน ก็น่าจะทุเลาและหายขาด นั่นคืออาการพลังพลาดขาดสติ ที่เขาเริ่มจะมีมากขึ้นในระยะนี้

ถึงอย่างไร เขาก็หลับได้เป็นปกติในเวลาค่ำคืน หลังจากกินยาประจำมือตามหมอลั้ง น่าจะเป็นยาคลายเครียดหรือไม่ก็ยานอนหลับ

เช้าหนาวเหน็บ ท่ามกลางเมืองในหุบเขา สายลมลาดกระหน่ำทุกเช้าเย็น เหมือนจะเป็นยาสมานอาการเจ็บป่วย และทำให้ร่างกายแข็งแรง กระปรี้กระเปร่าขึ้นมาอย่างช้า ๆ

เป็นอีกเย็นย่ำที่สามัญพยายามค้นหาความเจ็บป่วยในตนเอง

ถึงอย่างไร เขาก็มักจะนึกถึงวัด นึกถึงด้วยความผูกพัน ช่วงสมัยหนึ่งเขาเคยเข้าวัดปฏิบัติธรรมอย่างสม่ำเสมอ ดูเหมือนวัดกับเขาจะห่างกันไม่ได้อีกแล้วในชาตินี้ สามัญมีความมั่นใจว่า วัดคือแหล่งค้นหาความหมาย ความสุขสงบที่แท้จริง มันคือแหล่งพึ่งพิงแห่งจิตใจและร่างกายได้อย่างแน่นอนทั้งปัจจุบันและยามบั้นปลายของชีวิต

“อำเภอนี้ มีวัดใหม่” เมื่อวานช่วงเวลาเย็น ๆ เขาเอ่ยถามพนักงานประจำหอพักอย่างใคร่รู้

คนหนุ่ม วัยไม่น่าจะเกินยี่สิบห้าปี เรือนร่างค่อนข้างบาง ในชุดเสื้อสีน้ำเงินเข้ม กางเกงยีนมองหน้าเขาอย่างสงสัย

“มีครับ...ในตัวอำเภอมีตั้งหลายวัด” คนหนุ่มเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ผายมือไปกลางตลาด ที่เห็นประตูเข้าวัดกระจัดกระจายอยู่ลิบ ๆ

“ผมหมายถึงวัดป่าที่สงบ ” สามัญขยายความ คำว่าวัดมากขึ้น

คนหนุ่มนั่งคร่อมบนรถจักรยานยนต์ แขนยันมือจับหน้ารถ นัยน์ตาเป็นอนิยม บ่งบอกว่าเขาเข้าใจ ขณะพยักหน้าช้า ๆ

“หัวหน้าหมายถึงวัดป่า” เขาเอ่ยถามย้ำ คนงานที่นั่นมักจะเรียกสามัญว่าหัวหน้า

“ทำนองนั้น”

“หลังศูนย์อบรม มีอยู่วัดหนึ่ง ใกล้กับถนนที่เราวิ่งออกกำลังกายตอนเช้า ๆ”

“ทำไมผมไม่เห็น”

“วัดแยกออกไปอีกเส้นทาง” ชายหนุ่มชี้มือออกไปด้านหลังสถานอบรม

เย็นมากแล้วเมื่อพนักงานประจำศูนย์อบรมพาสามัญนั่งซ้อนท้ายรถจักรยานยนต์ผ่านเข้าไปในวัดแห่งนั้น

เขาคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าจะมีวัดสงบสงัดซ่อนตัวในแมกไม้บริเวณนั้น

ทุกเช้ามีด ละอองไอน้ำหมอกห่มคลุมบาง ๆ ท่ามกลางอากาศหนาวเหน็บ สามัญวิ่งออกกำลังกายพร้อม ๆ กับเพื่อนข้าราชการร่วมร้อยกว่าคน

ร้องเพลงเสียงกระหึ่ม ให้พอดีกับจังหวะเท้าตบลงไป ระยะทางเกือบสามกิโลเมตร เท้าที่เร่งขับเหงื่อให้ผ่านออกมาทุกรูขุมขน จากหนาวเหน็บ กลีบกลายเป็นอ้าวอบ ละอองลมเป่าผ่านจากอุ้งปากกระจายหมอกสีขาว ทุกช่วงจังหวะเท้าเร่ง

มันคือถนนยางมะตอยทะลุเข้าไปกลางละมေးไม้พากทศตะวันตก ไม้ล้มลุก แมกไม้ขนาดเล็ก กระจัดกระจายตามเนินเตี้ยๆ ในป่าเว้งกว้าง

รถจักรยานยนต์พาลำมัญกับพนักงานศูนย์อบรม ตัดแยกถนนผ่านไปบนถนนดินลูกรังด้านซ้ายมือ

วัดป่าซ่อนตัวอยู่ในแมกไม้เขียวชอุ่ม

ถนนเส้นนั้น น่าจะเป็นทางอ้อมเข้าอำเภอมันคือถนนที่ยังไม่ปรับปรุง

ประตูเข้าวัดมีเพียงป้ายไม้เล็ก ๆ ติดไว้แทบลึงเกตไม่เห็น ทางเข้ากว้างไม่เกินสามเมตร ทะลุเข้าไปในแมกไม้เขียวจัด แรกเส้นทางลาดเทลงไปยังแหล่งแผ่นดินลุ่มเหมือนผานเข้าไปในดงลึก ลำมัญถึงกับมุ่นหัวคิ้วน้อย ๆ

มันคือแหล่งลุ่มพื้นดินลึก ในหุบเว้งลาดขึ้นไปรอบด้านเหมือนแอ่งกระทะ แมกไม้ขึ้นหนาแน่นเหมือนป่าไม้ในดงลึก แต่ละต้นขนาดสองแขนโอบหรือขนาดใหญ่เกินกว่านั้น ลำต้นตรงตั้งสูงเสียดฟ้า แมกใบดกหนาแผ่เงาร่มครึ้ม ต้นเบียดต้น ใบเบียดใบ กิ่งสอดกิ่ง อาณาบริเวณแห่งนั้นจึงเขียวชอุ่ม แผ่กระจายโอบล้อมรอบ ๆ วัด เหมือนจุดความชุ่มชื้น ท่ามกลางแมกไม้แล้งเตี้ยแคระ ที่กระจัดกระจายบนพื้นที่ไร่ของชาวบ้าน

รถจักรยานยนต์ มาจอดนั่งหน้าศาลาการเปรียญขนาดใหญ่

ลำมัญกวาดสายตามองอย่างแปลกประหลาดใจ เขาคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าจะมีวัดซ่อนตัวในแมกไม้ป่ารกชัฏ แมกไม้เหมือนเป็นกำแพง หรือสิ่งปิดกั้นทำให้ผู้คนมองทะลุผ่านเข้ามาไม่ได้

ในเนื้อที่บนลานกว้างไม่น่าจะต่ำกว่าสามสิไร่ ลำมัญเห็นศาลาหลังใหญ่ยกเสาพื้นคอนกรีตสูงจากดินไม่เกินสองเมตร ตั้งเด่นเป็นสง่าเบื้องหน้าหลังคามุงกระเบื้องเคลือบสีน้ำเงินสดใส กลาง

ศาลาการเปรียญ มีพระพุทธรูปองค์ใหญ่ปางสมาธิเพชรประดิษฐาน พระเศียรแหลมเกือบชนหลังคาบ่งถึงความเป็นศูนย์รวมใจ ของพุทธศาสนิกชนหรือผู้คนที่ จะเข้ามายังวัดแห่งนี้

ลำมัญก้าวขึ้นบันไดปูน เดินผ่านพื้นศาลาไปด้วยไม้กระดานแผ่นใหญ่ ๆ เคลือบเงาตรงไปยังด้านหน้าพระพุทธรูป สถานที่สักการบูชา ดอกไม้ ฐูปเทียน มีอยู่พร้อมแล้ว เขานั่งสงบนิ่งอยู่เป็นครู่ก่อนจุดธูปเทียนบูชาพระรัตนตรัย และสวดมนต์ขนาดลั่นที่ท่องจนขึ้นใจ

ความสงบครอบคลุมทั่วไป ยิ่งเสียงแมลงป่าจ๊กจั่นขับขานเสียงผ่านออกมาจากดงไม้รอบ ๆ วัด ก็ยิ่งสร้างบรรยากาศแห่งความสงบลงจัดให้บังเกิดมีมากยิ่งขึ้น

“หลวงพ่ोज้าอาวาสวัดอยู่ไหมครับ”

เขาเอ่ยถามชายชรากวาดลานวัดอยู่ด้านล่าง ขณะผ่านสายตามองสำรวจไปรอบ ๆ นอกจากศาลาหลังใหญ่ ยังมีกุฏิหลังงามซ่อนอยู่ในเงาแมกไม้อีกไม่ต่ำกว่าสองสามหลัง เหมือนบ้านพักในรีสอร์ท ต่างเพียงรูปทรง หลังคา ที่บ่งบอกความเป็นวัดเป็นสัญลักษณ์

“ท่านอยู่ในกุฏิ จะให้เรียนนิมนต์ออกมาไหมครับ” ชายชราเอ่ยตอบด้วยน้ำเสียงสดใส นัยน์ตาเปล่งประกายรอยยิ้มเยื่อน

“ดีครับ ผมอยากจะทำบุญ”

“จะให้เรียนว่า ไครมาหาครับ”

“อาจารย์จากศูนย์ฝึกอบรม”

ตอบง่าย ๆ ขณะสายตากวาดมองธรรมชาติรอบกายอย่างชื่นชม ถึงอย่างไรมนุษย์ก็ต้องอยู่กับธรรมชาติ ใกล้ชิดธรรมชาติให้มากที่สุด ชีวิตจึงจะร่มเย็นเป็นสุข ธรรมชาติให้แง่มุมธรรมะสอนให้คนรู้จักความเย็น ความสงบลงจัดแห่งใจ เหมือนกับวัดแห่งนี้ที่ซ่อนเร้นตนเองอยู่ท่ามกลางธรรมชาติ ลำมัญบอกตนเองอย่างสำนึกบางอย่าง ที่ผุดวาบขึ้นมาในความรูสึก

ความสงบจะทำให้ใจร่มเย็นและเกิดความคิดที่งดงาม.

☞ อ่านต่อฉบับหน้า



(ตอนที่ ๒๕)

● **อารมณ์** ผู้ที่มีอารมณ์ **เครียด** **วิตกกังวล** **โกรธ** หรือ **ตกใจง่าย** ทำให้ความดันเลือดสูงกว่าคนที่อารมณ์ **ปกติ**



- **ระบบหมุนเวียนเลือด**
- เลือด - หัวใจ
- หลอดเลือด - ความดันเลือด
- ระบบน้ำเหลือง - ระบบภูมิคุ้มกัน

:: **เลือด (Blood)** ::

ประกอบด้วย ๒ ส่วน คือ

ส่วนที่เป็นของเหลว ๕๕ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเรียกว่า “**น้ำเลือด** หรือ **พลาสมา (plasma)**”

ส่วนที่เป็นของแข็ง มี ๔๕ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งได้แก่ **เซลล์เม็ดเลือด** และ **เกล็ดเลือด**

๑. **น้ำเลือด** หรือ **พลาสมา**

ประกอบด้วยน้ำประมาณ ๙๑ เปอร์เซ็นต์

ทำหน้าที่ ลำเลียง เอนไซม์ ฮอร์โมน ก๊าซ แร่ธาตุ วิตามินและสารอาหารประเภทต่างๆ ที่ผ่านการย่อยอาหารมาแล้ว ไปให้ ‘เซลล์’ และ **รับของเสีย** จาก ‘เซลล์’ เช่น ยูเรีย ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ น้ำ ส่งไปกำจัดออกนอกร่างกาย

๒. **เซลล์เม็ดเลือด** ประกอบด้วย

๒.๑ **เซลล์เม็ดเลือดแดง (red blood cell)**

มีลักษณะ ค่อนข้างกลมตรงกลางจะเว้าเข้าหากัน (คล้ายขนมโดนัท) เนื่องจากไม่มีนิวเคลียสองค์ประกอบส่วนใหญ่ เป็นสารประเภทโปรตีนที่เรียกว่า “**ฮีโมโกลบิน**” ซึ่งมีคุณสมบัติในการรวม

ตัวกับก๊าซต่างๆ ได้ดี เช่น **ก๊าซออกซิเจน** **ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์**

หน้าที่ แลกเปลี่ยนก๊าซ โดยจะลำเลียงก๊าซออกซิเจน ไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย และลำเลียงก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์จากส่วนต่างๆ ของร่างกายกลับไปปอด

แหล่งสร้างเม็ดเลือดแดง คือ **ไขกระดูก** ผู้ชายจะมีเซลล์เม็ดเลือดแดงมากกว่าผู้หญิง

มีอายุประมาณ ๑๑๐-๑๒๐ วัน หลังจากนั้นจะถูกนำไปทำลาย ที่ตับ และม้าม

๒.๒ **เซลล์เม็ดเลือดขาว (white blood cell)**

มีลักษณะ ค่อนข้างกลม ไม่มีสีและมีนิวเคลียส เม็ดเลือดขาวในร่างกายมีอยู่ด้วยกันหลายชนิด

หน้าที่ ทำลายเชื้อโรคหรือสารแปลกปลอมที่เข้ามาสู่ร่างกาย

แหล่งที่สร้างเม็ดเลือดขาว คือ **ม้าม** **ไขกระดูก** และต่อมน้ำเหลือง

มีอายุประมาณ ๗-๑๔ วัน

๓. **เกล็ดเลือดหรือแผ่นเลือด (blood platelet)**

ไม่ใช่เซลล์แต่เป็นชิ้นส่วนของเซลล์ ซึ่งมีรูปร่างกลมรีและแบน

มีอายุ ประมาณ ๔ วัน

หน้าที่ ช่วยให้ **เลือดแข็งตัว** เมื่อมีการไหลของเลือดจากหลอดเลือดออกสู่ภายนอก

:: หัวใจ (Heart)::

ทำหน้าที่ **สูบฉีดเลือด**ไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย โดยทำให้เกิดความดันเลือดในหลอดเลือดแดง เพื่อให้เลือดเคลื่อนที่ไปยังอวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกายได้ทั่วถึง

-วงจรการไหลเวียนเลือด-

เริ่มจากหัวใจห้องบนซ้ายรับเลือดที่มีปริมาณ **ออกซิเจนสูง**จากปอด แล้วบีบตัวดันผ่าน **ลิ้นหัวใจ** ลงสู่หัวใจห้องล่างซ้ายแล้วบีบตัวดันเลือดไปยังส่วนต่างๆ ของร่างกาย และเปลี่ยนเป็นเลือดที่มี **คาร์บอนไดออกไซด์สูง** หรือ **เลือดดำ** ไหลผ่านหลอดเลือดดำหัวใจห้องบนขวาแล้วบีบตัวดันผ่าน **ลิ้นหัวใจ**ลงสู่ห้องล่างขวา แล้วกลับเข้าสู่ปอด เพื่อแลกเปลี่ยน **ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์** ให้เป็น **ก๊าซออกซิเจน** เป็นวัฏจักรการหมุนเวียนเลือดในร่างกาย เช่นนี้ตลอดไป

- การไหลเวียนเลือดภายในหัวใจ
- การไหลเวียนเลือดไปทั่วร่างกาย

:: หลอดเลือด ::

ทำหน้าที่ **ลำเลียงเลือด**จาก‘หัวใจ’ไปยังอวัยวะส่วนต่างๆทั่วร่างกาย และเป็นเส้นทางให้ **เลือด** จากอวัยวะต่างๆทั่วร่างกาย กลับเข้าสู่ ‘หัวใจ’

หลอดเลือดในร่างกาย มี ๓ ชนิด

๑. หลอดเลือดแดง (artery) เป็นหลอดเลือดที่นำเลือดดีจาก ‘หัวใจ’ ไปสู่เซลล์ต่างๆ ของร่างกาย **หลอดเลือดแดงมีผนังหนาแข็งแรง และไม่มีลิ้นกั้นภายใน** เลือดที่อยู่ในหลอดเลือดแดงเป็นเลือดที่มีปริมาณ **ก๊าซออกซิเจนสูง** หรือเรียกว่า “**เลือดแดง**” ยกเว้นหลอดเลือดแดงที่ **นำเลือดออกจาก ‘หัวใจ’**ไปยัง ‘ปอด’ภายในเป็นเลือดที่มีปริมาณ **ก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์มาก** หรือเรียกว่า “**เลือดดำ**”

๒. หลอดเลือดดำ (vein) เป็นหลอดเลือดที่นำเลือดดำจากส่วนต่างๆ ของร่างกายเข้าสู่ ‘หัวใจ’ **หลอดเลือดดำมีผนังบางกว่าหลอดเลือดแดง มีลิ้นกั้นภายในเพื่อป้องกันเลือดไหลย้อนกลับ**

เลือดที่ไหลอยู่ภายในหลอดเลือดจะเป็นเลือดที่มีปริมาณ **ก๊าซออกซิเจนต่ำ** ยกเว้นหลอดเลือดดำ ที่นำ **เลือดจาก ‘ปอด’** เข้าสู่ ‘หัวใจ’ จะเป็นเลือดแดง

๓. หลอดเลือดฝอย (capillary) เป็นหลอดเลือดที่เชื่อมต่อระหว่าง **หลอดเลือดแดง**และ **หลอดเลือดดำ** ลานเป็นร่างแห แทรกอยู่ตามเนื้อเยื่อต่างๆ ของร่างกาย มีขนาดเล็กและละเอียดเป็นฝอยและมีผนังบางมาก เป็นแหล่งที่มีการ **แลกเปลี่ยนก๊าซและสารต่างๆ** ระหว่างเลือดกับเซลล์

:: ความดันเลือด (blood pressure)::

หมายถึง ความดันใน ‘หลอดเลือดแดง’ เป็นส่วนใหญ่ เกิดจากการ **บีบตัวของหัวใจที่ดันเลือดให้ไหลไปตามหลอดเลือด** ความดันของ ‘หลอดเลือดแดง’ **ที่อยู่ใกล้หัวใจ** จะมีความดันสูงกว่าในหลอดเลือดแดง **ที่อยู่ไกลหัวใจ** ส่วนใน ‘หลอดเลือดดำ’ จะมีความดันต่ำกว่า ใน ‘หลอดเลือดแดง’ เสมอ

ความดันเลือดมีหน่วยวัดเป็น **มิลลิเมตรปรอท (mmHg)** เป็นตัวเลข ๒ ค่า คือ :-

ค่าความดันเลือดขณะหัวใจบีบตัว และค่าความดันเลือดขณะหัวใจคลายตัว เช่น **๑๒๐/๘๐ มิลลิเมตรปรอท**

ค่าตัวเลข **๑๒๐** แสดงค่าความดันเลือดขณะ **หัวใจบีบตัว** ให้เลือดออกจาก ‘หัวใจ’ เรียกว่า ความดันระยะหัวใจบีบตัว (**Systolic Pressure**)

ส่วนตัวเลข **๘๐** แสดงความดันเลือดขณะ **หัวใจคลายตัว** เพื่อรับเลือดเข้าสู่ ‘หัวใจ’ เรียกว่า ความดันระยะหัวใจคลายตัว (**Diastolic Pressure**)

เครื่องมือวัดความดันเลือดเรียกว่า “**มาตรความดันเลือด** (จะใช้คู่กับสเตโตสโคป stethoscope)” โดยจะวัดความดันที่ ‘หลอดเลือดแดง’ ปกติความดันเลือดสูงสุดขณะหัวใจบีบตัวให้เลือดออกจากหัวใจ **มีค่า ๑๐๐ + อายุ** และความดันเลือดขณะหัวใจรับเลือดไม่ควรเกิน **๘๐ มิลลิเมตรปรอท** ถ้าเกินจะเป็นโรคความดันเลือดสูง ซึ่งมีสาเหตุหลายประการ เช่น

หลอดเลือดตีบตัน คอเลสเทอรอลในเลือดสูง ไกรธง่ายหรือเครียดอยู่เป็นประจำ พบมากใน ผู้สูงอายุหรือผู้ที่มีจิตใจอยู่ในสภาวะเครียด นอกจากนี้ ยังเกิดจาก **อารมณ์โกรธ** ทำให้ร่างกาย ผลิตสารชนิดหนึ่งออกมา ซึ่งสารนี้จะมีผลต่อการ บีบตัวของหัวใจโดยตรง

ชีพจร หมายถึง **การหดตัวและการคลายตัวของหลอดเลือดแดง** ซึ่งตรงกับจังหวะการเต้นของหัวใจ **คนปกติหัวใจเต้นเฉลี่ยประมาณ ๗๒ ครั้งต่อนาที** การเต้นของชีพจรแต่ละคน จะแตกต่างกัน ปกติอัตราการเต้นของชีพจรใน เพศชาย จะสูงกว่าเพศหญิง

ปัจจัยที่มีผลต่อความดันเลือด มีดังนี้ :-

อายุ ผู้สูงอายุ มีความดันเลือดสูงกว่าเด็ก

เพศ เพศชาย มีความดันเลือดสูงกว่าเพศหญิง ยกเว้นเพศหญิงที่ใกล้หมดประจำเดือนจะมีความดันเลือดค่อนข้างสูง

ขนาดของร่างกาย คนที่มีร่างกาย **ขนาดใหญ่** มักมีความดันเลือดสูงกว่าคนที่มียร่างกาย **ขนาดเล็ก**

อารมณ์ ผู้ที่มีอารมณ์ **เครียด วิตกกังวล โกรธ หรือตกใจง่าย** ทำให้ความดันเลือดสูงกว่าคนที่ **อารมณ์ปกติ**

คนทำงานหนัก และการออกกำลังกาย ทำให้มีความดันเลือดสูง

:: ระบบน้ำเหลือง ::

สารต่างๆในเซลล์จะถูก **ลำเลียงกลับเข้าสู่หลอดเลือด** ด้วย ‘ระบบน้ำเหลือง’ โดยสัมพันธ์กับการไหลของเลือดใน **หลอดเลือดฝอย**

ระบบน้ำเหลืองมีส่วนประกอบ ดังนี้ :-

๑. อวัยวะน้ำเหลือง เป็นศูนย์กลางผลิตเซลล์ต่อต้านสิ่งแปลกปลอม ได้แก่ **ต่อมน้ำเหลือง ต่อมนทอนซิล ม้าม และต่อมไทมัส**

มีหน้าที่ ผลิตสารต่อต้านเชื้อโรค และสิ่งแปลกปลอม ที่เข้าสู่ร่างกาย

๒. ท่อน้ำเหลือง (lymph vessel)

มีหน้าที่ นำ ‘น้ำเหลือง’ เข้าสู่หลอดเลือดดำ

ในระบบหมุนเวียนของเลือด

๓. น้ำเหลือง (lymph)

มีลักษณะเป็นของเหลวใส อาบอยู่รอบๆ เซลล์ สามารถ **ซึมผ่านเข้าออกผนังหลอดเลือดฝอย** ได้

มีหน้าที่ เป็นตัวกลางแลกเปลี่ยนสาร ระหว่าง ‘หลอดเลือดฝอยกับเซลล์’

:: ระบบภูมิคุ้มกัน ::

ร่างกายของคนเรา **ที่มีสภาพภูมิคุ้มกัน** **สิ่งแปลกปลอม** ที่อาจก่อให้เกิดโรคได้

มีกลไกกำจัดสิ่งแปลกปลอมตามธรรมชาติ ดังนี้:

- **เหงื่อ** เป็นสารที่ร่างกายขับจากต่อมเหงื่อ ออกมาที่บริเวณผิวหนังทั่วร่างกาย สามารถ **ป้องกันการเจริญเติบโตของแบคทีเรีย** และ **ป้องกันไม่ให้เชื้อโรคเข้าสู่ร่างกายทางผิวหนัง**

- **น้ำตาและน้ำลาย** ช่วย **ทำลายเชื้อแบคทีเรีย** บางชนิดได้

- **ขนจมูกและน้ำเมือกในจมูก** ช่วย **ป้องกันฝุ่นละอองและเชื้อโรค** ที่เข้าสู่ร่างกายทาง **ลมหายใจ**

- **เซลล์เม็ดเลือดขาวที่อยู่ในเซลล์ร่างกาย** และ **ท่อน้ำเหลือง** **สร้างสารต่อต้านเชื้อโรค** ที่เรียกว่า **“แอนติบอดี (Antibody)”** เพื่อทำลายเชื้อโรคที่เข้าสู่ร่างกาย

ระบบภูมิคุ้มกันโรคที่ร่างกายสร้างขึ้น เพื่อต่อต้านเฉพาะโรค ที่เข้าสู่ร่างกายนั้น

สร้างได้ ๒ ลักษณะ ดังนี้ :-

๑. ภูมิคุ้มกันที่ร่างกายสร้างขึ้นเอง เป็นวิธีการ **กระตุ้น** ให้ร่างกายสร้างภูมิคุ้มกันจากสิ่งแปลกปลอมหรือเชื้อโรค เช่น **การฉีดวัคซีนคุ้มกันโรค อหิวาตกโรค** เป็นการกระตุ้นให้ร่างกายสร้างแอนติบอดี เพื่อทำลายเชื้ออหิวาตกโรคที่จะเข้าสู่ร่างกาย เป็นต้น

๒. ภูมิคุ้มกันที่รับมา เป็นวิธีการให้แอนติบอดีแก่ร่างกายโดยตรง เพื่อให้เกิดภูมิคุ้มกันทันที เช่น **การฉีดเซรุ่มแก้พิษงู** ใช้ฉีดเมื่อถูกงูกัด จะเกิดภูมิคุ้มกันทันที **๓** ต่อฉบับหน้า



● ต่อจากฉบับที่ ๓๑๐

ปัญหาต่าง ๆ นับวันมีแต่จะเกิดเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ก็ย่อมมีโอกาสมากขึ้นที่จะเกิดการซ้อนทับของคลื่นวิกฤติ จนกลายเป็น “คลื่นมหาวิกฤติ” ซึ่งถึงแม้จะเกิดขึ้น ณ ภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่งของโลก แต่ก็สามารถสร้างแรงสั่นสะเทือนครั้งใหญ่แผ่กระจายไปทั่วโลกได้



เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

เชื้อไวรัสไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ $H_1 N_1$ ที่เคยแพร่ระบาดในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑ นั้น มนุษย์มีภูมิคุ้มกันต่อเชื้อโรคดังกล่าวแล้วจึงไม่น่ากังวลอะไร ในขณะที่เชื้อไวรัส $H_5 N_1$ ซึ่งเป็นสายพันธุ์ใหม่ที่แพร่ระบาดในสัตว์ปีก ก็เพียงแต่สามารถติดต่อถึงสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมและมนุษย์ได้จากการสัมผัสกับเชื้อโรคโดยตรง ฉะนั้นการแพร่ระบาดสู่มนุษย์จึงยังไม่ถึงกับรุนแรงมากนัก นอกจากทำให้สัตว์ปีกจำนวนมากต้องตายอย่างรวดเร็ว และมนุษย์ต้องทำลายสัตว์ปีกที่ติดเชื้อหรือเสี่ยงต่อการติดเชื้อเพื่อสกัดการแพร่ระบาดของไวรัสตัวนี้ เช่น ในประเทศไทยเฉพาะปี ๒๕๔๗ ที่พบไข้หวัดนกครั้งแรก ต้องมีการฆ่าไก่และสัตว์ปีกอื่น ๆ

ไปทั้งหมดประมาณ ๒๖ ล้านตัว เป็นต้น

แต่สิ่งที่องค์การอนามัยโลกกังวลมากที่สุดก็คือ การกลายพันธุ์ของเชื้อไวรัสไข้หวัดนก ไปสู่สายพันธุ์ของไวรัสที่สามารถแพร่ระบาดจากมนุษย์ไปสู่มนุษย์ได้โดยตรง (เหมือนเชื้อไวรัสไข้หวัดใหญ่ที่แพร่ระบาดในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑) โดยขณะที่มนุษย์ยังไม่มีภูมิคุ้มกันต่อไวรัสสายพันธุ์ใหม่ดังกล่าว และไม่มียาที่จะสามารถรักษาให้หายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าการแพร่ระบาดเกิดขึ้น ก็ย่อมหมายถึงการล้มตายของผู้คนจำนวนมากศาลอย่างแน่นอน ซึ่งการกลายพันธุ์ของเชื้อไวรัสนี้เป็นสิ่งที่บรรดานักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทั่วโลกเชื่อ

ว่าจะต้องเกิดขึ้นแน่ เพียงแต่จะเกิดเมื่อไร และเมื่อเกิดขึ้นแล้วมนุษย์จะสามารถสกัดการแพร่ระบาดของเชื้อไวรัสนี้ได้ดีแค่ไหนหรือไม่เท่านั้น

ตามทฤษฎีวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต ปรากฏการณ์ของการกลายพันธุ์เป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลาทั้งกับสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ต่าง ๆ เพียงแต่ภายใต้เงื่อนไขของสภาพสิ่งแวดล้อมหนึ่ง ๆ จะมีสายพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตบางสายพันธุ์เท่านั้นที่สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมดังกล่าวได้ดีที่สุด (survival of the fittest) ซึ่งจะได้รับการคัดเลือกจากธรรมชาติ (natural selection) เพื่อให้เป็นสายพันธุ์หลักของสิ่งมีชีวิตนั้น ๆ ที่จะขยายเผ่าพันธุ์อย่างกว้างขวางต่อไป

แบบวิธีการผลิตและการบริโภคอย่างขาดประสิทธิภาพรวมถึงการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของจำนวนประชากรมนุษย์ คือต้นธารที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศน์ของโลกอย่างมีนัยสำคัญ อันส่งผลทำให้เชื้อโรคสายพันธุ์ใหม่ๆ ที่สามารถปรับตัวเข้ากับเงื่อนไขของระบบนิเวศน์ในธรรมชาติที่แปรเปลี่ยนไปได้ดีกว่าเชื้อโรคสายพันธุ์เดิม ๆ ที่มนุษย์เคยมีภูมิคุ้มกันทานโรคหรือมียารักษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ มีโอกาสได้รับการคัดเลือกจากธรรมชาติให้กลายเป็นสายพันธุ์ใหม่ของโรคระบาดที่จะแพร่ขยายไปอย่างรวดเร็วและรุนแรง

ไวรัส HIV หรือโรคเอดส์ คือตัวอย่างหนึ่งที่เราเห็นได้ชัดเจนในฐานะเป็นโรคระบาดที่เกิดจากพฤติกรรมของมนุษย์ โดยการขยายตัวของยาเสพติด และพฤติกรรมสำส่อนทางเพศ (อันเกิดจากแบบวิธีการบริโภคอย่างขาดประสิทธิภาพของมนุษย์) เป็นช่องทางที่ทำให้เชื้อไวรัส HIV แพร่ระบาดอย่างกว้างขวางไปทั่วโลก

ตลอดจนพฤติกรรมบริโภคที่ทำให้มนุษย์

ทุกวันนี้ต้องอยู่กันอย่างแออัดหนาแน่นในเขตเมือง ยัดเยียดกันอยู่ในตู้รถไฟ รถไฟฟ้า โรงภาพยนตร์ ห้างสรรพสินค้า งานแสดงคอนเสิร์ต แพลตที่เป็นห้องแคบ ๆ ชุมชนแออัด ฯลฯ สิ่งเหล่านี้เป็นผลพวงจากแบบวิธีการบริโภคอีกประการหนึ่งของมนุษย์ ที่ทำให้เกิดระบบนิเวศน์ซึ่งเอื้อให้เชื้อไวรัสที่สามารถติดต่อกันผ่านระบบทางเดินหายใจ สามารถแพร่ระบาดไปได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวาง

นอกเหนือจากนี้ ในขณะที่ความหลากหลายทางชีวภาพเป็นเงื่อนไขสำคัญที่ทำให้กลไกของทฤษฎีวิวัฒนาการในธรรมชาติสามารถกระทำหน้าที่คัดเลือกสายพันธุ์ที่เหมาะสมเพื่อเป็นตัวแทนของสายพันธุ์สิ่งมีชีวิตที่จะสืบทอดเผ่าพันธุ์ต่อไป แต่แบบวิธีการผลิตและการบริโภคอย่างขาดประสิทธิภาพของมนุษย์กำลังทำลายกลไกทางธรรมชาตินี้ ด้วยการปลูกพืชหรือเลี้ยงสัตว์สายพันธุ์เดียวจำนวนมาก ๆ เพื่อให้ได้ผลผลิตสูงสุด เมื่อความหลากหลายทางชีวภาพถูกทำลายลงและเงื่อนไขของสภาพแวดล้อมเปลี่ยนแปลงไป เชื้อโรคสายพันธุ์ใหม่ๆ ก็จะสามารถระบาดไปได้อย่างรวดเร็วทั้งในพืชและสัตว์ ซึ่งจะส่งผลกลับมาทำลายมนุษย์ในที่สุด

ตัวอย่างเช่น การเกิดโรคระบาดของมันฝรั่งในประเทศไอซ์แลนด์ ซึ่งเคยปลูกมันฝรั่งทั่วประเทศด้วยสายพันธุ์เดียวกับที่ทนอากาศหนาวของไอซ์แลนด์ได้ดี แต่ในปี พ.ศ. ๒๓๙๔-๒๓๙๘ เกิดอากาศร้อนผิดปกติติดต่อกัน ๔ ปี และมีโรคที่เรียกว่า ไบรท์ (Bright) ในมันฝรั่งระบาดรุนแรง ทำให้เกิดเป็นทิวพริกขี้หนุ่ยครั้งใหญ่ที่เรียกว่า ทิวพริกขี้หนุ่ยมันฝรั่ง (Great Potato Famine) ซึ่งส่งผลให้ผู้คนต้องอดอยากล้มตายจำนวนหลายล้านคน เป็นต้น

วิกฤตการณ์ปัญหาพลังงาน วิกฤตการณ์ภาวะโลกร้อน และวิกฤตการณ์ปัญหาโรคระบาด อันเป็นตัวอย่างของวิกฤตการณ์บางส่วน ซึ่งเป็น

ผลพวงจากแบบวิถีการผลิตและการบริโภคอย่างขาดประสิทธิภาพของมนุษย์ตามที่กล่าวมานี้ (ซึ่งยังไม่รวมถึงวิกฤตการณ์จากเศรษฐกิจฟองสบู่แตกที่เกิดจากการเก็งกำไรในตลาดเงินและตลาดทุนอันเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่ไม่มีประสิทธิภาพต่อการสร้างประโยชน์สุขให้แก่มนุษย์อีกเช่นกัน) สามารถจะเสริมหนุนซึ่งกันและกัน จนกลายเป็นชุดของปรากฏการณ์ “มหาวิกฤติ” สำหรับมวลมนุษยชาติได้

โดยการบริโภคพลังงานอย่างเกินความพอดีพอประมาณจะส่งผลให้เกิดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกออกมามากเกินกว่าที่ระบบนิเวศน์ของธรรมชาติ (ซึ่งกำลังถูกมนุษย์ทำลายอย่างรวดเร็ว อาทิ การตัดไม้ทำลายป่า เป็นต้น)จะสามารถดูดซับไว้ได้ ส่งผลทำให้เกิดภาวะโลกร้อนขึ้น เมื่ออากาศยิ่งร้อนเท่าไรมนุษย์ก็จำเป็นต้องใช้พลังงานในปริมาณที่มากขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ที่ตามมาจากภาวะโลกร้อน ทำให้ไปเสริมหนุนปัญหาการขาดแคลนพลังงาน ซึ่งเป็นวิกฤตการณ์อยู่แล้วให้เกิดเป็นวิกฤตการณ์ที่รุนแรงมากขึ้นกว่าเดิมอีก

ขณะเดียวกันเมื่อมนุษย์ต้องใช้พลังงานในปริมาณที่มากกว่าเดิมเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ จากภาวะโลกร้อน การปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกอันเป็นผลจากการเผาเชื้อเพลิงให้เป็นพลังงาน ก็จะส่งผลกระทบต่อกลับมาเสริมหนุนทำให้วิกฤตการณ์ปัญหาโลกร้อนทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น

เมื่อสภาพดินฟ้าอากาศแปรปรวนเพราะโลกร้อน เชื้อโรคสายพันธุ์แปลกๆ ที่อยู่ในอากาศร้อนได้ดี ซึ่งเคยซ่อนตัวอยู่ในดิน น้ำ อากาศ และสัตว์ ก็มีแนวโน้มจะเพิ่มจำนวนมากขึ้น รวมทั้งการกลายพันธุ์ของเชื้อโรคสายพันธุ์ใหม่ ๆ ที่สามารถปรับตัวเข้ากับสภาพอากาศที่แปรเปลี่ยนไปได้ดีก็จะเติบโตอย่างรวดเร็วด้วย ปรากฏการณ์นี้จะเอื้ออำนวยให้สายพันธุ์ของเชื้อโรคที่มนุษย์ไม่รู้จักคุ้นเคย และ

ยังไม่มีภูมิคุ้มกัน หรือไม่มียารักษาที่มีประสิทธิภาพแพร่ระบาดไปได้อย่างกว้างขวาง

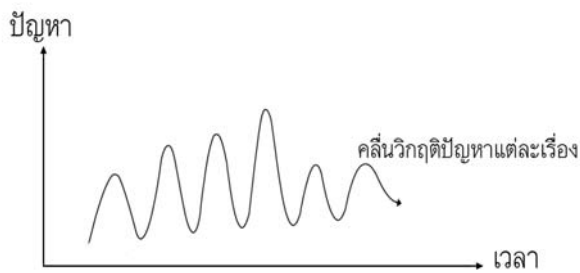
การแพร่ระบาดใหญ่ของเชื้อโรค ทำให้มนุษย์จำเป็นต้องใช้พลังงานเพิ่มขึ้นเพื่อกิจกรรมต่างๆ ในการควบคุมการระบาดของโรค อันส่งผลกลับมาเสริมหนุนความรุนแรงของวิกฤตการณ์ปัญหาพลังงาน และวิกฤตการณ์ปัญหาโลกร้อนให้หนักหนาสาหัสเพิ่มมากขึ้นกว่าเดิมอีก ขณะเดียวกับที่วิกฤตการณ์ปัญหาขาดแคลนพลังงาน และวิกฤตการณ์ภาวะโลกร้อน ก็จะส่งผลกลับมาทำให้มนุษย์เกิดโรคภัยไข้เจ็บต่างๆ เพิ่มมากขึ้นด้วยเช่นกัน สุดท้ายปัญหาเหล่านี้ก็จะเสริมหนุนซึ่งกันและกันจนกลายเป็น “ชุดของมหาวิกฤติ” ที่มนุษย์มีโอกาสจะเผชิญค่อนข้างสูง ถ้าหากยังไม่ปรับเปลี่ยนแบบวิถีการผลิตและการบริโภคจากทิศทางที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ในที่สุดเมื่อต้องเจอกับภาวะขาดแคลนทรัพยากร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการขาดแคลนพลังงานและอาหารซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญต่อความอยู่รอดของชีวิตมนุษย์ การแย่งชิงทรัพยากรที่มีจำนวนจำกัดของโลกก็จะนำไปสู่ปัญหาความขัดแย้งรุนแรงทางการเมือง ทั้งภายในของแต่ละประเทศและความขัดแย้งทางการเมืองระหว่างประเทศ จนอาจนำไปสู่การเกิดจลาจล สงคราม ตลอดจนการก่อการร้ายในลักษณะต่างๆ ที่ทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น แล้วแสนยานุภาพในการทำลายล้างที่ควบคุมขอบเขตไม่ได้ของอาวุธสมัยใหม่ อาทิ กัมมันตภาพรังสีจากอาวุธนิวเคลียร์ เชื้อโรคจากอาวุธชีวภาพ ฯลฯ ก็จะสร้างความหายนะอย่างไพศาลให้กับอารยธรรมของมนุษย์บนดาวเคราะห์สีน้ำเงินที่เรียกว่า “โลก” ดวงนี้

อริสโตเติลเรียกองค์ความรู้หรือศาสตร์ที่ศึกษาธรรมชาติของระบบสังคมการเมืองมนุษย์ (ในความหมายที่กว้างและลึกกว่าวิชารัฐศาสตร์

กระแสหลักซึ่งสอนกันในมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทุกวันนี้) ว่า “**ศาสตร์สถาปัตยกรรมแห่งรัฐ**” (Architectonic Science) โดยอริสโตเติลมองระบบสังคมการเมืองมนุษย์เหมือนกับเป็นสถาปัตยกรรม สิ่งก่อสร้างซึ่งประกอบขึ้นจากโครงสร้างส่วนต่าง ๆ ที่ต้องออกแบบให้สามารถวางดุล รองรับน้ำหนัก และเชื่อมต่อให้สอดคล้องสัมพันธ์กันอย่างเหมาะสม จึงจักเกิดความมั่นคงแข็งแรงได้

ทั้งนี้ถ้าหากเปรียบเทียบระบบสังคมการเมืองเหมือนกับโครงสร้างทางสถาปัตยกรรม เช่น ตึกสูงหรือสะพานข้ามแม่น้ำ เป็นต้น คลื่นวิกฤติต่าง ๆ จากปัญหาขาดแคลนพลังงานก็ดี ภัยธรรมชาติที่เกิดจากภาวะโลกร้อนก็ดี ตลอดจนโรคระบาดใหม่ๆ และวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจในระบบทุนนิยมโลกที่เกิดขึ้นเป็นระยะ ๆ ก็ดี ฯลฯ ปัญหาเหล่านี้มีลักษณะเป็นเหมือนคลื่นแห่งการ “**เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ตับไป**” แต่ละลูก ที่ส่งผลกระทบทำให้เกิดกระแสการสั่นสะเทือนของปัญหาแผ่กระจายไปทั่วโครงสร้างทุกส่วนที่เชื่อมต่อกันอยู่นั้นได้โดย “**คลื่นวิกฤติ**” แต่ละลูกนี้จะมีลักษณะคล้ายกับ “**คลื่นแห่งความน่าจะเป็น**” (probability wave) ในทฤษฎีกลศาสตร์ควอนตัม (อันไม่ใช่หมายถึงคลื่นในลักษณะแบบคลื่นน้ำหรือคลื่นเสียง)



ในกรณีเช่นนี้ถ้าหากคลื่นความสั่นสะเทือนของวิกฤตการณ์ต่าง ๆ บังเอิญเกิดขึ้นพร้อมกันหลายจุด (synchronization) แล้วเกิดการซ้อนทับของลูกคลื่นที่ก่อให้เกิดแรงสั่นสะเทือนรุนแรง

เป็นพิเศษ เหมือนเสียงที่ก้อง (resonant) เพราะการซ้อนทับของคลื่นเสียง ก็สามารถจะทำให้โครงสร้างทางสถาปัตยกรรมนั้น ๆ พังทลายได้ดังเช่นตึกสูงหรือสะพานข้ามแม่น้ำที่เคยพังทลายให้เห็นมาแล้ว เพราะเกิดการซ้อนทับของคลื่นความสั่นสะเทือนจากแรงลมและรถยนต์ที่วิ่งผ่านไปมา สถาปนิกจึงต้องออกแบบโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมของอาคารสิ่งก่อสร้างให้มีความยืดหยุ่น เพื่อจะดูดซับหรือกระจายคลื่นความสั่นสะเทือนจากแรงต่าง ๆ ที่มากระทบ ให้เป็นไปอย่างเหมาะสมฉับใด

การที่ระบบสังคมเศรษฐกิจการเมืองของอารยธรรมมนุษย์ในโลกยุคโลกาภิวัตน์ปัจจุบันกลายเป็นโครงสร้างทางสถาปัตยกรรมรัฐที่เชื่อมต่อกันอย่างขาดความยืดหยุ่น ด้วยแบบวิธีการผลิตเชิงเดี่ยวที่ผลิตครั้งละจำนวนมาก ๆ แล้วซื้อขายแลกเปลี่ยนกันภายใต้ระบบทุนนิยมโลก ทำให้เมื่อเกิดคลื่นวิกฤตการณ์ ณ จุดใดจุดหนึ่งของโลกก็สามารถส่งผลกระทบก่อให้เกิดระลอกของคลื่นวิกฤติแผ่ไปสู่ประเทศอื่น ๆ ในโลกได้ เมื่อคลื่นวิกฤติแผ่กระจายถึงกันทั่วโลกด้วยความถี่ที่เพิ่มมากขึ้น อันเนื่องจากปัญหาต่าง ๆ ที่นับวันมีแต่จะเกิดเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ดังที่กล่าวมา ก็ย่อมมีโอกาสมากขึ้นที่จะเกิดการซ้อนทับของคลื่นวิกฤติจนกลายเป็น “**คลื่นมหาวิกฤติ**” ซึ่งถึงแม้จะเกิดขึ้น ณ ภูมิภาคใดภูมิภาคหนึ่งของโลก แต่ก็สามารถสร้างแรงสั่นสะเทือนครั้งใหญ่แผ่กระจายไปทั่วโลกได้ โดยถ้าหากโครงสร้างของระบบสังคมเศรษฐกิจการเมืองประเทศใดขาดความแข็งแรงและยืดหยุ่นหรือขาด “**ภูมิคุ้มกัน**” ที่จะรองรับปัญหาเหล่านี้ได้ ประเทศนั้น ๆ ก็จะถูกคลื่นความสั่นสะเทือนแห่งวิกฤติปัญหาของโลกสั่นคลอนให้พังทลายลง เหมือนอาคารที่ออกแบบและปลูกสร้างไม่เหมาะสม ซึ่งจะพังทลายเพราะคลื่นความสั่นสะเทือนของโลกจากแผ่นดินไหวฉะฉาน

☐ อ่านต่อฉบับหน้า

มี ๓ อย่างที่เสพแล้วจะไม่มีวันอิ่มวันพอ คือ

๑. ความหลับ

๒. สุราและเมรัย ความเมาสิ่งเสพติดต่าง ๆ

๓. กาม เมถุนธรรม



เหล้า : เพื่อนพาลขนานแท้

ลำห้วยใหญ่ไหลคดโค้งขนานไปกับถนนลาดยางระหว่างตัวอำเภอกับจังหวัด กลายเป็นที่เหมาะของนักตกปลา ทั้งชาวบ้านก็ใช้เรือพายวางตาข่ายฝืนยาวเป็นสิบเมตรติดลูกลอยด้านบน ถ่วงด้วยลูกเหล็กเล็ก ๆ ซึ่งหย่อนดักปลาได้น้ำ ปักทิ้ง ๒-๓ ชั่วโมงจึงกลับมาขยำปลดปลาเคราะห์ร้าย ถ้าเป็นช่วงค่ำจะวางตาข่ายดักปลาตลอดคืน

ยามบ่ายวันหนึ่ง ชาวบ้านวัยกลางคนพายเรือยาวไปยังจุดวางตาข่าย ขณะพายถึงช่วงลำห้วยที่โค้งวกใกล้ริมถนนใหญ่ ทันใดนั้นท้องเรือก็กระแทกกับวัตถุอย่างหนึ่งเสียงดังกึกๆ เรือเอียงไปมา ด้วยความสงสัยชาวบ้านผู้นั้นจึงพายเรือวกกลับมาใหม่ หย่อนมือลงไปคลำความดู ปรากฏเป็นหลังคารถยนต์ จึงรีบแจ้งเรื่องให้หน่วยกู้ภัยและเจ้าหน้าที่

ตำรวจไปตรวจสอบ ในที่สุดรถก็ถูกยกขึ้นมาจากลำห้วยตั้งวางริมถนนท่ามกลางไทยมุงที่ออกกันแน่น รถยนต์ยังอยู่ในสภาพดี แต่พอเจ้าหน้าที่เปิดประตูรถผู้ที่อยู่ใกล้ต่างผงะถอยออกมา เพราะร่างที่ติดในรถอยู่ในสภาพเน่าเฟะส่งกลิ่นเหม็นตลบ

“ใช่แล้ว” เจ้าหน้าที่ตำรวจนายหนึ่งเอ่ยขึ้นมา “ช่วงงานสงกรานต์เมื่อสามสิบวันก่อน มีผู้หญิงคนหนึ่งมาแจ้งว่าสามีหายไป หลังจากคืนไปงานเลี้ยงร่วมดื่มสังสรรค์กับเพื่อนร่วมรุ่น แล้วก็ขับรถกลางดึกกลับบ้านคนเดียว กำลังสืบหากันอยู่ หมายเลขทะเบียนรถก็ตรงกันกับที่แจ้งระบุไว้ทุกประการ เขาขับรถตกลงไปในลำห้วยนี้เอง”

พูดถึงน้ำเหล้านี้มีข้อสังเกตว่ามันไหลไปสนิทสนมคบคุ่นได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็ใคร ยากติ

มีจน เรียนสูงหรือเรียนต่ำ ดูเหมือนน้ำเหล่านี้จะ เจาะทะลุทะลวงเข้าไปได้หมด เช่น นายพอดิ เป็นที่รู้จักกันทั่วว่าเป็นชายขี้เมาประจำหมู่บ้าน (ชื่อพอดิ ก็จริง แต่ใช้ชีวิตไม่พอดิเลย)

ตั้งแต่ยังเป็นวัยรุ่น นายพอดิมักจะคบเพื่อน ที่เป็นรุ่นที่ใหญ่กว่าและนิยมชวนกันกินเหล้าเป็นประจำ มาถึงปีนี้นายพอดิอายุย่าง ๔๖ ปีแล้วแต่ยังเป็นโสด เพราะมีตราประทับว่าคนขี้เมาเสียแล้ว ใครเขาจะเอาไปเป็นสามีกันล่ะ

ชื่อ “พอดิ” นั้น พ่อแม่ตั้งเหมือนจะรู้ล่วงหน้า ว่าลูกคนนี้ได้ขึ้นมาจะต้องมีนิสัยที่ขาดความพอดิ หรือเกินความพอดิแน่ ๆ จึงตั้งชื่อพอดิเผื่อจะได้ เป็นเครื่องเตือนสติสำนึกบ้าง

วันนั้นในหมู่บ้านมีคนตายเจ้าภาพตั้งศพที่บ้านตอนกลางคืนนิมนต์พระมาสวดอภิธรรมหน้าศพ ระหว่างที่พระสวดอยู่นั้น นายพอดิใส่เสื้อยัดลีดำเก่า ๆ กางเกงยีนส์มีรอยขาดตรงเข่าทั้งสองข้าง เดินเท้าเปล่าโซเซมาเพราะรองเท้าหายพร้อมฤทธิ์เหล้าเต็มพิกัด ในสภาพเป่าชุ่มบัสสาวะเปียกไปจนถึงเข่าทั้งสองข้าง ส่งกลิ่นฉุนตลบไปทั่ว แต่ นายพอดิไม่นำพาไม่ละอายใด ๆ ไม่สนใจใครจะคิดจะมองอย่างไร คงคิดเพียงขอให้ได้ดีมี เหล้า เท่านั้นชีวิตก็แสนสุขตั้งขึ้นสวรรค์แล้ว

ท่านสมณะเคยเทศน์สอนว่า มี ๓ อย่างที่คน ได้หลงไปเสพแล้วจะไม่มีวันอัมวันพอ คือ

๑. ความหลับ

๒. สุราและเมรัย ความเมาสิ่งเสพติดต่าง ๆ

๓. กาม เมถุนธรรม

จึงควรระวังมีสติอย่าให้หลงถล่ำไปติดในเรื่อง ที่หลุดออกมาได้ยาก ๓ ประการนี้ที่จะดึงดูเวลา และชีวิตให้หลงทิศหลงทางมีดมนหาทางออกไม่ เจอเลย

อาการ ๓๒ (ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง เนื้อ เอ็น กระดูก ฯลฯ) ที่รวมอยู่ในร่างกายนี้ ถ้าเปรียบ กับหลอดไฟฟ้าก็จะเป็นหลอดไฟฟ้ที่อยู่ในสภาพ ที่ใสสะอาดดีก็จะมีแต่พลังงานที่เปล่งแสงสว่าง เจิดจ้า ดังเหมือนกับสติปัญญาที่มีแต่ความตื่นเต็ม

มีความคมชัดลึกครบพร้อมในทวารทั้ง ๖ แต่หากว่า คนได้เอาน้ำเหล่านี้ที่มีฤทธิ์ร้ายแรง เข้าไปกระตุ้นให้อาการ ๓๒ ในกายให้มีการทำงานที่หนักขึ้น ๆ ก็เสมือนหลอดไฟฟ้ที่ถูกฝุ่นละอองปกคลุม หลอดไฟฟ้ก็จะมีแต่ความขุ่นมัวทำให้แสงสว่างลดน้อย ถอยลง เปล่งแสงมัว ๆ ออกมา

คนเราก็ดูจืดจางกัน อาการ ๓๒ ของร่างกาย ธรรมชาติได้จัดสรรมีความสมดุล ผลผสมผสาน ทำงานร่วมกับทวารทั้ง ๖ ให้ไวอย่างครบดีแล้ว แต่คนก็หลงเอาน้ำเหล่านี้เข้าไปทำให้ระบบสายตา หู ประสาทและพลังขับเคลื่อนให้เปลี่ยนแปรไป ซึ่ง จะเป็นการยับยั้งบั่นทอนพลังงานที่มีอยู่เต็มร้อย ทิ้งออกไป ๆ สติปัญญาที่มีอยู่ให้ลดน้อยถอยลง อย่างน่าเสียดาย

เพราะประมาทในโทษภัยของเหล้า หลาย คนจึงต้องจบชีวิตก่อนวัยอันควร ทอดโอกาส บำเพ็ญกุศลติดตัวทั้งที่ได้เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว

๓

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก... ในที่สุด

(โคลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ครั้งที่ ๓๙
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● **พ่อครูสมณะโพธิรักษ์**

**พจก.จ.บริการพยุหะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**



การกำหนดทรัพย์สิน ที่เป็นวัตถุแห่งหนี้

ทรัพย์สินใดเป็นวัตถุแห่งหนี้แล้วหรือไม่ มีความสำคัญหลายประการ เช่น เจ้าหนี้ผู้มีสิทธิจะได้ทรัพย์สินจะได้ทราบว่าคุณมีสิทธิในทรัพย์สินชนิดใด ลูกหนี้ก็จะได้ทราบว่าตนเองมีหน้าที่ส่งมอบทรัพย์สินชนิดใดให้เจ้าหนี้ และยังเป็นหลักในการตัดสินใจในกรณีที่ทรัพย์สินนั้นเกิดภัยพิบัติขึ้น เช่น เกิดการสูญหาย เสียหาย อาจจะเป็นเพราะน้ำท่วม ไฟไหม้ หรือภัยธรรมชาติอื่น ๆ ตลอดจนจนภัยที่เกิดจากการกระทำละเมิดของบุคคลภายนอก ที่ไม่อาจจะโทษเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ได้ และการชำระหนี้ตกเป็นพันวิสัยจะชำระหนี้กันไม่ได้ ซึ่งต้องพิจารณาว่าเจ้าหนี้หรือลูกหนี้ต้องรับเอาภัยอันนั้น ทั้งมีประโยชน์ในการกำหนดหน้าที่ในการรักษาทรัพย์สิน การส่งมอบทรัพย์สิน สถานที่ชำระหนี้ ด้วยเหตุที่กล่าวมาแล้ว จึงต้องกำหนดให้รู้ว่าทรัพย์สินใดเป็นวัตถุแห่งหนี้หรือไม่ เมื่อใด

สิทธิในตัวทรัพย์สินยังไม่เกิดแก่เจ้าหนี้ ถ้ายังไม่ทราบว่าทรัพย์สินชนิดใด อันใด ตัวใด กองใด หรือผลใด ฯลฯ ที่จะส่งมอบกัน หรือกรณีที่ทรัพย์สินที่ทำสัญญากันยังไม่ระบุแน่นอน เช่น ทำสัญญาซื้อขายหรือเช่าทรัพย์สินที่จะผลิตหรือก่อสร้างขึ้นในอนาคต หรือมีทรัพย์สินที่จะขายหรือให้เช่าแล้วแต่มีจำนวนมาก ยังไม่แยกออกมาให้ชัดเจนว่าทรัพย์สินตามสัญญานั้นเป็นทรัพย์สินชนิดใด อันใด เพียงแต่กำหนดประเภทแต่ไม่แน่นอนว่าตัวใดอันใดทรัพย์สินนั้นก็ไม่ใช่ทรัพย์สินเฉพาะสิ่งที่จะส่งมอบกันตามสัญญา

ถ้าวัตถุแห่งหนี้เป็นการโอนหรือส่งมอบ

ทรัพย์สินที่โอนหรือส่งมอบจึงเป็นสิ่งที่จะต้องมืออยู่ มิฉะนั้นก็ไม่อาจชำระหนี้ได้ แม้ทรัพย์สินตามสัญญาจะมีอยู่แล้วแต่ยังไม่กำหนดให้แน่นอนกรณีที่จะต้องส่งมอบก็ไม่อาจทราบได้ว่าจะส่งมอบทรัพย์สินชนิดใด การที่จะกำหนดตัวทรัพย์สินให้แน่นอนลงไปได้ ทรัพย์สินนั้นคู่สัญญาที่กำหนดไว้ก่อนแล้วว่าเป็นทรัพย์สินประเภทใด ยิ่งกรณีที่จะต้องโอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สิน กรรมสิทธิ์ยังไม่โอนไปไม่ได้จนกว่าจะได้กำหนดตัวทรัพย์สินโดยเฉพาะเจาะจงลงไปว่าเป็นทรัพย์สินอันไหน ชั้นไหน ตัวไหน ผลไหน ฯลฯ เราเรียกว่า “ทรัพย์สินเฉพาะสิ่ง” กรณีระบุแต่เพียงประเภทและคุณภาพยังหาเพียงพอไหม จะต้องมีการกำหนดลักษณะเฉพาะของทรัพย์สินนั้นลงไปให้แน่ชัดว่าทรัพย์สินอันไหน ชั้นไหน ตัวไหน ผลไหน กระสอบไหน โกงดังไหน ฯลฯ

ในกรณีที่ลูกหนี้มีหนี้ที่จะส่งมอบทรัพย์สินให้เจ้าหนี้ และทรัพย์สินที่จะส่งมอบนั้นยังไม่กำหนดแน่นอนว่าชั้นไหน อันไหน การส่งมอบยังทำไม่ได้ เป็นธรรมดา ลูกหนี้ต้องพยายามส่งมอบทรัพย์สินที่คุณภาพต่ำสุด หรือน้อยสุดให้ส่วนที่เหลืออยู่ที่ตนเองต้องเป็นทรัพย์สินที่คุณภาพสูงหรือดีกว่า เพื่อสะดวกแก่การจำหน่ายในรอบหลัง แต่ฝ่ายเจ้าหนี้ก็ย่อมประสงค์จะให้ลูกหนี้ส่งมอบทรัพย์สินที่คุณภาพดีที่สุดแก่ตนเอง หากยอมให้เจ้าหนี้และลูกหนี้กำหนดคุณภาพกันเองตามใจชอบก็จะเป็นการยุติธรรมแก่อีกฝ่ายหนึ่ง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๑๙๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “เมื่อทรัพย์สินซึ่งเป็นวัตถุแห่งหนี้นั้นได้ระบุไว้แต่เพียงประเภท และถ้าตามสภาพแห่งนิติกรรมหรือตามเจตนาของคู่กรณีไม่อาจจะกำหนดได้ว่าทรัพย์สินนั้นจะพึงเป็นชนิดอย่างไรไซ้ ท่านว่าลูกหนี้ต้องส่งมอบทรัพย์สินชนิดปานกลาง”

คำว่า “ประเภท” หมายถึงทรัพย์สินระบุไว้เป็นการทั่วไป ว่าเป็นทรัพย์สินประเภทไหน เช่น ข้าวเปลือก ข้าวสาร น้ำตาล ช้าง ม้า ทุเรียน ชั้นน้ำตาลยอนด์ ฯลฯ แต่ไม่ได้ระบุว่าข้าวหอมมะลิ หรือ

ข้าวจำนวนไหน กระสอบไหน กองไหน ช้าง ม้า ก็ไม่ระบุว่าตัวไหน ชันน้ำก็ไม่ระบุว่าใบไหน รถยนต์ก็ไม่ระบุว่าคันไหน

คำว่า **“ชนิด”** หมายถึงคุณภาพหรือคุณลักษณะพิเศษของทรัพย์ เช่น ข้าวสาร ๕% น้ำตาลทรายขาว น้ำตาลทรายแดง ข้าวเปลือกเจ้าหอมมะลิ ช้างที่อายุเกิน ๕ ปีเพศผู้ใช้ชักลากไม้ได้แล้ว

กฎหมายให้ ลูกหนี้ส่งมอบทรัพย์ชนิดซึ่งคุณภาพปานกลาง แต่อย่างไรก็ต้องดูสัญญาของคู่กรณีทั้งสองฝ่ายก่อนว่า คู่กรณีมีเจตนาอย่างไร บางครั้งเจตนาของคู่สัญญาที่ดี สภาพของสัญญาก็ดี ถ้าสามารถแสดงได้ว่าต้องการให้ส่งมอบทรัพย์ชนิดใด ลูกหนี้ต้องส่งมอบทรัพย์ชนิดนั้น จะส่งทรัพย์ชนิดปานกลางไม่ได้ เช่น แดงซื้อข้าวสารจากขาว ๕ กิโลกรัม ไม่ระบุว่าข้าวสารชนิดใด ชาวต้องส่งข้าวสารชนิดปานกลาง ไม่ต้องส่งข้าวขาวหอมมะลิ ๑๐๐% แต่อย่างไรก็ตาม ชาวจะส่งปลายข้าวไปให้แดงก็ไม่ได้ แต่ถ้าทางปฏิบัติระหว่างแดงกับขาวมีการส่งข้าวขาวหอมมะลิ ๑๐๐% กันตลอดมาเพราะแดงเปิดโรงแรม ๕ ดาว มีร้านอาหารที่ต้องไปใช้ข้าวหอมมะลิ ๑๐๐% ในครัวที่โรงแรมตลอดมา ชาวต้องส่งข้าวสารหอมมะลิ ๑๐๐% แต่ถ้าแดงซื้อไปต้มให้สุกรและมีการส่งปลายข้าวหรือข้าวสารหักหรือข้าวสารเก่าที่ขายไม่ออกแล้วให้แดงตลอดมา แดงจะขอเป็นข้าวสารขาวหอมมะลิ ๑๐๐% คงไม่ได้

เมื่อทรัพย์ที่เป็นวัตถุแห่งหนี้ระบุไว้เพียงประเภท ชนิด ย่อมยังไม่เป็นวัตถุแห่งหนี้ที่แน่นอน กรณีกรรมสิทธิ์จึงยังไม่โอนไปยังผู้ซื้อ แต่ถ้ากำหนดแน่นอนแล้วกรรมสิทธิ์โอนแล้ว จึงต้องมาพิจารณาว่า ขณะนั้นกรรมสิทธิ์เป็นของใคร ภัยพิบัติตกแก่ใคร ใครมีหน้าที่รักษาทรัพย์ กรณีถ้าการชำระหนี้กลายเป็นพันธวิสัยใครต้องรับผิดชอบ

มีหลักอยู่ว่า กรณีที่วัตถุแห่งหนี้เป็นการส่งมอบทรัพย์ทั่วไป ลูกหนี้จะอ้างว่าการชำระหนี้กลายเป็นพันธวิสัยไม่ได้ ทั้งนี้เพราะทรัพย์นี้โดยปกติอาจหาได้จากท้องตลาดทั่วไป ถ้าทรัพย์ทั่วไปที่ลูกหนี้จัดเตรียมไว้ถูกทำลาย หรือเสียหาย ลูกหนี้

ต้องจัดหาทรัพย์จากที่อื่นมาแทน เช่นการรับฝากเงินประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๖๗๒ วรรคสองบัญญัติว่า **“แม้ว่าเงินที่ฝากนั้นจะได้สูญหายไปด้วยเหตุสุดวิสัยก็ตาม ผู้รับฝากก็ต้องคืนเงินเป็นจำนวนตั้งว่านั้น”** แต่ถ้าเป็นทรัพย์เฉพาะสิ่งแล้ว เช่นซื้อรถยนต์คันใดคันหนึ่งตกลงกันไว้แน่นอนแล้ว แต่ยังไม่มารับเพราะโรงรถยังสร้างไม่เสร็จ ถือว่ากรรมสิทธิ์โอนแล้ว ถ้าเกิดไฟไหม้รถยนต์โดยไม่ใช้ความผิดของผู้ขาย ผู้ซื้อยังต้องชำระราคาและเอาซากรถยนต์ไป ซื้อข้าวสาร ๕๐๐ กิโลกรัม ในโรงสีแต่ยังไม่ซึ่งออกมาถือว่ากรรมสิทธิ์ยังไม่โอนไม่ต้องชำระเงินถ้าเจ้าของโรงสีไม่หาข้าวสารประเภทและชนิดเดียวกันมาส่งมอบ แต่ถ้าซึ่งและบรรจุกระสอบแยกไว้แล้ว เกิดไฟไหม้ ผู้ซื้อต้องชำระราคา และไปฟ้องไล่เบี้ยเอาจากผู้ทำให้เกิดเพลิงไหม้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๖๐ บัญญัติว่า **“ในการซื้อขายทรัพย์สิ่งซึ่งมิได้กำหนดลงไว้แน่นอน ท่านว่ากรรมสิทธิ์ยังไม่โอนไปจนกว่าจะได้หมาย นับ ชั่ง ตวง วัด หรือคัดเลือก หรือทำโดยวิธีอื่นใดเพื่อให้บังตัวทรัพย์สิ่งนั้นออกเป็นแน่นอนแล้ว**

ในการซื้อขายทรัพย์เฉพาะสิ่ง ถ้าผู้ขายยังจะต้องนับ ชั่ง ตวง วัด หรือทำการอย่างอื่นหรือทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดอันเกี่ยวแก่ทรัพย์สิ่งเพื่อรู้กำหนดราคาทรัพย์สิ่งนั้นแน่นอน ท่านว่ากรรมสิทธิ์ไม่โอนไปยังผู้ซื้อจนกว่าการหรือสิ่งนั้นได้ทำแล้ว” บทบัญญัติในวรรคหนึ่งนั้นเป็นกรณีซื้อทรัพย์เพียงบางส่วนที่ผู้ขายมีอยู่จำนวนมากกว่าที่ซื้อ ส่วนวรรคสองนั้นเป็นกรณีที่ซื้อทั้งหมด หรือซื้อทรัพย์ที่กำหนดไว้แน่นอนแต่ไม่รู้ราคา เช่น ซื้อมะพร้าวทั้งรถลูกละ ๑๐ บาท แต่ไม่ทราบว่ามีกี่ลูกต้องนับก่อน ซื้อทุเรียนทั้งร้านหรือเฉพาะที่กองอยู่หลังร้านกองใดกองหนึ่ง กิโลละ ๒๐๐ บาท แต่ไม่ทราบว่ามีน้ำหนักรวมกี่กิโลต้องชั่งก่อน กรรมสิทธิ์จึงโอนไปยังผู้ซื้อ ถ้าเกิดภัยพิบัติก่อนนับหรือชั่งผู้ขายต้องรับเคราะห์ไป ถ้านับหรือชั่งเสร็จจนรู้ราคาแล้ว ผู้ซื้อต้องรับเคราะห์ไป ๕

ยามนี้...

ใครคือความหวังของชาติ ?



- | | |
|-------------------------|----------------------|
| ลวงคนลวงโลกซ้อน | ลวงตน |
| สรรพศักดิ์สิทธิ์สวดมนต์ | เสกได้ |
| ศาสนาพุทธสับสน | พิสุทธิ์ |
| แตกต่างกันคำสอนไซร์ | ใช้เนื้อเดียวกัน |
| สัญลักษณ์บอกรบงชี | สาวก |
| ตำแหน่งเซตชุก | กล่าวอ้าง |
| อิงอำนาจรัฐปก | เสริมส่ง |
| เหนือโลกกลับละล้าง | ลุ่มลุ่มครรถองธรรม |
| วิบากกรรมก่อไว้ | ยังผล |
| สืบต่อติดตามดล | เนื่องย่า |
| มีฝันเปลี่ยนแปรผล | เป็นอื่น |
| จักเลี้ยงหลบกรายกล้า | ไปพ้นกงกรรม |
| ลำแดงตนโออ้าง | สาทล |
| ยึดศิษย์มากมวลชน | ฝืนกฐ์ |
| แทนสัจจะแจ้งผล | พิสูจน์ |
| หยุดพุทธจักกอบกู้ | เรื่องร้ายกลายเป็นดี |
| ศักดิ์ศรีของคณะผู้ | บริหาร |
| แจ้งชัดจากภาระงาน | ผ่านพ้น |
| สำเร็จล่วงบริการ | ทวยราษฎร์ |
| ยากยิ่งยากหลากล้าน | หลากล้านปัญหา |

เมล็ดท็อกซ์ ฟาร์อินควัน

• ขวดคีท์ท็อกซ์ผ่านการรับรองจาก ฮย. •

เศรษฐกิจพอเพียง ประโยชน์สูง ประหยัดสุด

สุขภาพพึ่งตน

- > ทำความสะอาดง่าย ใช้สะดวก ผึ่งแห้งเร็ว ไม่ขึ้นรา
- > ขวดกลมจับถนัดมือขณะใช้
- > พิเศษด้วยสายสวน Medical Grade สายนิ่ม ปลายมน วาล์วสีเขียว ปิด-เปิดสะดวก
- > ฝาจวดมีปลายยื่น สวมเข้ากับสายคีท์ท็อกซ์ได้แน่น น้ำไม่ซึมหยด
- > ฝาแยกออกจากตัวขวดได้ สะบัดน้ำออกจากสายได้ง่าย
- > ขวดมีสเกลบอกปริมาตร เพื่อการสวนที่เหมาะสม
- > เปลี่ยนสายสวนใหม่ได้เสมอ โดยซื้อเฉพาะสายสวน (ไม่ต้องซื้อขวดใหม่ เพื่อการประหยัด)
- > ใช้อุปกรณ์ประกอบขวดคีท์ท็อกซ์ด้วยตนเอง เพื่อการประหยัดยิ่งขึ้น

จำหน่าย

บริษัทพลังบุญ(บุญนิยม)จำกัด

02-733-6670

02-733-4979

รับจัดส่ง

ทางไปรษณีย์

ติดต่อ **มาลัยทิพย์ โภคาพันธ์** 09-0828-2728

สมศักดิ์ ยินดีรัมย์ 08-2345-3648,

08-3373-4801

ศีลสนิท น้อยอินตะ 08-1253-7677

เพลง “ล้ำค่ากว่าดาว” นี้เป็นบทกวีของ “อิสรา” ภาษากรีกะที่ดัด สั้น ๆ ได้รับความคมชัด เห็นว่า น่าจะใส่ทำนอง ร้องเป็นเพลงคงดี อาตมาจึงนำมาใส่ทำนองเมื่อ ๑๑ มิ.ย. ปี ๒๕๖๖ เวอร์ชันแรกให้ ปฏิพล เหมวรรณันท์ แยกเสียงประสาน รอยใจ ประดับดิน(กุง) ขับร้องคนแรก ในอัลบั้ม “เก็บดอกหญ้ามาฝาก” อัดเสียงเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๖๖ ออกวางตลาด ธันวาคม ๒๕๖๖ เนื้อหาสาระเป็นศิลปะผันไปจากชั้น “ลามก” จากชั้น “ราคะ” แทนที่จะ ส่งเสริมกิเลสแต่มี “สาระ” (essence) เป็น “ธรรมะ” ชั้น “โลกุตระ” ที่เดียว กล่าวคือ เป็นเพลงชี้ชวนให้หันมาใส่ใจใน ชีวิต ที่หลงโลกีย์ อยู่ไปวัน ๆ ผันถึงดวงดาว อันหมายถึง ชีวิตต้องเป็นหนึ่งในโลกธรรม มีลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข ที่ สังคมโลกนั้นมันจูงนํากันให้หลงมกมายจมไปกับ “โลก” นั้นหนักหนาสาหัสยิ่งแล้ว

เมื่อรู้ว่า อย่างนั้นเป็น “โลกผัน” จึงหันมาเริ่มชีวิตใหม่จุดไฟสร้างสรรค์ กลับมาหาความเป็นพืชพันธุ์ใกล้ชิดติด ดิน แทนที่จะไปหลงดวงดาว ก็หันมาหยั่งลงสู่พื้น หยัดยืนทั่วถิ่น ให้ร่มห่มดิน นี่จะล้ำค่ากว่าดาวเป็นไหน ๆ อย่างนั้น มันมีแต่การเพิ่ม “กิเลส” ใส่ตนยิ่งขึ้น ๆ ๆ ๆ แม้จะประสบผลสำเร็จในโลกธรรมอย่างสุจริตก็ตาม กิเลสก็ได้รับการบำเรอ ใส่ใจตนหนาขึ้นหนักขึ้นตลอดเวลา จึงได้ชื่อว่า “คนกิเลสหนาขึ้น ๆ” ไปตลอดกาล ซึ่งคำว่า “บุญ” แปลว่า หนา,ใหญ่, โต,มาก,อ้วนแท้ ๆ บุญผู้แสวงสุขในโลกีย์จึงชื่อว่าคนมีชีวิตในวันแต่ละวัน มัวเมาเอาแต่หลงฝันไขว่คว้า “ดวงดาว” เมื่อหายจากหลงฝัน จึงชื่อว่าผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน

“สมณะโพธิรักษ์”
๙ พฤษภาคม ๒๕๕๙

♡ ล้ำค่ากว่าดาว ♡

อยู่ไปวันวัน ผันถึงดวงดาว
เจ็บปวดรวดร้าว ปีนป่ายไม่ถึง
หวังไว้สูงส่ง หลงความเป็นหนึ่ง
มีอาจซาบซึ้ง คุณค่าสามัญ

เริ่มชีวิตใหม่ จุดไฟสร้างสรรค์
มาเป็นพืชพันธุ์ ใกล้ชิดติดดิน
หยั่งลงสู่พื้น หยัดยืนทั่วถิ่น
ให้ร่มห่มดิน ล้ำค่ากว่าดาว

ดาวนโหลตเพลง

“ล้ำค่ากว่าดาว” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect

to www.bunniyom.com